

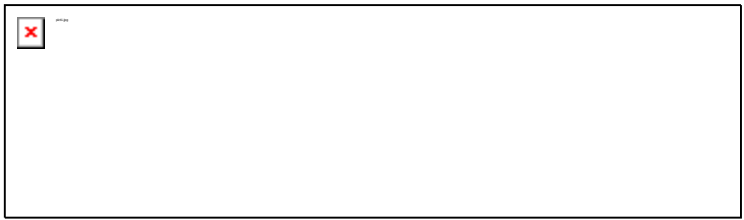
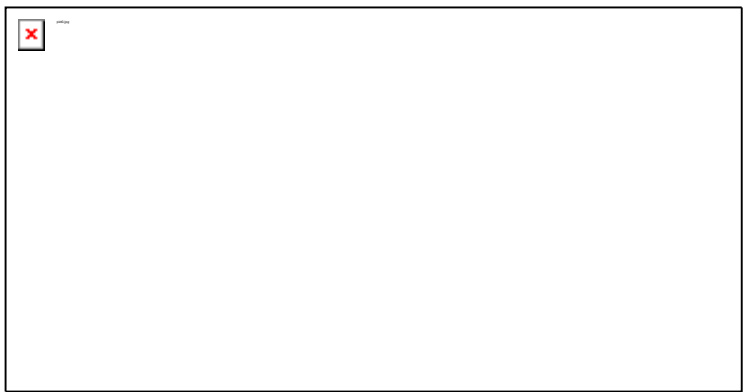

KAY HOOPER

**ZLODĚJKA
STÍNŮ**

KIO/KAN

KAY HOOPER

Copyright © 2000 by Kay Hooper
Translation © Šárka Tulcová, 2003
Copyright © ALPR ESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno
užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů,
které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu STEALING SHADOWS
přeložila Šárka Tulcová
Redakční úprava Draha Smutná
Grafická úprava obálky Rudolf Stančík
Sazba Josef Polák
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici
Klokan, 2003
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r.o., Vídeňská 113,
Brno
Vydání první
ISBN 80-7218-817-8

Na světě není dost dobrých učitelů.

*Tuto knihu věnuji
Mary Anne Headové,
Jane Biggerstaffové
a Betty Houghové.
Díky nim začala mít moje neteři Beth ráda školu.*

PROLOG

LOS ANGELES
16. SRPNA 1998

„Mluv, Cassie.“

Seděla naprosto nehybně, hlavu skloněnou, vlasy skrývaly obličej. Jen štíhlé prsty neustále přejížděly po okrajích okvětních lístků zručně vyrobené papírové růže, která jí ležela v klíně.

„Myslím, že... někam jde,“ šeptla.

„Kam? Co vidíš, Cassie?“ Hlas detektiva Logana zněl vyrovnaně a neskonale trpělivě, neprozradil ani špetku úzkosti, která mu orosila čelo kapkami potu a nechávala stopy strachu v jeho očích.

„Já... nejsem si jistá.“

O pár kroků dál se šeptem ozval Loganův kolega.

„Proč tak váhá?“

„Tenhle chlap ji děsí k smrti,“ odpověděl stejně tiše Logan. „Zatraceně, ten děsí k smrti i mě.“ Zvýšil hlas.

„Cassie? Soustřed' se, zlato. Co vidíš?“

„Tmu. Prostě... všude je tma.“

„Dobře a na co myslíš?“

Přerývaně se nadechla a prsty, které stale kroužily po papírové růži, se zachvěly. „Já nechci... v jeho mysli je chladno a pluje tam tolik..., stínů, tolik pokroucených stínů. Prosím, nenuť mě jít tak hluboko, abych se jich musela dotknout.“

Loganův již tak sklíčený obličej se zachmuřil ještě víc, když v jejím hlase postřehl strach a hnus. Zhluboka se nadechl a promluvil už zase klidně a jistě.

„Cassie, poslouvej mě. Musíš jít dál, kvůli té malé musíš. Chápeš?

„Chápu,“ odpověděla zoufale. Na okamžik se rozhostilo absolutní ticho, bylo slyšet i šustění jemného papíru pod jejími doteky.

„Cassie, kde je? Na co myslíš?“

„Je v bezpečí a ví to.“ Naklonila hlavu, jako by naslouchala vzdálenému hlasu. „Ted‘ už ho policajti nikdy nenajdou. Kreténi. Blbí kreténi. Nechal jim tolik stop a oni je vůbec neviděli.“

Logan se tímto zneklidňujícím výbuchem nenechal zmást. „Neposlouvej ho, Cassie, sleduj, co dělá a kam jde.“

„Jde... pro tu holčičku. Chce ji vzít na své tajné místo. Už se na ni připravil. Je připraven ji -“

„Kde ho najdeme, co vidíš kolem, Cassie?“

„Je... tma. Ona... On ji svázel. Leží svázaná.., na zadním sedadle auta v nějaké garáži. On nastupuje do auta, startuje a couvá z garáže. Bože, slyším ji, jak pláče...“

„Neposlouvej!“ přikázal jí Logan. „Zůstaň u něj, Cassie. Řekni mi, kam míří.“

„Nevím.“ Její hlas zněl hrozně bezútešně. „Nevidím dál, než kam dosáhnou reflektory auta.“

„Sleduj pozorně, Cassie, nějaký orientační bod. Po jaké cestě jede?“

„Asfaltka, dva pruhy, poštovní schránky. Míjíme řadu schránek.“

„Prima, Cassie, seš dobrá.“ Otočil se k svému parťákovi, ale ten se jen bezmocně šklebil. Znovu se zaměřil na červovlasou sklopenou hlavu. „Nespouštěj z něj oči. Musíš nám říct, kam jede.“

Několik okamžiků byl slyšet pouze její dech, rychlý a mělký. Najednou vyhrkla: „Zatáčí. Ulice se jmenuje... Andoverská.“

Loganův partner poodešel a šeptem mluvil do mobilního telefonu.

„Pořád ho sleduj, Cassie. Co dál vidíš? Mluv na mě.“

„Je strašná tma.“

„Já vím, ale dívej se.“

„Myslí na... strašné věci.“

„Neposlouchej ho. Nechoď moc hluboko, Cassie.“

Zvedla hlavu, poprvé od začátku seance, a Logan sebou trhnul. Oči měla zavřené. Nikdy předtím neviděl tak bledý obličej. Aspoň ne živý lidský obličej. A pod tou neskutečně bledou kůží se rýsovaly kosti.

„Cassie? Cassie, kde jsi?“

„Hluboko.“ I hlas zněl jinak, vzdáleně a dutě, jako by vycházel z bezedné studny.

„Cassie, poslouvej mě. Musíš se vrátit. Jenom se dívej jeho očima.“

„Vypadá to jako červi,“ zašeptala, „živí se shnilým masem, shnilou duší...“

„Cassie, vrať se, okamžitě se vrať! Slyšíš mě?“

Až po chvíli řekla: „Ano, slyším.“ Teď se třásla zcela viditelně a kdyby se jí dotkl, ucítil by kůži jako led.

„Co vidíš? Co vidí?“

„Ta cesta. Už tam nejsou žádné schránky, jen samá zatáčka. On je napjatý, blíží se ke svému tajnému místu.“

„Sleduj, Cassie, pořád se dívej.“

Uplynulo několik minut, pak se zamračila. „Cassie?“

Zavrtěla hlavou.

Logan se kousek vzdálil a tiše vyzvídá: „Máme štěstí s tou Andoverskou ulicí, Paule?“

„Máme tu pět možností v okruhu tři sta kilometrů. Bobe, na všechna ta místa se ani nedostaneme, natož abychom je efektivně pokryli. Musí nám říct něco víc.“

„Nevím, jestli to ještě zvládne.“

„Musí se snažit.“

Logan se vrátil ke Cassie. „Co vidíš, Cassie? Povídej.“

Promluvila téměř zasněným tónem: „Jezero, viděla jsem odlesk vody. To jeho... tajné místo leží blízko jezera. Přemýšlí o tom, že tam hodí tělo, až bude po všem. Možná.“

Logan se prudce obrátil ke svému partnerovi, ale Paul už byl na telefonu.

„Co dál, Cassie? Co mi ještě můžeš říct?“

„Je to čím dál těžší.“ Její hlas znejistěl a opět se zachvěl. „Těžší zůstat v něm. Jsem hrozně unavená.“

„Já vím, Cassie, ale musíš se snažit. Musíš nám ho hlídat.“

Jako vždycky reagovala na jeho hlas, jeho naléhavost, aby vyburcovala svou skrovnou sílu a zůstala ve spojení, které se jí hnusilo a děsilo ji. „Pořád ji slyším. Tu holčičku. Pláče a je strašně vyděšená.“

„Neposlouchej ji, Cassie, soustřeď se na něj.“

„Dobře.“ Odmlčela se. „Zatáčí. Na klikatou prašnou cestu. Občas zahlédnu mezi stromy hladinu jezera.“

„Jsou tam nějaké domy?“

„Míjíme příjezdové cesty k domům... aspoň myslím. Všude kolem celého jezera jsou domy.“

Logan se opět par kroku vzdálil, když na něj Paul gestikuloval. „Co máš?“

„Jen jedna Andoverská leží blízko jezera. Jmenuje se Chrámové jezero. Bobe, to je jenom něco přes dvacet kilometrů.“

„Není divu, že ho dobře zachytila,“ zamumlal Logan. „Ještě nikdy nebyla tak hluboko, ne u tohoto parchanta. Výjezdovka je na cestě?“

„Poslal jsem tam všechny. Zároveň kontrolujeme seznam majitelů domů kolem jezera. Na takovém místě prý lidi dávají svým domům jména a měly by tam být i nápisy. Když budeme mít štěstí...“

„Průběžně mě informuj,“ přikázal Logan a vrátil se ke Cassie.

„Chrámové jezero,“ pronesla opět zasněně. „Jemu se to jméno líbí, připadá mu příhodné.“

„Neposlouchej, co si myslí, Cassie. Sleduj cestu. Řekni mi, co dělá, kudy jede.“

Pětiminutové ticho se zdálo jako věčnost, než znovu promluvila.

„Zahýbáme. Asi na příjezdovou cestu.“

„Vidíš nějaké schránky?“

„Ne. Je mi líto.“

„Dívej se.“

„Jedeme po prudce se svažující cestičce. Dlouhé, klikaté, směrem dolů k jezeru. Vidím... asi je před námi dům. Občas se objeví ve světle reflektorů...“

„Dívej se pořádně, Cassie. Až zase ten dům uvidíš, podívej se po nápisu. Musí mít nějaké jméno.“

„Teď... vidím ho,“ mluvila překotně, „hned vedle dveří visí nápis... ‚důchodový fond‘.“

Logan mrknul na Paula, který němě vyslovil: „To se dalo čekat.“

Logan se obrátil na Cassie: „Mluv se mnou, Cassie. Zastavuje u toho domu?“

„Ne... projíždíme kolem něj dál. Ach tak. Je tam... hausbót. Myslím, že je to hausbót. Vidím...“

„Co, Cassie, co vidíš?“

„Nahoře... na střeše má větrnou korouhvičku. Vidím, jak se hýbe ve větru a slyším, jak skřípe.“

„Ty ji slyšíš? Copak on zastavil?“

Zatvářila se překvapeně. „Jo, zastavil a vypnul světla. Z té lodi vidím jen tmavou siluetu. Ale... on to tam zná. Vytahuje ji z auta a nese ji na loď. Ta malinká skoro nic neváží...“

„Cassie -“

„Tolik se bojí...“

„Cassie, poslouchej mě. Můžeš jí pomoci, jedině když ho budeš pozorně sledovat. Co dělá, kam jde?“ Otočil se na svého partáka. „Kde ksakru vězí?“

„Jsou skoro tam, ještě pět minut.“

„Jenže ona už nemá pět minut!“

„Bobe, jedou tak rychle, jak to jen jde.“

Cassie dech se zrychlil. „Něco tu nehraje.“ Logan na ni zíral. „Co?“

„Nevím. Má z ní... zvláštní pocit. Tak nějak zlomyslný, téměř... pobavený. Chce nechat pro poldy něco nového. Chce - ach, bože! Má nůž. Chce ji prostě rozříznout -“ Jejím hlasem se prolínal smutek a hrůza. „Chce... chce... ochutnat...“

„Cassie, slyšíš mě? Musíš okamžitě ven! Teď hned.“ Loganův partner přistoupil blíž. „Bobe, jestli u něj zůstane, může nám pomoci.“

Logan zavrtěl hlavou a nespouštěl oči z Cassie. „Jestli zůstane a on tu holku zabije, mohlo by ji to stáhnout příliš hluboko do jeho šílenství. Ztratíme je oba. Cassie? Cassie, pojd' ven. Dělej.“ Natáhl se a vytrhl jí papírovou růži z rukou.

Cassie zalapala po dechu a pak pomalu otevřela oči. Byly světle šedé, jako průsvitný led, výrazně orámované řasami černými jako tuš. Pod očima měla tmavé kruhy únavy, i hlas se třásl námahou, když promluvila:

„Bobe, proč jsi -“

Logan nalil do šálku kávu a podal jí ho. „Napij se.“

„Ale -“

„Pomohla jsi nám, jak to šlo, Cassie. Zbytek už musí udělat moji lidé.“

Srkala horkou kávu s očima stále upřenýma na růži v jeho ruce. „Řekni jim, ať si pospíší,“ vydechla.

Ale trvalo dalších deset dlouhých minut, než dostali hlášení.

Paul se na Cassie utrl: „Hausbót byl prázdný. Tys přehlídla odbočku. Jedna cesta vedla k hausbótu a ta druhá jen o čtyřicet metrů dál, kde kotvila jachta. Když jsme tam dorazili, byl pryč. Holčička ještě nevychladla.“

Logan zachytil hrnek, který vypadl Cassie z rukou a okřikl ho: „Paule, drž hubu. Udělala, co mohla -“

„Co mohla? Do prdele, přehlídla to, Bobe! Na střeše se taky nekývala žádná korouhvička, ale vlajka. Tu viděla, jak se hýbe ve větru. Skřípání vycházelo z lodi na vodě. Copak to nemohla poznat?“

„Byla tma,“ zašeptala Cassie. Oči jí zaplavily slzy, ale neskanuly. Třesoucí se ruce měla propletené v klíně a dýchala, jako by jí na plíce tlačila obrovská tíha.

Paul se rozčiloval: „Pět minut. Ztratili jsme pět minut tím, že jsme bloudili, a ta malá je kvůli tornu mrtvá. Co mám říct rodičům? Že naše slavné médium to nezvládlo?“

„Paule, zavři tu svoji zatracenou klapačku!“ Logan se podíval znovu na Cassie. „Nebyla to tvoje chyba, Cassie.“ Jeho hlas zněl pevně, ale oči říkaly něco jiného.

Upřela pohled na papírovou růži v Loganových rukou, civěla na jemnou dokonalost, která kontrastovala s hrubou silou jeho mužné ruky.

Takovou krásu stvořilo to monstrum.

Strachem se jí sevřel žaludek a ovládl i její mysl, ani nevěděla, co říká, když zachrptěla: „Nemůžu to dělat. Já vážně nemůžu dal.

„Cassie -“

„Nemůžu. Nemůžu. Nemůžu.“ Znělo to jako modlitební mlýnek na zahnání nesnesitelného. Odříkávala to šeptem pořád dokola, zavřela oči, aby neviděla výsměch té papírové kytky, která teď bude její noční můrou.

JEDNA

RYAN'S BLUFF, SEVERNÍ KAROLÍNA 16. ÚNORA 1999

Jako město se Ryan's Bluff nemělo čím chlubit. Na šířku mělo zhruba tolik co na délku, více volné plochy než domů. Sem tam kostel a parkoviště a malé obchody, které si sice neříkaly butik, ale podle ceny obyčejných šatů se za něj mohly pokládat. Středem se táhla hlavní ulice, s velkou fantazií nazvaná Main Street. Protínala travnaté náměstí, na kterém se kupilo tolik bank, že se člověk divil, kde se to bohatství bere. Nechyběl ani prastarý dragstór, jehož jedna část fungovala i jako kavárna.

Samozřejmě tam stál obchod s počítači, dva obchody, kde prodávali videa, a kancelář agenta se satelity. Jen tři kilometry od centra se rozkládalo nejnovější multikino.

Město Ryan's Bluff tedy hrdě kráčelo vstříc novému tisíciletí.

Taky by se mohlo popsat, podle více kritérií, jako jižanské městečko, tedy politicky spíše konzervativní, v neděli do kostela, alkohol se nepodává a od 1970 až do loňského roku byl pokaždé zvolen stejný šerif. V roce 1998 ho vystřídal jeho syn.

V podstatě se dalo hodně věcí předvídat. Změny se přijímaly tak zdráhavě, jako nebe přijímá hříšníky. Překvapení bylo málo a ještě méně šoků.

Takhle by to vyjádřil Ben Ryan. Věřil, že ho nic nemůže překvapit, když tu prožil celý život a zná všechny obyvatele i s jejich rodinnou historií.

Tomu vážně věřil.

„Pane soudce, máte tu návštěvu.“

Ben se do intercomu zamračil: „Kdo je to, Janice?“

„Jmenuje se Cassie Neillová. Nemá domluvenou schůzku, ale žádá vás o pár minut. Tvrdí, že je to velmi důležité.“

Benova výkonná sekretářka se obvykle nedala přemluvit lidmi, kteří neměli domluvenou schůzku, proto ho překvapil naléhavý tóny jejím hlase. Probudila se v něm zvědavost. „Pusťte ji dál.“

Psal si poznámky a nevzhlédl okamžitě, když vstoupila, ale dříve než Janice ohlásila „Slečna Neillová“, vycítil změnu ovzduší. Naježily se mu chlupy na rukou, jako kdyby místností projel elektrický proud. Podíval se na ni a ve stejném okamžiku povstal. Všiml si Janicina znepokojeného výrazu, s jakým návštěvu sledovala.

Znepokojení cítili všichni tři.

Návštěvnice žila zjevně ve velkém stresu. To si uvědomil jako první. Uměl posuzovat lidi a tuhle ženu odhadl jako někoho, kdo se lopotí s břemenem větším, než může unést.

Na svoji středně vysokou postavu byla o dobrých deset kilo hubenější, což nezakryl ani huňatý svetr, co měla na sobě. Kdyby její obličej nebyl tak hubený, mohla být i hezká. Hlavu držela trochu sklopenou, jako by se soustředila na podlahu, černé vlasy jí spadly z ramenou do tváře a dlouhá ofina téměř zakrývala oči.

Pak na něj přes ty prameny vlasů vrhla krátký, překvapený, obezřetný pohled a jemu se zatajil dech.

Ty oči byly ohromující – velké, lemované černými řasami, s duhovkami světle šedými, až průzračnými. Působily hypnoticky. A vystrašeně.

Ben znal utrpení, ale to, co vyzoroval v těch očích, pro něj bylo něco nového.

Bezděky obešel stůl a vykročil jí naproti. „Slečno Neillová, já jsem Ben Ryan.“ Jeho hlas zjhl, až ho ta neobvyklá něha zaskočila.

Zarazilo ho ještě něco. Pro Bena, jakožto právníka, bývalého soudce a politika na regionální úrovni, bylo potřásání rukou s cizími lidmi tak přirozené jako dýchání a při představování napřahoval ruku zcela automaticky. Přesto se této ženě podařilo vyhnout se mu, naprosto hladce, takže nepůsobila, jako by vědomě odmítala fyzický kontakt. Vůbec to nevyznělo divně, nezůstal s rukou ve vzduchu, ani se necítil dotčený.

Jednoduše to gesto obešla tím, že hned zamířila ke křeslu pro hosty a zběžně se rozhlížela po kanceláři. „Pane soudce.“ Hlas měla hluboký a krásně modulovaný, bez karolínského přízvuku. „Děkuji, že jste si na mě našel čas.“

Když k němu nejistě vzhlédla, opět tím kontrolovaným, těkavým pohledem, uvědomil si, že zřejmě očekávala, že bude starší, víc jako soudce.

„Je mi potěšením.“ Pokynul jí, aby si sedla, a se zvednutým obočím se otočil ke dveřím. „Děkuji, Janice.“

Janice odtrhla oči od návštěvnice, ale stále ještě zamračeně vycouvala z kanceláře a zavřela dveře.

Ben se posadil zpět do svého křesla. „Jak vidíte, je to tady takové domácí,“ prohodil. „Já jsem Ben.“ S překvapením zjistil, že v jeho hlase pořád přetrvává něha.

Lehce se usmála. „Já jsem Cassie.“ Vzhledla jen na okamžik a pak se zadívala na své ruce, které ležely sepjaté v klíně. Ať přišla s čímkoli, očividně to pro ni není lehké.

„Co pro vás mohu udělat, Cassie?“

Nadechla se s pohledem upřeným na své ruce. „Říkala jsem vaší sekretářce, že jsem v Ryan's Bluff nová. Bydlím tu necelého půl roku. Ale i tak jsem si už udělala obrázek, kdo se v tomto městě těší úctě, koho lidé poslechnou, i kdyby tvrdil něco neuvěřitelného.“

„Lichotíte mi,“ řekl. Hořel zvědavostí, ale rozhodl se na ni nespěchat.

Potřásla hlavou. „Vypracovala jsem domácí úkol. Pocházíte z rodu Ryanů, kteří město založili. Odešel jste, jen abyste vystudoval práva, ale pracovat jste se zase vrátil sem. Stal jste se obdivovaným a vysoce váženým krajským soudcem - zjevně ve velmi mladém věku - ale po několika letech jste rezignoval, protože jste cítil, že vaším posláním je pozice prokurátora. Byl jste zvolen jako zástupce pro salemský kraj a velice se angažujete ve veřejném životě jak na místní, tak na státní úrovni. Vaše... podpora by znamenala hodně.“

„Moje podpora v čem?“

Odpověděla na jeho dotaz věcnou otázkou: „Věříte na paranormální jevy?“

To nečekal a na chvíli ho to vykolejilo. „Jako na duchy, UFO, mimosmyslové vnímání?“

„Konkrétně mimosmyslové vnímání. Telepatii, předvídání. Mluvila klidně, ale seděla strnule a nervózně pohybovala propletenými prsty. Věnovala mu zase jeden tak rychlý pohled, že zachytil pouze záblesk jejích světlešedých očí.

Ben pokrčil rameny. „Teoreticky vzato, vždycky jsem si myslel, že jsou to nesmysly. Ve skutečnosti jsem se nikdy nesetkal s ničím, co by mě přesvědčilo o opaku.“ Tenhle cynický přístup sdílela většina zástupců zákona, ale to si nechal pro sebe.

Nevypadala, že by ji odradil. „Jste ochoten připustit, že by to mohlo fungovat? Být nezaujatý?“

„Doufám, že takový jsem vždycky.“ Ben mohl prozradit, že sám někdy podléhá předtuchám, které nemůže logicky vysvětlit, ale neříkal nic, protože jim sám moc nedůvěřoval. Svým založením i vzděláním byl mužem rozumu.

Stále naprosto věcně Cassie prohlásila: „Dojde k vraždě.“

Znovu ho překvapila, tentokrát nepříjemně. „Aha. A to víte, protože jste médium?“

Zatvářila se na jeho nedůvěru a prokurátorsky nedůvěřivý tón. „Ano.“

„Umíte předvídat budoucnost?“

„Ne, jen... nabourat se do mysli člověka, který zamýšlí spáchat vraždu.“

„Předpokládejme, že vám věřím, ale úmysl nemusí vždy vést k činu.“

„Tentokrát ano. On bude zabíjet.“

Ben si mnul zátylek a zíral na ni. Možná je cvok, možná ne. „Dobře. Kdo bude zavražděn?“

„Nevím. Viděla jsem její obličej, když se na ni díval, ale neznám ji.“

Ben se zamračil. „Když se na ni díval?“

Zaváhala, ve tváři se jí zračilo napětí. Pak řekla: „Zůstala jsem... v jeho mysli jen pár sekund. Viděla jsem jeho očima, slyšela, co si myslí. Sledoval ji a rozhodl se, že ji zabije. Už brzy.“

„Kdo je ten muž?

„Já nevím.“

„Tak moment. Vy mi tvrdíte, že jste byla v hlavě toho chlapka, a přitom ho neznáte?“

„Ne.“ A trpělivě, jako by to dělala posté, vysvětlovala: „Vlastní identita většinou není vědomá myšlenka. On ví, kdo je, takže na to nemyslí. A neviděla jsem ho, ani ruce, oblečení nebo odraz v zrcadle. Nevím ani, jak vypadá.“

„Ale víte, že někoho zabije. Nějakou ženu.“

„Ano.“

Ben se zhluboka nadechl. „Proč jste nešla za šerifem?“

„Byla jsem tam minulý týden. Nevěřil mi.“

„A proto jste přišla za mnou.“

Ano.“

Ben si vzal do ruky pero a pohrával si s ním. „A co ode mě čekáte?“

„Ze mi uvěříte,“ odvětila prostě. Poprvé se na něj zadívala přímo.

Bylo to, jako kdyby se natáhla přes stůl a dotkla se ho. Ten dotyk ho příjemně hřál.

Nadechl se a díval se jí upřeně do očí. „Předpokládejme, že bych vám uvěřil, můžete mi říct ještě něco, abych té vraždě mohl zabránit?“

„Zatím ne.“ Zavrtěla hlavou, ale ani nemrkla. „Třeba uvidím něco víc, třeba ne. Přijde mi strašně zvláštní, že jsem se s ním spojila bez toho, abych držela něco, čeho se dotkl, nebo ho znala. Snad to bylo... intenzitou jeho myšlenek a plánů, jeho nedočkavostí, kterou mě zasáhl. Nebo jsem se nevědomky dotkla něčeho, co měl předtím v ruce.“

Nebo možná stál blízko mě, a tak jsem mohla ukrást stíny -“ Náhle zmlkla a sklopila oči.

Stýskalo se mu po tom hřejivém doteku, což Bena znovu překvapilo.

„Ukrást stíny?“

Cassie neochotně pokračovala: „Říkám tak tomu, když vklouznu do jejich mysli a postřehnu střípky myšlenek a plánů. Jejich mysl je obvykle temná... plná stínů.“ Její krajně nervózní prsty kontrastovaly s klidným obličejem a hlasem.

„Už se vám to někdy stalo?“

Kývla.

„Pracovala jste s policií?“

„V Los Angeles. Někteří jsou docela přístupní spolupráci s médiem, zvláště pokud médium nežadá publicitu.“

Ben se opřel a pozoroval ji. Opět se ji snažil odhadnout. „V Los Angeles. A co vás přivedlo až do našeho městečka?“

Když ho krátce sjela pohledem, zbystřil.

„Dědictví,“ odpověděla však naprosto pohotově. „Loni zemřela teta a odkázala mi dům v Ryan's Bluff.“

Ben se zamračil: „Jak se jmenovala vaše teta?“

„Alexandra Meltonová.“

Zarazil se a věděl, že je to na něm znát. „Paní Meltonová byla dost známá... postava v Ryan's Bluff.“

„V rodině taky.“

„Povídalo se, že se s rodinou rozešla.“

„Byla starší sestrou mé matky. Před lety se pohádaly, to jsem byla ještě dítě. Nikdo mi nic nevysvětlil a tetu Alex jsem už nikdy neviděla. Když jsem se loni dozvěděla o tom, že mi nechala dům a

nějaké pozemky v Severní Karolíně, docela mě to šokovalo.“

„Takže jste se rozhodla, že se přestěhujete čtyři a půl tisíce kilometrů.“

Zaváhala. „Možná tu nejsem nastálo. Jen jsem měla města po krk a taky jsem chtěla bydlet někde, kde v zimě sněží.“

„Usedlost Meltonů je dost odlehlá.“

„To ano, ale nevadí mi to. Žila jsem tam poklidně.“

„Až dosud.“

„Přesně tak.“

Po chvíli Ben dodal: „Dejte mi jméno a telefon někoho, s kým jste spolupracovala v L. A.“

Dala mu kontakt na detektiva Roberta Logana. Ben si ho zapsal.

„Znamená to, že jste ochoten mi věřit?“

„Znamená to, že... mám zájem, že udělám všechno pro to, abych zůstal objektivní.“ Zavrtěl hlavou. „Nebudu vám lhát, Cassie. Vaše tvrzení, že jste se dostala do mysli vraha, mi dává zabrat.“

„Chápu, to je většině lidí cizí.“

Ben si zakroužkoval jméno a číslo, které si zapsal do poznámkového bloku. „Můžete mi prozatím říct ještě něco o potenciálním vrahovi?“

Opět se zadívala přímo na něj, pohled jako hřejivé pohlazení. „Mohu vám prozradit, že dosud nikdy nezabil člověka.“

„Ale něco jiného zabít mohl?“

„Nejspíš ano. Máte tu nějaké nevyřešené případy úmrtí anebo zmizení zvířat?“

„Jestli myslíte někdy nedávno, tak o ničem nevím.“

„Mohlo to být i nedávno, ale pravděpodobně něco takového spáchal už jako dítě.“

„To mu zřejmě prošlo.“

„Asi ano. Takovými klukovinami se nikdo nezabývá, pokud nejsou vyloženě časté nebo obzvlášť kruté. Nikoho ani nenapadne, že se jedná o první známky vražedných úmyslů.“

„Hlavně se to týká masových vrahů. To jde ruku v ruce, pokud si dobře vzpomínám, s dlouhotrvajícím pomočováním a hrou se zápalkami.“

Cassie přikývla. „Vy jste dělal ten FBI kurz pro právníky?“

„Hned jak jsem nastoupil na tohle místo. A vy?“

Pousmála se: „Já jsem... posbírala tyhle informace jen tak mimochodem. Určitě mi aspoň trošku pomohly porozumět klinickým podmínkám chování.“

„Chování zrůd?“

Opět přikývla.

„Nezlobte se.“

Zorničky se jí lehce rozšířily, ale pak zase sklopila zrak. „Nic se nestalo. Stejně jsem vás hodně zdržela. Díky, že jste se mi věnoval a že jste zůstal nepředpojatý.“

Oba povstali, ale pod vlivem nějakého Cassiina gesta zůstal stát za stolem. Přesto ji ještě nechtěl nechat odejít. „Moment.“ Podíval se na ni upřeně. „Vaše jméno je zdrobnělina od Cassandry?“

„Ano.“

Jemně dodal: „Ona se snažila lidi varovat a nikdo jí nevěřil.“

„Moje matka byla médium a věděla, že já budu taky. Někdy si myslím, že mi to jméno dala schválně, aby mi neustále připomínalo, že mi málokdo uvěří.“

„Omlouvám se.“

„To nemusíte, každý máme svoje starosti.“ Pokrčila rameny a opět se měla k odchodu. Zastavila se, když opět promluvil.

„Ta druhá Cassandra věděla, že nemůže změnit to, co se má stát. Věděla, že jí nikdo neuvěří, a to ji zničilo. Cassie, nedovolte, aby to zničilo i vás.“

S odvráceným pohledem řekla: „Ta druhá Cassandra věděla ještě něco: znala svůj osud a tomu nemohla uniknout.“

„A vy?“

„Jestli znám svůj osud? Ano.“

„Myslel jsem, že neumíte předvídat budoucnost.“

„Kromě té své.“

Zamrazilo ho. „A chtěla byste svému osudu uniknout?“

Cassie došla ke dveřím a s rukou na klíče se zastavila. Pohlédla na něj. „Chtěla, ale nejde to. Utekla jsem čtyři a půl tisíce kilometrů a pořád to nestačí.“

„Cassie -“

Ale už byla pryč. Proklouzla dveřmi a tiše je za sebou zavřela.

Když osaměl, svezl se Ben do křesla a chvíli akorát nepřítomně zíral na jméno a číslo ve svém bloku. Pak prozvonil sekretářku. „Janice, potřebuji něco okamžitě prošetřit, ale nejdřív chci mluvit s jedním policajtem z L.A.“

* * *

Chodí jako děvka.

Ta krátká sukně ještě zhoršuje to, jak při chůzi kroutí zadkem.

Je to odporné.

A jak s ním flirtuje. Pohrává si s vlasy a dělá na něj oči.

Děvka je to.

Ty děvko, a já myslel, že jsi jiná!

Zkrátka jen další dvacetidolarová šlapka. Ani za to nestojí. Ani to ne.

Matt Dunbar pochází z rodiny s právníckou tradicí, která se datuje od texaské jízdní policie, co křižovala západem někdy kolem roku 1840. Byl na svůj rodokmen hrdý stejně jako na to, jak mu to slušelo v nažehlené uniformě šerifa. Šestkrát týdně tvrdě cvičil ve své domácí posilovně, aby mu přes pasek nevisely žádné špeky.

V žádném případě nehodlal vypadat jako karikatura tlustého líného jižanského šerifa. Dokonce se snažil i zakrýt přízvuk, ovšem výsledek nebyl takový, jaký očekával.

Kdysi mu jedna milenka řekla, že jeho samohlásky se líně válí jako kočka na sluníčku. To přirovnání se mu líbilo.

Možná trochu protahoval, když Becky Smithové říkal, že před požárním hydrantem se parkovat nesmí, i když chtěla akorát vyběhnout do dragstóru.

Přísné úřední napomenutí by mělo vypadat jinak.

„Omlouvám se, šerife.“ Široce se na něj usmála a svůdně si hodila lesklé hnědé vlasy přes rameno. „Opravdu jsem si odskočila jenom na pár minut, ale hned přeparkuju.“

Chtěl jí říct, že zas tak spěchat nemusí, ale zahlédl džíp Bena Ryana, jak zastavuje za jeho služebním vozem. Pouze zdvořile zasalutoval směrem k Becky a

šel naproti svému příteli z dětství, který s ním hrával poker a občas se choval naprosto nesnesitelně.

A přesně tak vypadal zrovna dnes.

„Matte, kdy jsi mluvil s Cassie Neillovou?“ zeptal se Ben, hned jak vystoupil z auta.

Šerif se opřel o kapotu džípu a založil ruce. „Přišla za mnou do kanceláře koncem minulého týdne, asi ve čtvrtek. Ona s tou bláznivinou běžela i za tebou?“

„Víš jistě, že je to úplně bláznivé?“

„Ale to snad ne, Bene -“

„Taky jsem jí nevěřil, ale obtěžoval ses ji prověřit? Já jo.“

„Detektiv z policejního oddělení v L.A. tvrdí, že několik masových vrahů sedí za mřížemi jedině díky Cassie Neillové. A to pouze v jeho okrsku.“

Matt přimhouřil oči. „Jak je teda možné, že jsem o ní zatím neslyšel?“

Ben zavrtěl hlavou. „V tisku toho vyšlo minimum, a když tak jenom v regionálním. Tak si to prý přála, což podle mě hovoří v její prospěch. Ten policajt říkal, že nadřízení samozřejmě radši shrábli všechnu slávu sami. Pochopitelně zrovna neroztrubovali, že při stopování zločinců používají živou verzi křišťálové koule.“

Matt něco zabrblal a zahleděl se na poklidný všední život městečka. „Já těm nesmyslům s médii jednoduše nevěřím a ty snad taky ne.“

„Pořád si nejsem jistý. Ale přesto si myslím, že bychom měli poslouchat, co ta dáma říká.“

„Jen tak pro jistotu?“

„Jo, jen pro jistotu.“

Po chvíli Matt pokrčil rameny. „Tak dobrá, řekni mi, co mám dělat s tím takzvaným varováním. Tvrdí,

že někdo zemře. Nějaká žena, ale neví jaká. Zřejmě je to tmavovláska, něco mezi dvaceti a třiceti, střední postavy. To nám zužuje okruh potenciálních obětí přibližně na čtvrtinu ženské populace, odhadem pár set. A o budoucím vrahovi ví naše médium ještě méně. Pouze to, že hledáme muže. Když vynecháme nás dva a logicky všechny muže nad šedesát, máme několik stovek podezřelých jen přímo ve městě. Co s tím podle tebe mám dělat?“

„Nevím, ale něco se musí dát podniknout.“

„Co? Vystrašit celé město oznámením, že nějakou ženu někdo sleduje a ona o tom neví?“

„Samozřejmě že ne.“

Matt vzdychl: „Můj šestý smysl napovídá, že máme dát dobře sledovat Cassie Neillovou. Třeba za tou její jistotou, že se stane vražda, něco vězí.“

Ben nevěřícně zíral. „To nemůžeš myslet vážně, vždyť neváží ani padesát kilo.“

„Copak vrazi potřebují svaly? Bene, ty mě překvapuješ.“

„Prostě si myslím, že vypadá příliš... křehká na něco takového.“

Šerif zvedl obočí. „Křehká?“

„Nezkoušej to na mě.“ Ben cítil, jak se mu po tvářích rozlévá horko. Také si uvědomoval svoji lehkověrnost, ale v tomto okamžiku si to odmítal přiznat.

Matt potlačoval úsměv. „No dobře, já jen, že jsem nikdy předtím neslyšel, že bys tohle slovo použil.“

„Na slovech nesejde. Co s tím uděláme?“

„Budeme čekat. Nemůžeme dělat nic jiného. Pokud tvé křehké médium přijde ještě na něco užitečného, tak

fajn. Pokud ne, tak budeme čekat se založenýma rukama, až se najde tělo.“

DVĚ

18. ÚNORA 1999

„Udělal to.“

Ben se ztěžka opřel o loket a rozsvítil lampu na nočním stolku. Na budíku bylo teprve půl šesté. Ještě byla tma.

Sevřel sluchátko mezi hlavou a ramenem.

„Kdo co udělal? A víte vůbec, kolik je hodin?“

„Zabil ji“, vyslovila Cassie pomalu a věcně. To Bena probudilo.

Odhodil deku stranou a posadil se na okraj postele.

„Jste si jistá?“

„Ano.“ Zhluboka se nadechla. „Stalo se to před několika hodinami. Nedalo se nic dělat, tak... tak jsem čekala, než zavolám. Tak dlouho, jak to šlo.“

Ben si představoval jaké to je být vzhůru sám celou černou noc – a vnímat hrůzu. Jeho profesionální já však zatlačilo tuhle představu do pozadí, a tak ji napomenul: „Měla jste volat hned. Důkazy -“

„Těch pár hodin nic neznamená, nenechal žádné stopy.“ Cassie zněla neuvěřitelně sklíčeně. „Ale máte pravdu, měla jsem volat okamžitě. Omlouvám se.“

Ben vzdychl. „Víte, kde se to stalo?“

„Myslím, že ano. Asi pět kilometrů na sever od města stojí stará opuštěná stodola.“

„Vím, kde to je, kdysi tam svázeli dobytek.“

„Nechal ji v lese za tou stodolou. Zabil ji jinde, ale tam ji nechal. Myslím, že nebude těžké ji najít.“

Nezahrabal ji, ani se nesnažil tělo jinak schovat. Vlastně... ji tak trochu naaranžoval?“

„Naaranžoval? Jak?“

„Posadil ji zády ke stromu. Dal si na tom hodně záležet. Musí to něco znamenat.“ Při posledních slovech Cassiin hlas utichal, pak si vzdychla: „Já nevím co. Je mi líto, ale jsem příliš unavená.“

Po krátkém zaváhání se rozhodl: „Zajedu se tam podívat.“

„Dřív než zavoláte šerifa?“ V jejím hlase zazněl trpký tón.

Ben odmítl přiznat, že nechce vypadat jako naivní blázen, kdyby se jednalo o planý poplach. Řekl proto pouze: „Pravděpodobně si s vámi budu muset později promluvit.“

„Budu doma.“ Cassie tiše zavěsila.

Teprve začínalo svítat, když Ben zaparkoval u staré stodoly. Rozsvítil baterku, aby viděl na cestu kolem stodoly, skrz díru v plotě, dozadu do lesa.

Všude kolem naprosté ticho.

Nešel daleko, než začal pátrat světelným kuželem před sebou. V únoru byly stromy holé, měl by ji tedy snadno najít.

Dost dobře nevěřil, že něco najde, a tak když na ni dopadlo světlo, zastavilo se mu srdce.

Přesně, jak ji Cassie popsala, oběť seděla opřená o strom, obličejem ke stodole. Oči otevřené, hlavu lehce na stranu, pootevřené rty, jako by se zarazila uprostřed věty, aby zdvořile vyslechla svého společníka. Ruce měla složené v klíně dlaněmi vzhůru. Byla oblečená.

Ben ji znal. Jmenovala se Becky Smithová, sotva dvacetiletá dívka, která pracovala v dragstóru a

zároveň chodila na vysokou, protože chtěla být učitelkou.

Na krku se jí táhla krvavá čára od ucha k uchu.

„Do háje, Bene, já myslel, že máš rozum!“ Šerif zuřil a nekontroloval se.

„Jako kdybys ty neudělal totéž.“ Ben zavrtěl hlavou. „Zněla naprosto přesvědčivě, ale stejně jsem nevěřil, že tu něco najdu. Já vím, že jsem neměl chodit k tělu tak blízko, ale až pozdě jsem si uvědomil, že se jedná o místo činu. Nesahal jsem na ni, ani jsem ničím nehýbal.“

„Proč jsi mi nezavolal, než jsi sem jel?“

Ben se přes šerifovu hlavu zahleděl na skupinku Mattových podřízených, jak pročesávají okolí. Slunce dávno vyšlo a Beckyinu mrtvolu odvezli. Radši by neviděl, jak její tělo odnášeli v igelitovém pytli. Věděl, že na ten pohled dlouho nezapomene.

„Bene?“

„To už jsme probrali. Nechtěl jsem vypadat jako úplný vůl, kdybych tě tu táhl a nic jsme nenašli.“

„Tak sis udělal výlet sám. Neozbrojený. Co kdyby se tu ten maniak pořád potuloval? Bože, vždyť byla skoro ještě teplá.“

„Kdyby tu tak byl. Já nejsem dvacetiletá dívka.“

„Ale mohl mít pistoli. Na to jsi nemyslel? Myslel jsi vůbec?“

Obvykle by Ben svého přítele nenechal, aby mu něco vyčítal nahlas a na veřejnosti, ale znal Matta natolik dobře, aby poznal, že ho to pořádně vzalo.

Poslední vražda se tu udála před deseti lety, když Thomas Byrd přišel dříve z práce a ve své posteli našel

jiného muže. O paní Byrdové pomlčíme, ale celkově to bylo naprosto pochopitelné zabití v afektu.

Tenhle zločin se rozhodně chápat nedal.

„Matte, mohli bychom se přenést přes mé nezodpovědné chování a začít pracovat?“

Matt pokývl se sevřenými rty.

„No, vzhledem k tomu, že tě všichni slušní občané zvolili, abys chytil zločince, a mě proto, abych je žaloval, myslím si, že máme co dělat.“

„Hm.“ Matt se otočil směrem k pracující skupince u stodoly a zakabonil se: „Ze všeho nejdřív si chci promluvit s Cassie Neillovou.“

Ben váhavě navrhl: „Ty a tvoji lidé tady dokončíte, co je třeba, a já bych mezitím mohl zajet pro slečnu Neillovou a dovézt ji na stanici. Zajímá mě, co nám k tomu řekne.“

Matt se na svého přítele zamračil. „Vyšetřování není tvoje starost, tvoje práce začíná, až toho zmetka chytíme.“

„Sám dobře víš, že se mi pracuje mnohem lépe, když jsem u toho od začátku.“

„To je dost dobře možné, ale v tomto případě může být tvoje přítomnost nežádoucí. Nejsi zrovna nestranný, že?“

„A tím chceš naznačit co?“

„Chci říct, že zjevně máš pro své křehké takzvané médium určitou slabost, proto si nepřeju, aby ses mi motal pod nohama.“

Chvíli trvalo, než to Benovi došlo. „Ty si snad myslíš, že Cassie Neillová zabila Becky.“

„A ty s tím očividně nesouhlasíš.“

„Vím, že to neudělala.“ Samotného Bena překvapilo, když slyšel vlastní slova.

Matt vůbec překvapeně nevypadal. „Ach tak, a jsi si úplně jistý, protože...?“

„Už jsem ti to říkal. Něco takového v sobě nemá, aby někoho zabila a ještě navíc takhle. No tak Matte. Na to přece musí být člověk hodně brutální, aby podřezal ženské krk od ucha k uchu. Snad nevěříš, že by to Cassie mohla udělat.“

„První policejní zásada zní: to nejpravděpodobnější vysvětlení bývá obvykle správné. Cassie Neillová popsala místo činu sakramentsky přesně. Já bych řek, že ho viděla.“

„Souhlasím, ale nebyla tu.“

„Zase ten nesmysl s psychickými schopnostmi.“

„Matte, snaž se být nezaujatý.“ Znovu letmo pohlédl přes šerifovo rameno na skupinku pracujících policistů a tiše dodal: „Pamatuješ si na předtuchy, které jsem míval jako kluk?“

„Jo.“

„Právě jednu mám. Tuším, že jsme teprve na začátku.“ Vydržel Mattův upřený pohled. „A psychické nesmysly jsou možná jediné, co nám pomůže.“

Stará usedlost paní Meltonové se skládala z domu ve viktoriánském stylu a různých hospodářských budov rozesetých na dvacetiaarovém pozemku dobrých patnáct kilometrů za městem. Alexandra Meltonová to tu koupila v roce 1976, když se přistěhovala ze západního pobřeží. Peněz měla spoustu a všechny je mohla utratit pouze pro sebe.

Zvláštní osoba. Obvykle chodila v džínách a triku a k tomu často nějaký divný klobouk nebo dlouhý hedvábný šátek. Byla krásná i v šedesáti, kdy umřela

na zápal plic. Černé vlasy prokvétaly stříbrem jen v tenkém proužku na levém spánku a její postava stále přitahovala obdivnou pozornost, kdykoli se objevila ve městě. Jezdila tam velice zřídka, asi jednou za měsíc na velký nákup.

Zvláštní bylo, že ačkoli působila jako společenská a energická žena s dobrým srdcem, dala všem jasně najevo, že si nepřeje žádné návštěvy a že se nebude účastnit veřejného života. Ani intimního. Ben slyšel zkazky o tom, že její krása podlehlo více mužů, všechny jejich pokusy však Alex Meltonová odbyla zdvořile, ale nesmlouvavě. Říká se, že se jí snažilo vlichotit i pár žen, ale i těm se dostalo stejného odmítnutí.

Každopádně tedy nešlo o otázku vkusu.

Tyhle myšlenky se Benovi honily hlavou, když se klikatou příjezdovou cestou blížil k domu, který nyní patřil Alexině neteři. Té, podle vlastních slov, také nevadila odloučenost, protože jí zaručovala klid. Ale to se změnilo.

Taky říkala, že utekla před svým osudem celých čtyři a půl tisíce kilometrů, ale marně. Ben stále ještě pochyboval o tom, že Cassie zná svůj osud, ale určitě před něčím utíkala. Jeho předtucha mu napovídala, že je důležité, aby pochopil, čemu se snaží uniknout.

Zaparkoval na kruhovém prostranství před domem a vystoupil z auta. Chvíli dům jen tak pozoroval. Všiml si nových okenic, natřeného zábradlí kolem verandy, i na vstupních dveřích s velkým oválným sklem postřehl nový lak. Dříve dům nebyl ve špatném stavu, ale nyní rozhodně vypadal lépe. Ben zaklepal a Cassie mu otevřela se štětcem v ruce. „Ahoj,“ pozdravil. „Řekl bych dobré ráno, ale není dobré.“

„Ne, to není. Pojd'te dál.“ Ustoupila a otevřela dveře dokořán.

Stejně jako v jeho kanceláři na něj vrhala jenom letmé pohledy. Měla na sobě džínsy a upnuté tričko, vlasy stažené do ohonu jí tentokrát nezakrývaly obličej. Aspoň si ji mohl lépe prohlédnout. Nebyla křehká, spíš nehmotná.

„Káva je ještě horká. Dáte si?“ Pokud si Cassie vůbec uvědomovala jeho zkoumání, zřejmě jí nijak nevadilo.

„Ano, děkuji.“ Následoval ji do kuchyně přes obrovský, sporadicky zařízený obývací pokoj, kde na novinách rozložených uprostřed pokoje natírala stolek.

Cassie nejdříve vypláchla štetec a umyla si ruce. Nalila dva šálky. „Bez cukru?“

„Ano. Zase ukázka mimosmyslového vnímání?“

„Pouhý odhad.“ Podala mu hrnek tak, aby se nedotkla jeho prstů, a svůj si odnesla ke starému poškrábanému stolu uprostřed kuchyně. „Nebude vám vadit, když si sedneme tady? Vedle musím nejdřív vyvětrat.“

„Vůbec ne.“ Posadil se na druhou židli naproti ní. „Tahle místnost se mi vždycky líbila.“ Byla teplá, prosluněná, se žlutými stěnami a spoustou oken.

„Pak jste musel znát moji tetu.“

„Trochu, párkrát jsem se tu stavil.“ S úsměvem dodal: „Potřeboval jsem její hlas a navíc to byla velice zajímavá dáma.“

Cassie usrkávala kávu s pohledem upřeným na šálek. „Taky jsem slyšela. Zůstala tu spousta tetiných věcí, časem se tím budu muset probrat. Dokonce si vedla deník a hodně si dopisovala. Třeba se s ni aspoň

dodatečně seznámím. Ale nehrnu se do toho, jsou důležitější věci.“

Ben tušil, že oddaluje prohlídku tetiných věcí ani ne tak proto, že by měla moc práce, ale že ještě nebyla připravena otevřít se světu, ani vzpomínkám mrtvé ženy. Podle toho, co povídal detektiv z L. A., se Cassie podobala chodící mrtvole, když se před šesti měsíci odstěhovala. Detektiv Logan se obával, že se nacházela na pokraji úplného fyzického, citového a duševního zhroutení, což byl důsledek četných nočních můr.

Ben přijal její vysvětlení, alespoň prozatím. Poznamenal jen: „Renovujete dům?“

„Ani ne, jen si tak hraju.“ Její pohled zabloudil k jeho tváři, pak zase sklopila oči. „Ráda pracuju rukama. Baví mě práce se dřevem.“

„Dotýkáte se krásných věcí, protože se nemůžete dotknout lidí?“

Tentokrát se na něj zadívala upřeně. Pod bledýma očima měla známky únavy. V těch očích nic nevyčetl, ale přesto cítil onen hřejivý dotek, jako by k němu vztáhla ruku. Ten pocit Bena vyčerpával, ale přesto ho chtěl zakoušet znovu.

„Trochu to zjednodušujete,“ odpověděla.

„Vážně? Vyhýbáte se běžně fyzickému kontaktu nebo pouze se mnou?“

Cassie zavrtěla hlavou. „Je mi to... nepříjemné. Moje telepatie funguje na dotek. Je strašně obtížné nevpustit něčí myšlenky nebo pocity, když se někoho dotýkám.“ Zvolna pokrčila rameny.

„Takže se vyhýbáte doteku.“

Opět se zahleděla na svůj hrnek. „Některé věci mají zůstat skryté. Často si je ani neuvědomujeme. Fantazie, impulzy, zloba, nenávist, primitivní instinkty. Jsou

pohřbeny hluboko v našem podvědomí a tam mají zůstat. Patří k těm temným stránkám naší mysli.“

„A právě tu část vidíte.“

Znovu pokrčila rameny. „Viděla jsem víc než dost, snažím se nevidět.“

„Dokud k vám nevtrhnou vrahové.“

„Snažila jsem se ho vystrnadit, věřte mi. Nechtěla jsem vidět, co udělá. Co udělal.“

„Ale pokud by tu byla aspoň nějaká šance, že byste ho mohla zastavit -“

„Jenže to se mi nepodařilo, nezastavila jsem ho. Šla jsem za šerifem. Šla jsem za vámi. Dokonce jsem se vetřela do jeho nejtemnější mysli. A nezastavila jsem ho. Nikdy je to nezastaví.“

„Detektiv Logan mi říkal něco jiného.“

Cassie potřásla hlavou. „Časem je vždycky chytí. Možná s mojí pomocí, nebo i bez ní. Ale lidé stále umírají a na tom já, bohužel, nemohu nic změnit,“ šeptala téměř neslyšně.

„Proto jste utekla sem a doufáte, že v tomhle odlehlém domě najdete klid.“

„A nemám snad právo na trochu klidu? Na to má nárok každý.“

„Ano, ale to, co vidíte, nemůžete ignorovat, stejně jako bych já nemohl nevšímavě projít, kdyby někoho na ulici napadli s nožem. Musel bych pomoci za každou cenu. A vy také.“

Dlouze se nadechla. „Tím jsem strávila deset let života. Jsem unavená a chci, aby mě všichni nechali na pokoji.“ Odmlčela se.

„A myslíte, že on vás nechá na pokoji?“

Neodpověděla.

„Cassie?“

„Ne,“ zašeptala.

Ben si přál, aby se na něj zase podívala, ale její pohled byl přikovaný k šálku s kávou. „Tak nám pomozte. Becky Smithové bylo teprve dvacet, Cassie. Studovala na učitelku, milovala děti. Zasloužila si žít. Pomozte nám dostat toho parchanta, který jí to všechno vzal.“

„Nevíte, co ode mě žádáte.“

„Mám tak trochu představu. Víím, že do toho musíte dát hodně ze sebe, ale my vaši pomoc potřebujeme. Musíme udělat všechno pro to, abychom toho chlapa dostali dřív, než zmizí nebo než znovu zabije.“

Nakonec zvedla hlavu a kdesi hluboko v očích jí probleskovalo něco, z čeho Bena zamrazilo, něco velmi bolestného.

„Dojdu si pro bundu,“ hlesla nakonec.

* * *

Šerif se netvářil přímo nepřátelsky, ale moc nechybělo. „Jdeme na to.“

Seděli v Mattově kanceláři u odřeného stolu, který používal už jeho otec. Matt vypadal rozladěně, protože na místě činu se nenašla žádná užitečná stopa. A nevěřil na nesmysly s médii, zkrátka nevěřil.

„Zřejmě vám neprozradím o nic víc, než už jsem řekla,“ začala Cassie. „Vrah je muž -“

„Jak si můžete být tak jistá?“ přerušil ji Ben. „Říkala jste, že vlastní identita není vědomá záležitost, pohlaví snad ano?“

„Někdy, ale v tomto případě...“ Vyhýbala se jeho pohledu a upjala zrak na své ruce v klíně. „Když ji sledoval... plánoval, co s ní udělá... uvědomoval si, že má erekci.“

Šerif zčervenál, nervózně poposedl a ostře se ohradil: „Ale tady nešlo o sexuální motiv.“

„Vždycky je tam sexuální motiv.“

„Tu ženu nikdo sexuálně nezneužil,“ trval na svém.

„Předběžná zpráva neuvádí žádné sperma na jejím tele ani poblíž. Vždyť na sobe měla i kalhotky.

„Na tom nesejde. Když ji sledoval, byl ve stavu sexuálního vzrušení, a když ji zabil, vyvrcholil.“

„Panebože, a vy jste byla po celou tu dobu v jeho mysli?“ vyděsil se Ben.

„Byla jsem v něm, když ji poprvé sledoval a pak když ji svázal a... odhodlal se jí ublížit. Netrvalo to dlouho. Podařilo se mi odtrhnout se v okamžiku, kdy... ji zabil.“

Ben přemýšlel, jak se musí cítit, když pozoruje - nebo dokonce intimně prožívá - orgasmus šíleného vraha. Bezpochyby by se Cassie s touhle vzpomínkou ráda rozloučila. Poprvé začal doopravdy chápat její vyděšené oči.

Šerif myslel na něco jiného: „Říkáte, že ji svázal?“

„Ne provazem,“ odpověděla Cassie, „asi páskem, jenom zápěstí. Kotníky ne, protože chtěl, ať sedí s roztaženýma nohama.“

„Proč?“ zeptal se Ben.

„Zapadalo to do jeho scénáře. Něco, co musel vidět. Vysmíval se jí. Pořád... Stále jí strkal nůž mezi nohy a vyhrožoval, že ho do ní zasune. Chtěl, ať se bojí, a ona vyděšená byla.“

„To všechno jste viděla,“ konstatoval Matt.

„Ano.“

„Jeho očima.“

„Ano, šerife.“

Pochybovačně si ji přeměřil: „Připadá mi to nepochopitelné, slečno Neillová. Tvrdíte, že vraha neznáte, jak se tedy můžete dívat jeho očima, vnímat jeho pocity? Často se nabouráváte do myšlenek a plánů cizích lidí? Něco jako když vám mobil ruší autorádio?“

Zavrtěla hlavou a trpělivě vysvětlovala, jako už tolikrát: „Nejpravděpodobnější je, že jsem sáhla na něco, čeho se předtím dotkl.“

„Na co třeba?“

„Třeba na kliku dveří, na něco v obchodě nebo jsem seděla na stejném místě v divadle jako on předchozí den. Možná jsem do něj i vrazila někde v potravinách nebo se naše oči na okamžik setkaly na ulici. Já přesně-“

Ben jí skočil do řeči: „Krátký pohled do očí? Něco tak... neosobního?“

Cassie se k němu trochu natočila, ale očima stále sledovala své ruce. „Je to otázka spojení. Nikdy předtím jsem nebyla schopna někoho číst bez jakéhokoli spojení. Nejčastěji se jedna o fyzický kontakt, buď s osobou samotnou nebo s předmětem, kterého se nedávno dotýkala. Může to být nějaká věc, kus oblečení -“

„Chápu, ale kontakt očí?“ opakoval Ben. „Dva cizí lidé přes ulici, copak to může být až tak snadné?“

„Bene, dovolíš na okamžik?“ ozval se šerif. „Matte, to je ohromně důležité. Pokud jí stačí jen letmý pohled, pak to znamená -“

Šerif kysele pronesl: „Vím moc dobře, co to znamená. Plné město podezřelých, pokud bych těm nesmyslům kdy uvěřil. Zatím nevidím jediný dobrý důvod proč bych měl.“

„Cassie přece věděla, že dojde k vraždě,“ rozohnil se Ben, „řekla to i tobě několik dnů předem. Volala mi dnes ráno, co se stalo a kde.“

„Jo, a ty víš, co si o tom myslím. Možná ti to mohla do detailů povyprávět proto, že tam byla a zabila Becky.“

Cassie poprvé zvedla hlavu: „Nezabila jsem ji. Vždyť jsem ji ani neznala.“ Přes čelo jí přelétla vráska. „Ale ani on ji vlastně neznal.“

Ben se k ní naklonil: „Cože? On ji neznal?“

Cassie se na něj podívala. „Jenom ji sledoval, věděl, kdo je. Aspoň si myslel, že to ví. Jenže... ona nesplnila jeho představy, nějak ho zklamala. Snad řekla nebo udělala něco, co ho rozzuřilo. Přesto... jsem necítila, že by ji důvěrně znal. Myslím, že ani ona ho neznala, než ji přepadl.“

„Ona ho taky neznala?“

Cassie potřásla hlavou. „Nemohu to říct jistě, ale mám takový pocit. Možná si vzpomněla, že ho někdy viděla ve městě, ale nevnímala jsem to, jako že ho znala. Samozřejmě se mohl maskovat, ale to je nepravděpodobné, když ji chtěl stejně zabít. Prosila ho, ať jí neublíží, ale nikdy neřekla jeho jméno. Pokud by věděla, jak se jmenuje, pak by ho zřejmě oslovila.“

Šerif se do toho vložil: „Vy máte i zvuk?“

Ben potichu zaklel, ale Cassie s jemným úsměškem přitakala: „Někdy je to, jako když si zapnete televizi.“

„Tak ji zapněte,“ pobídl ji, „ať se podíváme, co ten bastard dělá teď.“

„Kéž by to bylo tak jednoduché.“

Židle zlostně zaskřípěla, jak se prudce opřel. „No jo, tušil jsem, že to není tak úplně jako zapnout televizi.“

S takovým přístupem se Cassie očividně nesetkala poprvé. „Omlouvám se, šerife. Strašně ráda bych použila nějaký vypínač nebo kouzelné slůvko a vlezla té zrůdě zpátky do hlavy, abych mohla zodpovědět všechny vaše dotazy.“ Nadechla se. „Pokud bude zabíjet znovu, asi se s ním zase spojím. Tihle vrahové se obvykle čím dál více nabudí, když se v nich probouzí chtíč zabíjet. Pak vysílají silné emoce. Právě teď... má nejspíš oddychový čas. Bude hodně unavený a jeho mysl také, proto se s ním bez fyzického kontaktu nemohu spojit.“

Ben beze slova pohlédl na Matta.

Po chvíli ticha šerif ponuře poznamenal: „Oddychový čas? Vy používáte frázi z nauky o chování. Chcete nám snad, slečno Neillová, naznačit, že tu máme masového vraha? Na podkladě jedné vraždy?“

Cassie viditelně zaváhala: „S jistotou to tvrdit nemohu. Jen vím, že je na něm něco nenormálního..., na tom, jak funguje jeho mozek. A ona pro něj byla v podstatě cizí člověk. Většinou lidé zabíjejí ve vzteku, z nenávisti, ze žárlivosti, z chamtivosti i ze strachu. Lidé, kteří zabíjejí jako on, nožem a celí se potřísni od krve, to udělají ve stavu maximálního citového vypětí, což je strašně těžké cítit k úplně cizímu člověku, se kterým neměli žádný vážnější kontakt. Ovšem masoví vrazi..., mají své vlastní zvrácené důvody k zabíjení. A nejčastěji si vyhlídnou neznámou oběť.“

„Vypadá to, že toho hodně víte o masových vraždách,“ konstatoval šerif.

„Strávila jsem spoustu času s opravdu dobrými policisty a naučila jsem se všechno potřebné, abych jim mohla pomoci. Naučila jsem se tolik, že už dlouho

nevím, co je klidný spánek.“ Její hlas zněl věcně, beze stopy sebelítosti.

„Zrůdy,“ zamumlal Ben.

Cassie na něj pohlédla. „Když jsem byla malá, máma mi říkala, že když rozsvítím, tak zjistím, že se ve skříni ani pod postelí žádná strašidla neschovávají. Vždycky měla pravdu. Teď, když jsem vyrostla, příšery se neschovávají pod postel, ale do mé mysli, odkud je nemohu vyhnat světlem.“

Na šerifa její slova nijak nezapůsobila: „Navštívila jste cvokaře?“

„Spousty,“ okopírovala jeho suchý tón. „Šerife, mohu vám dát dost referencí. Dobrozdání od řady policajtů ze západního pobřeží, všichni tvrdohlaví a racionální jako vy. Řeknou vám, že mi taky nejdříve nevěřili a doporučili mi návštěvu odborníka na... slyšiny a vidiny. Ale taky vám potvrdí, že čas a zkušenosti je přesvědčily, že někdy – neříkám, že vždycky, jen někdy – jsem jim pomohla chytit vraha.“

Zhluboka se nadechla a upřela na šerifa své světlé oči. „Ať už věříte nebo nevěříte v mé schopnosti, pane Dunbare, můžete si být naprosto jist, že to nenávidím. Nepřivolala jsem to a nepřála bych stejný život největšímu nepříteli. Není nic příjemného, když vás vytrhne ze spánku řev umírající ženy a pach krve tak silný, jako byste jí byl pokrytý vy sám. Ani není příjemné, když sedíte naproti podezřívavého muže a máte klidně mluvit o odporných činech a zločincích, které nemůžete zapudit denním světlem ani silou rozumu. A ještě více mě traumatizuje a oslabuje, když mám zbourat ochranné zdi, které jsem léta stavěla, a vlézt do mysli něčeho tak nelidského. Dejte mi pokoj, šerife. Já jsem tu ubohou ženu nezabila, nenajdete proti

mně ani střípek důkazu. Dám vám reference, o kterých jsem mluvila. Můžete jim věřit, ale nemusíte. Jestli chcete moji pomoc, udělám všechno, co bude v mých silách. Pokud ne, vrátím se zpátky ke svému poklidnému životu v poklidném domě a příště, až mě v noci probudí vrískot oběti, přetáhnu si přes hlavu polštář a budu se maximálně snažit ho ignorovat.“

Ben se mlčky podíval na Matta. Cassie se za sebe uměla porvat, aspoň pokud šlo o její schopnosti. A pokud by mělo někdy dojít k oboustrannému porozumění mezi ní a skeptickým šerifem, pak k němu musejí dospět bez prostředníka. I když to určitě nepůjde snadno.

„Slečno Neillová, nevěřím na nadpřirozeno a nedůvěřuju vám.“

„Na to máte plné právo, šerife.“ Neuhnula pohledem a její hlas byl chladný jako ocel. Uměla být tvrdá. „Pan soudce Ryan mě požádal o pomoc a já jsem souhlasila. Ale nepřetrhnu se kvůli vám, zvlášť je-li vám moje přítomnost proti mysli. Jestli si myslíte, že jsem vrah, tak mě klidně dejte zavřít. Až se objeví další mrtvola, budu mít neprůstřelné alibi. Samozřejmě pokud nevěříte, že bych mohla projít zdí.“

Její uštěpačnou poznámku přešel. „Předpokládám, že na včerejší noc alibi nemáte.“

„Stejně jako vy. Byla jsem doma v posteli. Ovšem já jsem byla sama.“

Matt ztuhl. „Tím chcete říct...?“

„Že vy jste sám nebyl.“

Ben byl překvapený, ale držel jazyk za zuby.

„Uhodla jste,“ zareagoval Matt.

„Nehádám, šerife. Ve vašem případě nemusím, čtu vás jako otevřenou knihu. Ta dáma je rusovláska a tuším, že se jmenuje Abby... Abby Montgomeryová.“

Ben se zděsil: „Panebože, Matte, jestli to zjistí Gary, tak tě zastřelí. Pořád je to jeho žena.“

„Žijí v odloučení,“ odsekl Matt.

„Jenže Gary to tak nebere.“

Matt zíral na Cassie. „Zřejmě jste nás někde zahlédla.“

„Na veřejnosti se chováte velice obezřele,“ zhodnotila Cassie. „Jak říkal pan soudce, manžel nesouhlasí s odloučením a má dost výbušnou povahu. Proto se také rozpadlo jejich manželství.“ Najednou se zamračila. „Dávejte si velký pozor, šerife.“

„Proč?“

„Nebo ji příští léto nebudete moci vzít do Paříže tak, jak si to plánujete.“

TŘI

„Do prdele,“ zaklel Matt, kterým to očividně otrásl. „Tohle jste zjistit nemohla. Neřekl jsem to ani Abby. Nikdo o tom neví.“

„Stačí, že to víte vy.“

Cassie potřásla hlavou a přerušila dlouhé napjaté ticho: „Obvykle se nevtírám do soukromí cizích lidí. Omlouvám se, šerife, ale nemohla jsem odolat.“

Byl to Ben, kdo s tím přišel: „Protože se choval jako blbec?“

Cassie se pousmála, ale nepodívala se na něj. „Ne, tím mi to jen ulehčil. Neodolala jsem vyslovit to, co slyším. Vy myslíte nahlas, šerife.“

Ben se rozesmál a po chvíli se přidal i Matt.

„Mohla byste teď přestat poslouchat?“

„Stejně jsem neposlouchala nijak pozorně a pokusím se to už neopakovat, ale vy jste mě vyprovokoval.“

Matt pomalu pokýval hlavou: „Dobře, připouštím, že ta vaše společenská hra vypadá docela přesvědčivě. Pokud se potvrdí vaše reference, máte další bod, ale ještě pořád tomu nevěřím.“

„Žádám od vás jen, abyste zůstal nezaujatý.“ Pohlédla na Bena a dodala: „A dal mi šanci. Možná vám pomůžu, možná ne. Ale zkusím to, pokud budete chtít.“

„Můžete se napojit na toho chlapa? Říkala jste, že to vyžaduje určité spojení, a to zjevně existuje.“

„Kdyby seděl přímo přede mnou, tak by to asi šlo, ale na dálku, když nevím, kdo to je, anebo kde je, to

nejde. Potřebuji mít v ruce něco, čeho se předtím dotýkal.“

„Co třeba... něco z toho, co měla Becky na sobě? Jí se přece dotýkal.“

Benovi se zazdalo, že Cassiin obličej ztuhl, ale hlas měla stále klidný.

„Zjistili jsme, že... pro mě může být nebezpečné dotýkat se věcí, které patřily oběti, zvláště oblečení, které měla na sobě v době vraždy. Spojím se s tou nejsilnější emocí, které šaty vyzařují. S pocitem nevýslovné hrůzy, což je obvykle okamžik smrti.“

„Co se stalo, když jste to zkusila?“ zajímal se Ben.

Věcně odpověděla: „Padala jsem do jakési hluboké černé studny a neměla jsem sílu vyplout na povrch. Kdyby tenkrát někdo nepřerušil to fyzické spojení, prostě bych se nevrátila. Takhle jsem strávila týden v kómatu. Potom mi připadalo, jako by se spálilo spojení mezi mými mozkovými buňkami. Trvalo půl roku, než jsem získala své schopnosti zpět.“ Odmlčela se, pak toužebně pronesla: „Takové ticho, poprvé jsem vnímala jako normální člověk.“

Po chvíli se ozval Matt: „Potřebujete něco, co patřilo vrahovi. Něco, čeho se dotýkal, ale co není... poskvrněné její smrtí.“

Přikývla. „Možná by to šlo s tou mincí.“

Matt se zarazil a střelil pohledem po Benovi, který se hned začal bránit: „Nic jsem jí neřekl.“

„Odtrhla jsem se těsně před tím, než ji zabil, ale spojení se znovu slabě obnovilo, když ji táhl do lesa. Proto jsem vám byla schopna říct, kde a v jaké poloze ji najdete. Taký jsem viděla, jak jí vkládá do dlaně tu minci.“

„Co myslíte, že ta mince znamená?“ vyzvídal Ben.

„Snad to má něco společného s tím, jakou hodnotu měla v jeho očích. Byl to stříbrný dolar, že?“

„Jo, a bez otisků,“ doplnil Matt.

„Dával si pozor, aby nenechal žádné stopy. Ta mince sama o sobě vás k němu nejspíš nezavede.“ Cassie se zakabonila, když zvedla oči k Benovi. „Její hodnota. Podle toho, jak ji posadil, ta mince i to, jak se jí vysmíval... považoval ji za děvku.“

„To ne,“ okamžitě zaprotestoval Matt, „vždyť byla ještě děcko.“

Cassie upřela zrak na šerifa a konejšivě vysvětlovala: „Co byla, ho nezajímalo. On ji viděl jako děvku. Pokud ho chcete dostat, musíte zjistit, jak jeho mysl funguje.“

„Já vím,“ vzdychl ztěžka Matt, „ale asi se mi to nebude líbit.“

„Není snadné najít zalíbení v takovém šílenci.“

„To teda není.“

Cassie se spokojila s tímto malým vítězstvím. „Máte tu minci?“

„Nevím, jestli je to dobrý nápad,“ prohlásil Ben. „Aspoň ne dnes. Cassie, říkala jste, že jste celou noc nespala, musíte být unavená.“ Neřekl přímo, že vypadá vyčerpaně.

„Pane soudce, ráda bych to zkusila.“

„Přál bych si, abyste mě oslovovala Bene.“

Pokývla směrem k němu, ale promluvila už zase na šerifa: „Zkusím to, když mi dáte tu minci.“

Matt otevřel prostřední šuplík a vytáhl malý igelitový sáček s nálepkou DŮKAZY. Přisunul jej ke Cassie.

Nesáhla po něm okamžitě, místo toho se obrátila na Bena: „Budu potřebovat spojení se životem.“

„Cože?“

„Spojení se životem. Někoho, kdo mě tím provede, bude mě směřovat a nedovolí, abych zašla někam příliš hluboko.“

„Co se stane, když zajdete příliš hluboko?“

Cassie se nepřítomně usmála: „Nevrátím se.“

Ben se podíval na Matta, který jen němě povytáhl obočí, pak se znovu otočil k ní. „A co mám dělat?“

Cassie se natáhla pro sáček. „Prostě na mě mluvte, pokud navážu spojení, nesmíte přestat.“

Její důvěra jím otrásla, ale přikývl.

Bud' viděla, nebo vycítila jeho úzkost a uklidnila ho: „Pokusím se jen o povrchní spojení, jenom abych zjistila, jestli nějaké navážu. Pokud mu ta mince nepatřila, nebo ji neměl dost dlouho, nic z toho nebude.“

Ben ji pozoroval, jak si vytřepala minci na dlaň.

Sklonila hlavu, zavřela oči a otáčela mincí v prstech. Připadalo mu to, jako by se snažila identifikovat něco pouhým dotykem: tvar, povrch, materiál.

„Cassie?“ oslovil ji, když se mu zdálo, že ticho trvá dlouho.

Natočila se k němu, jak okamžitě zareagovala na jeho hlas. Byla ještě bledší než předtím. Tak strašně, až to Bena zarazilo.

Ale její hlas zněl vyrovnaně, když se rozmluvila: „Patřila mu, je součástí... sbírky. Má ještě další, vyrovnané před sebou. Místo po dolaru je prázdné. Byl součástí série, ještě má půldolar, čtvrtdolar, desetník, pětník a halíř.“

„Chce všechny použít?“ zpovídal ji Ben.

„Nevím,“ šklubla sebou. „Nemůžu se dostat do jeho myšlenek, je unavený. Dívá se na ty mince, ale nevím, co si myslí nebo co cítí.“

Matt s výrazem nevěřícího člověka, na kterého představení sice udělalo dojem, ale stále hledá kouzelníka za oponou, zašeptal: „Vidí něco kolem?“

„Cassie, můžete se rozhlédnout, popsat, kde se nachází?“

„Ani ne, je tma. Má tmu rád, protože potmě ho tolik nebolí hlava.“

„Je v nějaké místnosti?“

„Myslím, že ano, i když nevidím žádný nábytek, jen ty mince vyrovnané na podložce z černého sametu. Soustředí se na ně, téměř jako v transu.“ Najednou se otrásla a otevřela oči. „To je všechno.“ Vložila dolar zpět do sáčku a přisunula jej k Mattovi. „Zkusím to zase za pár dní, teď je příliš vzdálený... příliš vyčerpaný.“

Matt přelétl pohledem své poznámky. „Součást série. Myslíte, že sbírá mince?“

„Je to možné. Každopádně ty, které měl před sebou, jsou pro něj velmi důležité.“ Zněla k smrti unaveně.

„Není vám nic?“ strachoval se Ben.

„To bude dobré.“

„Ale jak se cítíte teď?“

Podívala se na něj a sám poznal ten rozdíl. Teplo jejího pohledu bylo mnohem slabší, jako kdyby nějaký oheň strávil veškerou energii a teď jen slabě dohořival.

„Úplně vycucnutá, ale budu v pořádku.“ Mattovi se omluvila: „Mrzí mě, že jsem vám moc nepomohla. Prozatím.“

Matt zachmuřeně vzhlédl od svého poznámkového bloku: „Můžete mi k němu říct ještě něco? Cokoliv?“

„Pouze to, co už jsem řekla jak vám, tak panu soudci – tedy Benovi. Myslím, že to byla jeho první vražda, ale ne poslední. Vyzkoušel si to a líbilo se mu to.“ Zamyslela se: „Něco na jeho způsobu uvažování mi připadá mladé. Odhaduji, že je mu asi tak pětadvacet.“

Pokrčila rameny. „Tohle by vám nejspíš napsal odborník na profily: běloch, věk mezi čtyřiceti a pětadvaceti, pravděpodobně svobodný a zřejmě ještě nikdy nemel poměr s žádnou ženou. Nejspíš s nim doma špatně zacházeli a nepochybně alespoň jeden z rodičů byl despotický, patrně matka. Sexuální problémy, možná impotence. Teď ale našel způsob sexuálního naplnění a to hraje nesmírně důležitou roli. Jeho rituál fungoval. Stejnou polohu oběti a minci pravděpodobně najdete na příštím místě činu. Jeho pracovní postup se zřejmě ustálil.“

„A co zbraň?“ zajímal se Matt, „nenašli jsme nič. Použije ho znovu?“

„Možná, ale... myslím, že pro něj není podstatné, jak umřou, spíš to, jak jsou nalezeny. Příště může klidně použít něco jiného.“ Smutně rozhodila ruce. „Nejsem si jistá.“

„Stačilo,“ Ben se zvedl. „Zavezu vás domů.“ Musel se hodně držet, aby jí nepomohl vstát.

„Počkám venku, šerif s vámi chce ještě mluvit.“

„Přestaňte s tím,“ zlobil se Matt a také povstal.

„Omlouvám se, ale zase jste myslel nahlas.“ Neznatelně se na něj usmála a tiše za sebou zavřela dveře kanceláře.

„Tak co říkáš?“ začal Ben.

Matt zavrtěl hlavou. „Já pořád nevím, jestli jí to žeru.“

„Vždyť tě četla jako otevřenou knihu.“

„Jo, ale to zvládne kdejaká kartářka, jde jen o znalost řeči těla, a na tom není nic paranormálního.“

„Prozradila jí řeč tvého těla taky jméno Abby Montgomeryové? Protože mě o tom neinformovala. A vůbec si s tím dávej pozor.“

Matt ignoroval jeho varování. „Nevím, jak se dozvěděla o Abby, ale to mě nepřesvědčilo. Vyšetřování vraždy má určitou strukturu a té se budu držet. Většinou vrah obětí zná, takže vyslechneme rodinu a známé. Spolupracovníky, spolužáky, obvyklý postup. Budeme hledat svědky, kteří třeba Becky před pár dny viděli s někým hovořit. Prověříme zázemí a nedávnou minulost, budeme pátrat po motivu. Rozhodně na základě jednoho zločinu nedojdeme k závěru, že tu řádí masový vrah.“

„Nebudu ti mluvit do tvé práce.“

Matt zavrčel: „Proč chceš právě teď přestat?“

Ben se jen s úsměvem zeptal: „Co jsi předal Erikovi?“ Erik Stephens vydával místní deník.

Holá fakta. Že Becky byla zavražděna. Když budeme mít štěstí, tak se neroznese, jak byla nalezena, ani to o té minci. Sice neočekávám, že by ho chtěl někdo napodobit, ale čím méně podrobností veřejnost zná, tím méně důvodů k panice.“

„Možná by měli panikařit,“ střízlivě odtušil Ben. „Matte, jestli tu máme masového vraha -“

„Jestli jo, tak na město uvalím zákaz nočního vycházení a nechám každou ženskou eskortovat rodinou nebo chodit ve dvou. Klidně vyděsím celé město, ale nechci to dělat bezdůvodně.“

„Doufejme, že nebudeš muset,“ zakončil rozhovor Ben.

„Ahoj.“

Cassie se s rukama za zády opírala o ozdobný sloup pouličního osvětlení před kanceláří šerifa a nastavila obličej slabému únorovému slunci. Když zaslechla pozdrav, otočila se a musela mrknout, aby zaostřila. Zjistila, že ji pozoruje usměvavá žena, o pár let starší velice atraktivní blondýnka s modrýma očima.

„Ahoj.“

„Promiňte, nechtěla jsem obtěžovat, ale někoho mi připomínáte. Nejste příbuzná s paní Meltonovou?“

„Jsem její neteř, Cassie Neillová.“ Nasadila přátelský tón, ale ruce nechala za zády.

„Pak je ta podoba jasná. Jmenuji se Jill Kirkwoodová. Těší mě. Zнала jsem vaši tetu, teda bohužel ne nijak dobře. Mám obchod s potřebami pro kutily, občas u mě nakupovala.“

„Musela jste se jí líbit,“ poznamenala Cassie.

„Protože chodila ke mně do obchodu?“

Cassie se usmála: „Teta neholdovala kutilství.“

Jill Kirkwoodová zmateně zamrkala: „Ale... vždyť koupila tolik věcí. Celé sady.“

„Já vím, našla jsem je všechny nedotčené v místnosti, kterou nepoužívala.“

Jill se rozesmála: „No to mě podrž, já myslela, že už ten barák musí praskat ve švech, i když mi nikdy nic nepřinesla ukázat jako ostatní zákazníci.“

„Jak jsem řekla, musela si vás oblíbit.“

„Taky jsem ji mela rada. Byla... „Divná?“

„Jiná,“ pousmála se Jill. „Jednou mi poradila, kde najdu prstýnek, který jsem ztratila. Povídala, že na to má čich. A měla pravdu, byl přesně tam, kde říkala.“

Cassie nevěděla, co na to říct, ale stejně je vyrušil Benův příchod.

„Ahoj, Jill,“ pozdravil.

„Bene, znáš – „

„Ano, s Cassie jsem měl tu čest a právě ji jdu odvézt domů.“

„Nebudu vás zdržovat.“ Ještě jednou se usmála na Cassie: „Moc mě těšilo. Přijďte někdy za mnou do obchodu, pokud máte o řemesla větší zájem než paní Meltonová.“

„Potěšení bylo na mé straně,“ odpověděla Cassie s milým úsměvem, ale návštěvu nepřislíbila.

„Měj se, Bene.“

„Ty taky, Jill.“

Cassie šla k džípu pár kroků před ním. Promluvila, teprve když projížděli Main Street: „Kdybyste vyšel od šerifa o pár minut později, mohla jsem mít novou kamarádku.“

„Cože?“

„Jill Kirkwoodovou, je moc sympatická.“

Ben na ni pohlédl. „Jo, je to hodná ženská.“

„Jenže teď mě nemá rada.“

„A proč?“

„Kvůli vám, některé bývalé přítelkyně neumí být lhostejné. Ona k nim patří. V ostatních ženách vidí hrozbu, i když bezdůvodně.“

Ben promluvil až po chvíli: „Chápu, jak se Matt cítil. Být jako otevřená kniha není příjemné.“

„Vy nejste,“ uklidnila ho Cassie. „Jill ano. Její emoce byly... silné a nepřehlédnutelné.“

Ben opět váhal s další otázkou: „Mě můžete taky přechíst?“

Zavrtěla hlavou a zkoumavě se na něj zahleděla.
„Ne jako ostatní, které čtu úplně bezděky.“

„A kdybyste se mě dotkla?“ Okamžitě ucítil, jak se stáhla do sebe.

„Asi ano, obvykle to jde. Jen pár výjimek – u lidí bez psychických schopností je to ještě výjimečnější – umí své myšlenky a pocity skrýt i při fyzickém kontaktu. Většina lidí nikdy neměla důvod a tedy ani zájem se to naučit.“

Ben nastavil dlaň. „Chcete mě vyzkoušet?“

Podívala se na jeho ruku a pak do očí. „Jestli se neurazíte, radši bych to nezkoušela,“ pronesla klidným hlasem.

Položil ruku zpět na volant. „Pokusím se nebrat si to osobně.“

„Není to osobní. Hned jste si všiml, že se vyhýbám kontaktu s lidmi. Se všemi lidmi. Je to pro mě lepší. Jejich myšlenky se ke mně nevetrou tak snadno. Představte si, že jste uprostřed místnosti plné lidí, kteří mluví jeden přes druhého.“

„Takový rámus může být dost zdrcující,“ souhlasil Ben.

„Nejde jen o hluk, ale o ostré hrany emocí, záblesky temných fantazií, nejhlubší skrytá tajemství.“ Pokrčila rameny. „Snažím se, seč můžu, abych se před tím ochránila. Proto si stavím zeď a vyhýbám se dotekům.“

„Tak jo, Cassie, neberu si to osobně.“

„To jsem ráda.“

Žádný z nich nepromluvil, dokud Ben nesjel na dlouhou příjezdovou cestu k domu paní Meltonové. „Budu si muset zvyknout, že je to váš dům, a ne dům paní Meltonové,“ prohodil nepřítomně.

„Ještě se tu necítím jako doma.“

„Říkala jste, že jste tady teprve pár měsíců.“

„Od konce srpna.“

„V prosinci jsme měli pořádnou sněhovou nadílku, musela jste se cítit osamělá.“

„Člověk může být i příjemně osamělý. Věřte mi, to ticho a klid byly úžasné. Potřebovala jsem být chvíli sama.“ Když zastavil před domem, rychle dodala: „Nemusíte vystupovat.“

Přesto vystoupil a otevřel dveře na straně spolujezdce. „Moje výchova velí: vždy vyprovod' dámu až ke dveřím.“

Cassie neprotestovala. Na verandě sáhla do bundy pro klíče. „Asi nemusím zamykat, ale zvyk je železná košile.“

Ben se zamračil: „Zamykejte dveře a poříd'te si bezpečnostní systém a velkého psa, pokud je ještě nemáte. Před týdnem by mě to ani nenapadlo, ale po tom, co se stalo Becky a co jste říkala o jejím vrahovi, se nikdo ve městě nemůže cítit v bezpečí.“

„Vás to doopravdy trápí.“

„Samozřejmě.“

„Ne, myslela jsem to tak, že si to berete osobně. Proč? Protože vaše rodina město založila?“

„Možná, navíc jsem byl zvolen do funkce, kde mám na starosti bezpečnost lidí v celém okrese.“ Schválně odpověděl jako na veřejném shromáždění, protože ve skutečnosti si to bral velice osobně. Ale neměl připravenou jinou odpověď a nehodlal se zpovídat ze svých pocitů.

Cassie odemkla. „Naprosto chápu. Za pár dní zase zkusím tu minci. Pokud něco zachytím mezitím, zavolám vám nebo šerifu Dunbarovi.“

„Bud'te tak hodná.“

Ve dveřích se otočila. „Děkuji za svezení.“

„Rádo se stalo. Cassie...?“

„Ano?“

Vnímal svůj hlas, jak říká: „Jill a já jsme se rozešli loni v létě, je to už dávno.“

„Rozumím. Ani výraz obličeje, ani zabarvení hlasu neukazovaly víc než zdvořilý zájem.“

„Chtěl jsem, abyste věděla, že je to ukončená záležitost.“

„Děkuji.“ Vzhledem k tomu, že nevěděl co jiného říct, Ben se rozloučil a zamířil k džípu. Přál si, aby ho sledovala, ale byl si jist, že se nedívá. Zařadil rychlost a zamumlal si pro sebe: „Jsem takový vůl.“

19. ÚNORA 1999

Matt Dunbar by nejradši něčím mrštil přes celou kancelář, ale ovládal se natolik, že pouze soplil na Caina Munroa, který měl tu smůlu, že pracoval jako soudní lékař.

„Jinými slovy,“ vztekal se šerif, „mi nejste schopni říct absolutně nic nového.“

Doktor Munro neměl v úmyslu nechat se peskovat někým, koho vlastníma rukama přivedl na svět. „Dávej si pozor na pus, Matthew. Udělal jsem ti laskavost, když jsem s hlášením přišel za tebou, místo abych tě volal do nemocnice. Očekávám tedy trochu slušnější chování.“

Matt vzdychl a opřel se na židli. „Máte pravdu, doktore, omlouvám se. Prostě mě to rozhodilo.“

Doktor chápavě přikývl. „Já ti rozumím, vražda není nikdy hezký obrázek a tahle je zvlášť odporná a

krutá. Nejdříve jí přeřízl tepnu a nechal ji chvíli krváčet, než to s ní skoncoval.“

„Jaký nůž použil?“

„Hodně ostrý.“ Doktor Munro se zašklebil. „Krátká čepel, klidně to mohl být kapesní nůž.“

„Skvělé. Úplně dokonalé. Myslím, že většina mužské populace nad dvanáct let vlastní alespoň jeden kapesní nůž.“

„Zřejmě máš pravdu. Je mi to líto, Matte, strašně rád bych ti pomohl. Jestli chceš odborné vyjádření i od soudních znalců z hlavního města, nebudu to brát jako projev nedůvěry. Ovšem rodina té dívky už dvakrát volala, kdy ji mohou pohřbít.“

Šerif zaváhal. „Nic osobního, doktore, potřebuju znát pravdu. Myslíte, že by soudní znalec přišel na něco, co jste třeba přehlédl?“

Doktor přemyslel s našpulenými rty, nakonec zavrtěl hlavou. „Ne, studovali jsme každý kousek těla pod lupou. Vzorky krve jsme poslali na zjištění omamných látek, ale moc by mě překvapilo, kdyby byly pozitivní. Žádný alkohol, žádné drogy. Přesto bych řekl, že buď neměla šanci se mu postavit, nebo byla příliš vyděšená. Každopádně za nehty nejsou žádné zbytky cizí tkáně, ani na sobě nemá žádná zranění, která by sebeobranu potvrzovala. Jednoduše seděla s rukama za zády, svázanýma nejspíš páskem. On jí podřezal krk a tak umřela.“

„Ale ne tam v lese?“

„Ne, tam nebylo dost krve.“

„Tušíte, kde se to mohlo stát?“

„Vůbec ne. Prohledali jste její dům?“

„Samozřejmě. Rodiče neslyšeli vůbec nic a starý hluchý pes ani neštěkl. Nenašli jsme stopy násilného vniknutí, ale prý spávala s otevřeným oknem i v zimě.“

„Ty se domníváš, že vlezl dovnitř, přesvědčil ji, aby se oblékla a šla s ním?“

Matt zachmuřeně odpověděl: „Možná, ale nelíbí se mi to. Říkáte, že smrt nastala kolem druhé ve čtvrtek ráno?“

„Zhruba tak.“

„Pak je taky možné, že na ni čekal před domem, když se vrátila ve středu pozdě v noci, a přepadl ji dny, než stačila odemknout. Neměla ustlanou postel, ale matka vypověděla, že stejně každý den nestlala, takže podle toho nepoznáme, jestli tu noc došla domů.“

„S kým byla ten večer?“

„S přáteli. Odešli z klubu něco po dvanácté a rozjeli se domů každý ve svém autě. Becky odjížděla sama.“

„Nechal jsem u sebe její oblečení pro případ, že bys chtěl, aby ti přátelé potvrdili, že to měla na sobě.“

Matt se zatvářil kysele. „Jenže to nic neznamená, protože klidně mohla vstát z postele a obléct si totéž, co měla v klubu.“

Doktor Munro se měl k odchodu. „Co mám vyřídit rodině?“

Matt vytlačil z mysli Cassiino varování. „Ať zařídí pohřeb.“

„Dobře. Hlášení ti dodám zítra. Pošli některého z tvých chlapců vyzvednout to oblečení a vzorky listů a trávy, které jsme na ní našli.“

Matt chvíli zvažoval, zda má doktorovi připomenout, že čtyřicet procent jeho podřízených jsou „dívčata“, ale nechal to plavat. „Někoho tam odpoledne pošlu.“

„Tak jsme domluveni.“

Matt osaměl se svými myšlenkami, žádná z nich nebyla příjemná.

To neměla dělat.

Čubka.

Proč to udělala?

Bolí mě hlava.

Ještě jsem unavený a strašně mě bolí hlava.

Ale to jí neprojde.

Za to mi zaplatí.

Všechny budou platit.

Už se mi nebudou smát.

Když se v pátek odpoledne ozvalo zaklepání, Cassie to nijak nepřekvapilo. Čekala, že se dříve nebo později objeví. Otevřela dveře. „Ahoj,“ přivítala Bena.

V ruce držel žlutavou obálku a tvářil se přísně. „Mohu dál?“

„Prosím.“ Zběžně uvažovala, kdo mu to našel. Nejspíš Janice, ta vypadala docela schopně. Tři dny, to není špatné.

Většina nábytku byla zpět v obývacím pokoji, protože s natíráním už skončila, tak ho uvedla sem. Přenechala mu celou pohovku, sama si sedla do křesla, které s pohovkou svíralo pravý úhel. „Posad'te se.“

Zůstal stát. Otevřel obálku, vytáhl jeden list a podal jí ho. „Nechtěla byste mi něco vysvětlit?“

Byla to kopie novinového článku pořizená z mikrofilmu. Z nepříliš vydařené fotografie se na ni

dívala její vlastní tvář, o několik let mladší a vyděšená.
Obrovský titulek hlásal:

MÉDIUM OBĚTI MASOVÉHO VRAHA

ČTYŘI

„To vám zjistila Janice?“ zeptala se Cassie.

„Ano.“

„Zaslouží si vyšší plat. Tenhle článek není nikde evidovaný. Neexistuje k němu žádný elektronický odkaz.“ Cassie položila papír na stůl a přisunula ho směrem k Benovi. Pak se pohodlně uvelebila v křesle tak, že seděla bokem se skrčenýma nohama. Konečně se taky posadil na pohovku a měli oči opět ve stejné úrovni.

Držel ten papír před sebou. „Podle toho, co tu píšou, vaše matka pomáhala policii hledat vraha. Ale on ji nasek dny a zabil ji.“

Cassie se zhluboka nadechla a bezbarvým hlasem pronesla: „Zabít je slabé slovo, byla to jatka. Máma zůstala sama doma, já jsem odjela na školní výlet. Nikdo ji nemohl... slyšet. A on si dal načas, než ji konečně zabil. Nikdy mě do toho domu nepustili, ale krev prý byla všude.“ Udržovala si odtažitý tón, jinak by o takových hrůzách vůbec nebyla schopna mluvit.

Zdálo se, že Ben ji chápe. „S tím jste se musela vyrovnat úplně sama? Neměla jste ještě nějaké příbuzné? V tom článku stojí, že váš otec zemřel před několika lety při autonehodě.“

„Zůstala mi jenom teta Alex, ale ta nikdy neodpověděla na můj telegram o matčině smrti.“ Cassie pokrčila rameny. „Bylo mi osmnáct, takže jsem se jako zletilá o sebe musela postarat. Peníze z pojistky stačily na drobnou investici i na každodenní výdaje, když jsem chodila do školy. Za dva roky se prodal i náš dům.“

„A přišla jste o své kořeny.“

„Od té noci, kdy byla moje matka zabita, jsem vykořeněna.“

Ben se nadechl. „V článku se nepíše nic o vašich schopnostech.“

„Policie byla tak laskavá – a chytrá – že si to nechala pro sebe. Potřebovali moji pomoc.“

„Chcete říct, že vás požádali, ať jim pomůžete najít vraha své matky?“

„Ano.“

„Bože můj, udělala jste to?“

„Ano.“

„Muselo to pro vás být nepředstavitelně kruté.“

Cassie váhavě pronesla: „Pamatujete si, co jsem vám a šerifovi prozradila o tom, jak jsem použila věci zavražděné oběti k tornu, abych se spojila s vrahem?“

„Upadla jste do kómatu, málem vás to zabilo.“

„Dotkla jsem se oblečení mé matky.“

„Ježíši, Ben se neovládl. „Cassie -“

„Po celou dobu mě v nemocnici hlídaly strážé, a pak ještě i několik dalších měsíců. Báli se, že si mě vrah najde, stejně jako vystopoval moji matku - přes psychické spojení, které jsem krátce navázala, když jsem měla v ruce matčiny věci. Buď to spojení nebylo dost silné, nebo neměl zájem, protože mě po celou tu dobu nevyhledal. Než jsem konečně získala své schopnosti zpět, stihl zabít několik dalších lidí, takže jsem to musela zkusit zase, i když jsem riskovala., že přitáhnu jeho pozornost.“

„Co se stalo?“

„Chytli ho,“ oznámila stroze. „Před třemi lety ho popravili.“

„Ale než ho chytili, přitáhla jste jeho pozornost?“

„Byla jsem tehdy mnohem mladší a nezkušená. Nevěděla jsem, jak udržet pouze povrchní spojení, abych v něčí mysli neprozradila svou přítomnost.“

„Takže věděl o vás?“

S lehkým úšklebkem odpověděla: „Ano.“

„Co se stalo?“

„Nic. Šel po mně, ale policie už na něho čekala.“

„Použili vás jako návnadu.“

Cassie zavrtěla hlavou: „To nebylo součástí plánu. Pronikla jsem příliš hluboko do jeho mysli, uvědomila jsem si to a řekla jsem policii, že mě asi bude chtít dostat. Chránili mě, chytili ho, a tím to skončilo.“

Ben, nakloněný dopředu s lokty na kolenou, na ni nevěřícně zíral. „No to mě podrž! Proč jste nám aspoň nenaznačila, že když se dotýkáte jeho mysli, můžete na sebe toho cvoka upozornit? Nemyslíte, že to bychom měli vědět?“

„Šerif Dunbar nevěří, že můžu vstoupit do mysli toho psychopata,“ připomněla mu suše. „Předpokládáme-li ze to je psychopat, a ne jednorázový sváteční zabiják, čemuž šerif dává přednost. I vy máte své pochyby o mých schopnostech a o možných dalších vraždách.“ Pokrčila rameny. „Kromě toho jsem se za deset let dost naučila. Už je to hodně dávno, co jsem naposledy takhle riskovala. Teď vím, co dělám.“

„Ale pořád je tu možnost, že se prozradíte.“

„Zcela nepatrná.“

„A bydlíte sama na konci světa a na dveřích ani nemáte závoru. Panebože, Cassie, kdybyste nám to řekla, mohli jsme pro vaše bezpečí udělat nějaké preventivní kroky. Alarm, psa, zbraň.“

„Neumím používat zbraň a ani se to nechci naučit. Jak vidíte, jsem zcela v pořádku.“

„Ted’ ano, ale co se stane, když jeho mysl zase navštívíte?“

„Udělám všechno pro to, aby o tom nevěděl.“

„Ale co když se stane nějaká chyba a on zjistí, že ho vidíte, když vraždí?“

„Žádná chyba se nestane.“

„A pokud přece?“

Cassie se nadechla. „Bene, s tímhle rizikem jsem se musela dávno vyrovnat. Musím ho podstoupit. Můžu být jediné maximálně opatrná, a to už umím.“

„Vůbec se mi to nelíbí, Cassie.“

„Vám se to líbit nemusí, riziko nesu já.“ Snažila se mluvit klidně a rozhodně.

„To přece vím.“

Zase je doběhla. Cassie přemítala, jak dlouho ještě může lidem kolem sebe nalhávat, že ji riziko ze spojení s šílencem neděsí k smrti. Možná ještě chvíli. Aby odvedla pozornost, ukázala na žlutavou obálku na konferenčním stolku. „Co tam ještě máte?“

„Nic moc. Stručný přehled o vašem zázemí, školním prospěchu a tak. Podle oficiálních záznamů jste vedla klidný, nijak mimořádný život.“

Cassie užasla, jak málo se člověk dozví z oficiálních zdrojů a kolik toho zůstane utajeno.

„Šerif Dunbar si zřejmě už zkontroloval moje reference, že?“

„Jo.“

„Jenže pořád nevěří, že můžu udělat to, co tvrdím.“

„Má hrozně tvrdou hlavu, je to jeho jediná chyba.“

„Většina policajtů to bere jako dobrou vlastnost.“
Usmála se a všimla si, jak ji Ben pozorně sleduje.

Znervózňoval ji. Sakra, má přece vypadat jako soudce: šedovlasý a vzbuzující respekt. Místo toho by se Cassie hádala, jestli už oslavil čtyřicítku. Jeho tmavými vlasy neprosvítal jediný stříbrný vlas a vyzařoval mladickou energii každým pohybem. Navíc cítila příliv tepla a soucitu, který z něj vyzařoval. Zvláště u muže to považovala za velmi neobvyklé, takovou schopnost a ochotu sdílet bolest druhého člověka. Ale on to uměl, i když Cassie pochybovala, že je ze svého umění nadšený. Proto mu tohle rvalo srdce.

„Cassie?“

Vzpamatovala se a zmohla se na úsměv. „Trochu jsem se zamyslela. Doufám, že šerif Dunbar má pravdu, že smrt té ubohé dívky je ojedinělá a že jejího vraha rychle dopadne.“

„Doufáte, ale moc tomu nevěříte.“

„Obávám se, že ne.“

„Já tomu taky nevěřím. Ben sebral obálku, zasunul dovnitř kopii novinového článku a zvedl se k odchodu. „Za hodinku mám schůzku, budu muset jít.“

Cassie ho vyprovodila ke dveřím. „Předpokládám, že budete šerifa informovat, co jste zjistil o mé matce.“

„Pokud nechcete, tak ne, ale myslím, že by to měl vědět.“

Otevřela vstupní dveře. „Řekněte mu, co chcete.“

Ben mezi dveřmi zaváhal. „Myslím, že nepočítáte s jednou věcí.“

„S jakou?“

„Nejste v L. A., kde vás chrání anonymita davu. Tohle je malé město, Cassie. Ne že by se každý znal s každým, ale stejně... Lidi si povídají. Vaše výlety do mé a Mattovy kanceláře nezůstanou nepovšimnuty. Časem se roznesou řeči o vašich schopnostech. Takže i

když vy sama budete obezřetná při psychickém spojení, je dost pravděpodobné, že se o vás vrah stejně brzy dozví. A nebudete neznámý hlas v jeho mysli, ale člověk z masa a kostí, s adresou v telefonním seznamu a bez závory na dveřích.“

Po chvíli Cassie vydechla: „Budu na to myslet.“

„Takže nic se nemění?“

„Všechno při starém.“ Musím to udělat. Nemám jinou možnost.

Zvedl ruku, jako by ji chtěl pohladit, ale zase ji spustil, když postřehl její odstup.

„Na shledanou, Cassie.“

„Nashle, Bene.“

Tentokrát si byl jist, že se za ním dívá, ale vůbec ho to netěšilo.

„Třeba je vážně médium.“ Abby Montgomeryová si za sebou natřásla polštáře, posadila se na postel a nepřítomně si přetáhla přikrývku přes nahá řadra.

Matt si na okraji postele natahoval ponožky a obouval boty. „Já na ty nesmysly nevěřím.“

„Tak jak se o nás dozvěděla?“

„Náhodou to uhádla. Nebo tě možná někdy viděla vcházet do mého domu. Každopádně mi nečetla myšlenky.“

Abby si uvědomovala, jak je tvrdohlavý. Obvykle se tím docela bavila, stejně jako jeho občasnými chlapeckými výroky. Navzdory tomu dobře věděla, že má měkké srdce. Ale dnes ji jeho nesmlouvavost znejistěla.

„Matte, pokud může najít toho, kdo zabil Becky -“

„To vůbec není jisté. Poldové z L. A. jí dali skvělé doporučení, ale když jsem trochu zatlačil, taky připustili, že je párkrát zavedla do slepé uličky a přišlo je to zatraceně draho.“

„Ovšem to dělá i většina tradičních vyšetřovacích metod., Taky přece zkoumáš několik možností, které nemusí vest k cíli.

„To sice jo, ale radši budu vysvětlovat, že jsem šel po nějaké logické stopě, než že jsem se nechal vést mlhavými instrukcemi média.“ Rázně zavrtěl hlavou. „Dopřavdy tornu nevěřím, Abby. Musela nás vidět spolu, a tak o nás věděla.“

„Na veřejnosti na sebe sotva pohlédneme a nikdo mě neviděl jít do domu. Víš, že jsem nanejvýš opatrná.“

Otočil se, protože zaslechl záchvěv strachu v jejím hlase.

„Miláčku, obtěžoval tě zase Gary? Můžu ho nechat zavřít za porušení soudního zákazu styku manželů během rozvodového řízení.“

Nesouhlasně potřásla hlavou. „V poslední době za mnou nebyl. Kromě toho nechci udělat nic, čím bych ho rozzuřila, dokud nebude rozvod za námi.“

„To už je za měsíc, Abby.“ Matt se usmál. „Až to budeš mít úředně potvrzené, můžeme se spolu ukazovat i na veřejnosti.“

Abby ho objala kolem krku. „To bude moc prima, jen... ještě počkáme a uvidíme, ano? Nevím, jak to Gary ponese, až budeme rozvedení.“

Rysy v obličeji mu ztuhly, ale rukama něžně hladil její paže. „Jsem trpělivý, jak jen to jde, Abby, ale nejsem ochoten náš společný život neustále odkládat, jen aby Gary nevybuchl. Já ho zvládnou.“

„Nebude to donekonečna, Matte, jen se chci, pokud možno, vyhnout jakýmkoli komplikacím.“

„Žádné nebudou, jednoduše mu nakopu prdel.“

Abby se pousmála. „Počkáme a uvidíme. Jeden měsíc už není tak dlouhá doba.“

„Přijde na to, na co člověk čeká.“ Dlouze ji políbil, pak ji uložil zpátky na polštáře a naklonil se nad ní. „Já čekám na něco, po čem toužím už strašně dlouho. Na tebe.“

„Mě už máš, zbytek jsou pouze formality.“

Odsunul jí z tváře pramen zářivě rezavých vlasů.

„Chci, aby Gary neměl žádnou záminku klepat na tvé dveře. Chci mít právo poslat ho do horoucích pekel.“

„To bys stejně udělal, kdybys měl příležitost, právo neprávo,“ suše si ho dobírala.

„Máš pravdu.“ Znovu ji políbil.

„Ještě chvíli se to snaž vydržet.“

„Dobře.“ Posadil se, pak vstal. „Musím zpátky do kanceláře.“

„Matte...“ zaváhala, „ohledně toho média -“

„Takzvaného.“

„Slyšel jsi někdy pověsti o její tetě, o paní Meltonové?“

„Jaké?“

„Že věděla o věcech, o kterých se neměla jak dozvědět.“

Matt se na ni svrchu díval s vytaženým obočím. „Řeči jsem slyšel. Byla podivín a samotář, do města jezdila málo a na svůj věk chodila nevhodně oblečená. Jasně, že se vyrojily řeči, ale to vůbec nic neznamená, Abby.“

S úsměvem přikývla. „Asi máš pravdu. Pokud ti však Cassie Neillová může pomoci, neignoruj, co říká.“

Obvykle mi neradíš, jak mám dělat svou práci,“ odtušil Matt rozmrzele.

„Ani teď ne. Jenom vím, jak jsi paličatý. Stejně už jsi přesvědčený o tom, že kecá, vid’?“

„Možná.“

„Přiznej se, nevěnoval bys jí ani minutu, kdyby na tom Ben netrval. Ale Ben přece není naivní prostáček.“

„To ne, jen se obávám, že neuvažuje hlavou. Ne pokud se jedná o Cassie Neillovou. Nechápu, co na ní vidíš, ale každopádně na něj udělala dojem.“

Abby otevřela pusku, pak ji zavřela a jen zavrtěla hlavou. Po krátké odmlce se vyjádřila: „Nenech se ovlivnit svými předsudky, to je vše.“

„Nenechám.“ Sklonil se k ní a naposledy ji políbil, ve dveřích se ještě se smíchem otočil: „Netušil jsem, že takovým věcem věříš.“

Když v ložnici osaměla, s pohledem upřeným na dveře zašeptala: „Věřím tomu, Matte, ani nevíš, jak moc.“

Ivy Jamesonová neměla svůj den. Ve skutečnosti prožívala celý špatný týden.

V pondělí musela splnit nepříjemnou povinnost: vzít matčinu kočku k veterináři a nechat ji uspat. Ve středu přišla výzva z finančního úřadu, aby uhradila nedoplatek na daních. Včera rozcupovala opraváře televizorů, který nerozeznal zásuvku od konečníku. A dnes, v tak příjemně teplé únorové odpoledne, zjistila,

že její deset let staré auto, tak říkajíc, mele z posledního.

„Novou převodovku, brzdy jsou v háji,“ Dale Newton odříkával s pomocí poznámkových desek, „kardanový kloub, levá přední pneumatika má úplně sjetý vzorek -“

„Stačí!“ Zabodla se do něj pohledem. „Kolik?“

Mechanik se ošíval. „Ještě jsem neudělal odhad, pani Jamesonová. Žádala jste mě, ať se podívám, jestli je potřeba něco spravit. Je toho ještě mnohem víc.“

Zastavila ho mávnutím ruky. „Udělejte odhad a pak mi zavolejte. Ale doufám, že si vzpomenete, Dale, že vám můj manžel před patnácti lety půjčil peníze, abyste si tenhle servis mohl otevřít. Předpokládám, že to ve svých kalkulacích zohledníte. Očekávám nějaký soucit s ubohou vdovou.“

„Ano, madam,“ Newton se nuceně usmál. „Za pár hodin vám zavolám odhad.“

„Tak se mi to líbí.“

„Mohu vám něco půjčit, paní Jamesonová.“

„Nesnáším jezdit v cizích autech. Projdu se přes ulici k Shelbymu a zavolám si taxi.“

„Mám tady telefon, paní Jamesonová.“

„To jsem si myslela, ale nemáte kávu. Na shledanou, pane Newton.“

„Na shledanou.“ Newton ji sledoval, jak odchází, záda rovná jako prkno. Znovu zauvažoval, jestli starý Kenneth Jameson radši neumřel, proto, že už jí měl po krk.

Ivy vyšla z Newtonova servisu na rohu Main Street a První, vydala se směrem do centra a vešla do Shelbyho restaurace přes ulici. Pamětná budova v Ryan's Bluff, kdysi zářivá ukáзка stylu art deco, byla

od šedesátých let neustále modernizována různými majiteli až do dnešní podoby jakéhosi přeplácaného paskvilu. V restauraci zůstal umakartový pult a otáčivé barové židle a stále se pyšnila čistými plastovými ubrusy, které byly přehozené přes látkové.

Ivy tohle místo navštěvovala pravidelně a stejně zažitě ho kritizovala. Už dávno to není středisko veškerého dění, ale stále nabízí dobrá jednoduchá jídla a horkou kávu každý den až do půlnoci, sedm dní v týdnu.

„Stuarte, ta káva je příliš silná,“ oslovila mladého muže za pultem.

„Okamžik, paní Jamesonová, přinesu vám novou.“

„Tak se mi to líbí. Dejte tam špetku soli, ať se zvýrazní hořká chuť.“

„Ano, madam.“

Když v pátek odpoledne někdo znovu zaklepal na dveře, Cassie překvapilo, že vidí cizího mladého muže v tmavém overalu, kde na jedné kapse četla Dan a na druhé Alarmy SafeNet. S deskami v rukou jí zdvořile vysvětlil: „Slečno Neillová, já jsem Dan Crowder ze společnosti Alarmy SafeNet. Přijeli jsme vám tady s kolegou nainstalovat bezpečnostní systém.“

Přes jeho rameno zahlédla bílou dodávku s firemním logem a dalšího upraveného mladého muže v kombinéze.

„Bezpečnostní systém?“

„Ano, prosím. Poslal nás pan soudce Ryan.“

Rozhodně neplýtvat časem.

Dan se povzbudivě usmál. „Pan soudce říkal, že když budete mít nějaké pochyby, máte mu zavolat.“

Místo Benovi zatelefonovala do bezpečnostní firmy. Jak předpokládala, Danova verze seděla.

Chvíli si pohrávala s myšlenkou, že je pošle pryč, ale pak je pustila dovnitř, aby mohli začít s prací. Ben měl totiž pravdu v jedné věci, v malém městě je to jen otázka času, kdy někdo zjistí, co dokáže.

„Bene?“

Jeho kancelář se nacházela v budově sousedící se soudním dvorem. Zrovna se chystal vejít, otočil se a uviděl, jak se k němu blíží Jill Kirkwoodová. Nemohl si nevzpomenout na Cassiin komentář, že Jill se ještě nesmířila s jejich rozchodem. Přesto nasadil úsměv a pozdravil ji s rezervovanou nenuceností, jakou používal od doby, kdy se rozešli. Přesněji, kdy se s ní rozešel.

„Ahoj, Jill. Jak se máš?“

„Víš se něco nového o vraždě Becky Smithové?“

Ta otázka ho nijak nezaskočila. Než ušel sto metrů od kanceláře, kde měl schůzku, zastavili ho tři vystrašení občané se stejným dotazem. Přesto mu to k Jill nesedělo, že se zajímala o zločin, i když tak morbidní.

„Zatím nic, Matt na tom pracuje se svým týmem.“

„Víš o tom, že si Becky myslela, že ji někdo sleduje?“

„Jak ty víš, co si Becky myslela?“

„Říkala mi to minulý týden, asi ve středu. Povídaly jsme si, ona se zmínila, že zahlédla někoho, jak ji sleduje. Měla z toho legraci, něco jako že má tajného ctitele. Netrápilo ji to, tak jsem se tím taky nezabývala.“

Doppravdy ji sledoval. Cassie zase trefila do černého.

„Měla bys to ohlásit Mattovi. Myslím, že o tom neví, pokud mu to někdo neřekl včera.“

„Zajdu tam,“ usmála se. „Jsem ráda, že jsem se seznámila s Cassie Neillovou. Její teta byla fajn.“

„Taky si myslím.“

„Není ve městě dlouho, že?“

„Cassie? Asi půl roku.“

„Že jsem ji předtím ještě nepotkala.“

„To mě neudivuje. Zdá se, že je stejná samotářka, jako byla paní Meltonová.“

„Zdá se? Ty ji neznáš dobře?“

„Setkali jsme se v úterý.“ Cítil, jak se v něm zvedá vlna nechuti, ale snažil se, aby to na něm nebylo vidět.

Jill se zasmála krátkým vysokým smíchem, byla si vědoma, že zašla daleko, a tak se afektovaně omluvila: „Promiň, nechtěla jsem šťourat.“

Jako hráč pokeru by se asi neužil, když je na něm všechno poznat. „Necháme toho. Běž za Mattem a řekni mu, co víš. Potřebuje každou informaci. Čím dřív bude ten parchant za mřížemi, tím líp pro celé město.“

„No dobře. Zatím se měj, Bene.“

„Ty taky.“ Když se otáčela, na okamžik zaváhal, jestli ji nemá varovat, ať si dává pozor, ale pak mu to přišlo směšné a zbytečné. Co by jí koneckonců mohl říct? Dávej si pozor na cizí šmíraky? Byla dost chytrá, a když věděla to o Becky, určitě se podle toho zařídí a bude si dávat pozor, jestli ji taky někdo nesleduje. Nechal ji tedy beze slova odejít.

Smějou se mi.

Slyším je.
Pozorujou mě.
Ty pátravé oči.
Musím jim to zatrhnout.
Budou pykat.
Bolí mě hlava.
Já jim ukážu.
Bolí mě nohy, musím zvolnit, musím...
Koukněte se na ni. Jak je na sebe pyšná.
Jistě si myslí, že je nejlepší. Zaslouží si...
zaslouží si... zaslouží...
Hrozně mi třesť hlava.
Jejich slídivé oči.
Zajímalo by mě, jestli vědí...
Krev smrdí jako peníze.

PĚT

21. ÚNORA 1999

Ohlušil ji hlasitý výkřik, upustila sklenici a zacpala si rukama uši.

„Ne,“ Cassie bezmocně zašeptala.

Proti její vůli se jí zavřely oči a za zavřenými víčky vířila celá škála barev s černými pruhy. Při druhém výkřiku sebou škubla. Rozbolelo ji v krku.

„Prosím, ne... prosím, neubližujte mi...“

Rázem se Cassie ocitla někde jinde, v někom jiném. Cítila, jak se jí něco bolestivě zarývá do zápěstí a nějaká ostrá hrana do zad, seděla na něčem studeném a tvrdém. Neviděla nic. než tmu, ale pak jí někdo strhnul pytel z hlavy.

„Prosím, prosím vás, neubližujte mi... prosím, neubližujte mi... prosím, ne –

Měl na sobě děsivou masku, jako z nějakého nedávného filmového krváku. Byl to lidský obličej, ale příšerně znetvořený, což násobilo její úlek. Stravovala ji závrtná hrůza.

„Neubližujte mi, prosím! Bože, prosím, ne! Nikomu nic neřeknu, slibuji! Přísahám! Prosím, jenom mě pusťte!“

Nekonečné vteřiny byla Cassie paralyzována, úplně pohlcena ve víru emocí té ženy: šok, divoká hrůza, zoufalství a chladná, mrazivá jistota, že zemře brzy a strašlivě. Slzami zamžnými očima pozorovala strašidelnou masku, řeznický nůž v ruce chráněné

rukavicí a hrdlo ji rozdíralo lapání po dechu, vzlyky a drásavý řev.

„Už se mi nikdy nebudeš vysmívat,“ zaskřehotal, v pozvednuté ruce se matně leskla čepel nože.

„Ježíši, ne –

Ruka se prudkým zlověstným obloukem snášela dolů. Cassie se zoufale odtrhla od ženy odsouzené k záhubě. Ale nebyla dost rychlá, aby se úplně zachránila. Ucítla horkou otupující bolest, jak nůž probodl její ňadro a propadla se do trny.

„Bene.“

„Matte, stalo se něco?“

„Sejdeme se ve městě, u Ivy Jamesonové.“

Ben si přehodil sluchátko do druhé ruky a pohlédl na hodinky. „Ted‘? Je neděle, ona bude ještě –“

„Je mrtvá.“

Ben se ani neptal, jak se to stalo. Z Mattova tónu bylo všechno jasné. „Už jedu.“

O deset minut později zaparkoval džíp vedle Mattova služebního vozu a dalšího policejního auta na příjezdové cestě Jamesonovic domu, který stál na Rose Lane, jen dvě ulice od Main Street. Bývala to klidná čtvrť, velké staré domy pokojně trůnily na upraveném trávníku. Starší obyvatelé si pochvalovali, že do centra dojdou krátkou odpolední procházkou.

Jak Ben vystupoval z auta, všiml si, že někteří sousedé ho pozorují ze své verandy. Ačkoli byli příliš zdvořilí nebo vystrašení na to, aby se přiblížili k domu, projevovali téměř hmatatelný zájem.

Jeden z Mattových zástupců stál u vstupních dveří a otevřel je Benovi, když vystoupal po schůdcích.

„Pane soudce, šerif je uvnitř.“ Jeho obličejem prosvítal zelený odstín.

Ben vešel do domu. Vyznal se tam, jako ve většině domů politicky aktivnějších občanů Ryan's Bluff. Získat hlas Ivy Jamesonové patřilo k nejtěžším úkolům.

Z prostorné vstupní haly vedlo schodiště do prvního patra, napravo sváteční jídelna, vlevo obývací pokoj ve stejném duchu, přímo před ním se nacházela zadní část domu a dveře do kuchyně. Dřevěné parkety se leskly, na stole uprostřed vstupní haly stala váza s čerstvými květinami a z celého domu vyzařovala zatuchlá důstojnost.

Atmosféru důstojnosti kazili dva muži na pohovce v obývacím pokoji. Seděli bez bot, obličej zvaldle a pobledlé přestálým šokem a mladší z obou mužů porušil jedno z nejsvětějších pravidel domu tím, že si zapálil cigaretu. Přerývaně potahoval a popel odklepával do křišťálové misky na bonbony, která stála na konferenčním stolku a pomalu přetékala.

Ben oba muže znal. Jeden byl Ivyin švagr a druhý synovec. Nedívali se na něj a Ben se nesnažil zapříst hovor. Další člen policejního sboru, který stál u dveří do obývacího pokoje, jej gestem nasměroval do zadní části domu. Neklidně Benovi pošeptal: „Šerif říkal, že máte jít opatrně, pane soudce, podlaha je tam vzadu... kluzká.“

Klouzalo to pořádně. Dlaždičky byly zaplaveny krví.

„Ježíšikriste!“ vyrazil ze sebe, když došel ke dveřím do kuchyně. Nebylo to poprvé, co navštívil místo, kde se odehrál násilný čin, ale na tohle nebyl připraven.

Matt stál pár kroků od něj uvnitř místnosti na jednom z mála suchých ostrůvků. „Vypadá to, jako by Ivy tentokrát našťvala někoho, koho neměla.“

Nepochybně to byl výjev obrovského vzteku. Bílé kuchyňské spotřebiče nesly krvavé stopy a na ženině hubeném těle zelo tolik bodných ran, že se nedaly ani spočítat. Byla vystrojená, pravděpodobně chtěla jít ráno do kostela. Její kdysi světlé šaty přijaly červený odstín. Stále ještě měla obutý jeden střevíc.

„Všiml sis, jak ji nechal?“ přerušil ticho Matt.

„Jo,“ odpověděl přidušeně Ben. Snažil se dýchat ústy, protože pach krve byl příliš silný. „Sedí opřená o nohu pracovního pultu, ruce složené v klíně. Měla minci?“

„Pěťák v levé ruce.“ Jestli Mattovi zápach také vadil, nedával to znát.

„Našly se stopy vraha?“

„Stop je tu spousta. Když dnes Ivy nepřišla do kostela, ani na nedělní oběd a nebrala telefony, švagr a synovec se přišli podívat, jestli se jí něco nestalo. Vešli zadními dveřmi a klouzali do půl chodby, než zjistili, která bije. Jestli budeme mít štěstí, najdeme jednu stopu, která nebude souhlasit s jejich botami.“

Matt ukázal na zakrvavený řeznický nůž, který ležel na podlaze pár metrů od Ivyina těla. „O vražedné zbrani není pochyb, prostě popadl nůž ze stojanu.“

„Násilné vniknutí?“

„Nic tornu nenasvědčuje. Příbuzní tvrdí, že vždycky zamykala zadní vchod, vůbec všechny dveře, že na to byla vysazená.“

„Takže mu nejspíš otevřela?“

„Vypadá to tak.“

Ben couvl ode dveří. „Ten zápach nemůžu -“

Matt ho následoval opatrně se vyhýbaje moři krve. Zůstali stát v malé chodbičce před kuchyní. „Doktor Munro je na cestě, stejně tak i technici. Zběžně jsem to tu omrknul a volal jsem tě jako prvního.“

„Ta poloha a mince ukazují na stejného vraha, Matte.“

Matt zachmuřeně přikývl, nadechl se a pokračoval: „Od první vraždy neuplynuly ještě ani celé tři dny. Navíc Becky Smithová a Ivy Jamesonová mají společné jen to, že jsou bělošky. Tím veškerá podobnost končí.“

„Já vím.“

„Díval ses na stojan s noži? S jistotou to budeme vědět, až přijde hospodyně, ale zdá se, že chybí ještě jeden řeznický nůž.“

Ben na svého přítele zíral v němém úžasu, odmítal vyslovit své burcující myšlenky nahlas.

Matt s tím tolik nenadělal. „Ten zmetek si pravděpodobně odnesl další vražednou zbraň od své oběti. Jak roztomilé.“

„Bože,“ nezřetelně zamumlal Ben vyděšený předpokladem, že si vrah už vyhlédl další oběť.

„A ještě něco,“ Matt hovořil zcela klidně, „tentokrát nás tvoje médium nevarovalo.“

Když Ben konečně dorazil ke Cassiině domu, začínalo se stmívat. Přesto ji zahlédl. Seděla schoulená vjednom ze dvou velkých proutěných křesel, které stály po stranách vstupních dveří.

Došel až k ní. „Tady venku vám ten bezpečnostní systém nebude moc platný, Cassie.“ Promluvil příkřeji, než zamýšlel.

Téměř se ztrácela v mikině o několik čísel větší, nohy přitažené k bradě objímala pažemi. Nevzhlédla k

němu, jen tiše vysvětlila: „Musela jsem jít ven. Tam vevnitř byla všude..., cítit krev. Tady to není tak hrozné.“

Ben si přisunul druhé křeslo tak, aby seděl naproti ní, aby zaplnil její zorné pole. Stejně se dívala skrz něj. Necítil žádný teplý dotyk. „Takže jste věděla, že zase zabíjel.“

„Ano.“ Její obličej strašlivě zbledl, i rty ztratily barvu.

„Proč jste mi nezavolala?“

„Když jsem se sebrala, bylo už pozdě. Nedalo se pro ni nic udělat. Mrzí mě to. Je mi to moc lito.“

„Viděla jste tentokrát něco, co by nám pomohlo chytit toho lumpa?“

Cassie zlehka zavrtěla hlavou. „Nasadil si nějakou masku.“

„Jak to víte? Díval se do zrcadla?“

„Ne, tentokrát jsem se... nespojila ním, vtělila jsem se do ní. Plakala, ale viděla jsem ho. Měl na sobě strašidelnou masku, jakou by si vzalo dítě na Halloween.“

Ben se zamračil. „Proč? Neplánoval nechat svědky.“ „Nevím, snad jen... ta maska ji ještě víc děsila. Možná je to ono, dělá mu dobře, když se ho bojí.“

„Nebo ví, že ho vidíte.“

„To ne.“

„Jak si můžete být tak jistá, když jste se spojila s ní?“

„Jsem si jista.“

Ben se na chvíli odmlčel, pak se pomalu zeptal: „Proč jste se spojila s ní?“

„Asi proto, že jsem se s ní krátce setkala.“ Cassiin hlas zněl jakoby z velké dálky a v očích měla netečný výraz.

„Často se spojíte s obětí?“

„Ne když se tornu mohu vyhnout. Ať už je vrahova mysl sebetemnější, mysl oběti je... snad ještě horší. Ta hrůza a zoufalství, agónie...“ Znovu pomalu zavrtěla hlavou. „Vtahuje mě to. Stahují mě pod hladinu, jak zoufale bojují o život.“

Ovládal se, aby k ní nevztáhl ruku, tolik toužil dotknout se jí. „Omlouvám se.“

Zachvěla se a konečně na něj pohlédla. Ale její pohled byl chladný a téměř přízračný.

„Už to nezvládám,“ tiše ze sebe vychrlila, „vím, že je to správné, že mi můj vnitřní zrak ukládá určitou zodpovědnost, vždycky jsem se snažila... ale už nemůžu dál. Myslela jsem, že to půjde, že už jsem měla dost času... dost klidu. Doufala jsem, že už jsem dost silná, ale nejsem a už nemůžu.“

„Cassie -“

„Nejde to, nemůžu vám pomoci, nemůžu pomoci ani sobě.“

„To vy jste přišla za mnou,“ připomněl jí jemně.

„Já vím. Chtěla jsem pomoci, ale nedokážu to. Mrzí mě to.“

„To, co jste viděla dnes... dívala jste se záměrně? Zkoušela jste se napojit na něj nebo na ni?“

„Ne.“

„Pak stejně nemáte na výběr.“

„Mohu odjet.“

„Odjela jste z L. A. Pomohlo to? Cassie, všude jsou zrůdy.“

Pevně sevřela víčka a opřela se do křesla.

Ben ji chvíli sledoval, znepokojovala ho silná touha dotknout se jí, držet ji v náručí. Nikdy ho nepřitahovaly citově křehké ženy, spíš pravý opak. Kdyby si přiznal pravdu, pak každá žena, která nebyla zcela pohroužená do svého života a kariéry a měla zájem o něco víc než krátký vztah, brzy zjistila, že se jí vyhýbá a vzdaluje. Jill je toho důkazem.

Touha ochraňovat a hýčkat mu byla cizí, pokud šlo o ženy. Dával přednost tornu, strávit noc v jejím domě, aby mohl s minimálními rozlučkovými scénami vypadnout dlouho před rozedněním, což samo o sobě vypovídalo sdostatek o tom, jak se vyhýbal jakémukoli jinému kontaktu kromě fyzického.

Závislé ženy rozhodně neladily jeho vkusu. Ne že by Cassie na něm nějak visela nebo jen k němu vztáhla ruce. Spíš naopak, byla dokonale soběstačná a podle všech náznaků - od vyhýbání se doteku, i jen očnímu kontaktu, až po řeč těla - doslova nedotknutelná.

Podle něj nejvíce ze všeho potřebovala, aby ji někdo držel v náručí. Ale nedotkl se jí, protože věděl, že by jeho dotek nepřivítala, a protože se styděl fyzickou oporu jí nabídnout.

Nakonec Cassie vyčerpaně hlesla: „Přeci pár lety mi jeden kamarád, policajt, dal citát z Nietzcheho. Řekl mi, ať si ho vylepím tam, kde ho budu mít každý den na očích, abych nikdy nezapomněla. ‚Ten, jenž bojuje s netvory, musí se mít na pozoru, aby se v průběhu boje sám nestal netvorem. A když dlouho hledíš do propasti, propast také nahlíží do tebe.‘ Zvedla hlavu a zadívala se na něj k smrti unavenýma očima. „Nevím, kolikrát ještě to budu moci udělat a přežít, Bene. Pokaždé, když jsem nahlédla do propasti, kus mě tam zůstal.“

„Z vás by se nikdy netvor nestal.“

„Ale mohu se v nějakém ztratit. Není to totéž?“

Naklonil se k ní, lokty se opíral o kolena, přiblížil se k ní opatrně, aby se jí nedotkl. „Cassie, jediné vy si musíte rozhodnout, jestli to riziko stojí za to, protože je tu reálná možnost, že ten šílenec vás najde dřív než my jeho. Riskujete, že můžete zajít příliš hluboko do jeho mysli a že ztratíte kus svého já v jeho temné duši. Jen vy sama víte, co vás to bude stát, a je na vás, abyste si určila, jestli ta cena není příliš vysoká.“

Upřela na něj zvědavý pohled. „Sám jste zdůraznil jedno možné riziko, totiž že ať budu sebevíc opatrná, ve vašem městečku vrah stejně brzy zjistí, kdo jsem. Přesto jste přesvědčen, že bych vám měla pomoci chytit ho.“

Ben hodnou chvíli mlčel, pak řekl: „Pokud odjedete z Ryan's Bluff, pak je další diskuze bezpředmětná. Pud sebezáchovy schvaluji jako všichni ostatní. Budu vaše rozhodnutí respektovat. Ale pokud zůstanete, pak nám musíte pomoci dostat toho lumpa. Protože dokud tu budete, představujete pro něj potenciální hrozbu, vidíte do jeho mysli. Dříve nebo později zjistí, co umíte, a půjde po vás.“

„Takže už věříte, co? Věříte, že mimosmyslové vnímání skutečně existuje?“

„Řekněme, že... jste mě přesvědčila, že vy jste skutečná. Nebudu předstírat, že tomu rozumím, ale věřím, že vládnete neobvyklými schopnostmi. Momentálně potřebuji, abyste mi těmi schopnostmi pomohla dostat tu zřůdu dřív, než zabije někoho dalšího v mém městě.“

Cassie si povzdechla: „Dobře.“ Především však zněla poraženě. „Co mám udělat?“

Ben zaváhal a přál si, aby ji nebyl přesvědčil. „Po dlouhých dohadech Matt konečně souhlasil, abyste se podívala na místo činu, jestli třeba něco nezachytíte.“ Krátce se odmlčel a pak rychle dodal: „Ale teď si myslím, že byste měla aspoň půl dne spát. Zítra je času dost.“

Cassie se krátce zasmála. „Je od vás moc milé, že se o mě tak staráte, ale nepovažuji to za moudré. Myslím, že není času nazbyt, když zabíjel tak brzy po sobě, může to být později jenom horší.“

„Možná máte pravdu, ale jste vyčerpaná. Budete-li se příliš namáhat -“

„Nemějte obavy, neomdlím vám. Vydržím víc, než si myslíte.“ S těmi slovy se zvedla z křesla.

Ben také vstal. „Cassie, pár hodin určitě nic nezmění. Bydlela sama a Matt tam nechal pár svých lidí na stráž, místo činu zůstane neporušené. Nebude to rozhodně příjemný pohled, ať už něco zachytíte nebo ne. Měla byste si odpočinout, trochu nabrat síly. Zítra vás odvezu - Zarazil se, když uviděl její ovázanou dlaň. „Co má ksakru tohle znamenat?“

Podívala se na svoji ruku, jako by jí nepatřila, a bezbarvě odpověděla: „Rozbila jsem sklenici.“

„Byla jste u doktora?“

„Rána není hluboká.“ Vypadala zmateně, když se znovu zadívala do jeho tváře. „Její dům. Vy jste ji našli tam?“

„Ano, v kuchyni. Nesouhlasí to s tím, co jste viděla?“

V jejím hlase narůstalo napětí: „Kuchyň? To ne.“

„Každopádně ji zabil tam, Cassie. Krev byla všude a lékař to také potvrdil.“

Cassie na okamžik zavřela oči, když je znovu otevřela, podívala se na něj skoro prosebně. „Kdo zemřel, Bene?“

„Přece... Ivy Jamesonová. Vždyť jste se sní -“ Ben sledoval, jak se jí podlomily nohy a dopadla zpátky do křesla. Zhluboka se nadechl. „Chcete říct, že zabil ještě někoho jiného?“

„Ano, ještě je tu jedna.“

Ben zavolal Mattovi z auta, jakmile vyjeli směrem do města. Proto tam šerif dorazil ještě před nimi. Přišel jim naproti tak rychle, že Ben ještě nestačil vystoupit. Byla už tma, ale chodník byl osvětlený jako ve dne.

„Nechod' tam!“ uvítal je Matt.

Tentokrát Ben nepochyboval, že Cassie měla pravdu, přesto utrpěl šok a hlodaly v něm výčitky svědomí. „Je...?“

Matt přikývl. „Doktor nám bude muset říct, kdy se to stalo, ale odhaduji, že tehdy, když my jsme byli u Ivy. Mrzí mě to, Bene.“

Ben se zadíval na otevřené dveře obchodu Jill Kirkwoodové, ale nevnímal je. „Měl jsem ji upozornit, ať je opatrná.“

„Nic by to nezměnilo. Já jsem ji varoval, když mi přišla oznámit, že Becky někdo sledoval. Určitě si myslela, že si dává pozor. Ale i kdybych dal zákaz nočního vycházení, neváhala by přijít v neděli odpoledne, aby dohnala papírování.“

„Musím ji vidět.“

Šerif ho chytil za paži. „Ne, Bene, není třeba, abys tam chodil. Moji lidé dorazí za chvíli a tentokrát budou pracovat na zcela neporušeném místě činu.“

Odhodlaně dodal: „Není třeba, abys ji viděl. Nechceš ji vidět.“

„Jak ji zabil?“

„Nožem, stejně jako ty ostatní. Buď ji však zabil někde jinde, nebo ho nenaštvala tak jako Ivy, protože tam skoro není žádná krev. Vidím jen jediné zranění na levém nadru.“

Ben se napůl otočil k džípu, kde stropní světlo ozařovalo Cassiinu schoulenou postavu a bledý obličej. Celou cestu skoro nepromluvila. Znovu se zadíval na šerifa. „Cassie říkala, že Jill byla zády přivázaná k nějaké ostré hraně.“

„Seděla opřená o roh stolu, asi jí i svázal zápěstí, ale pak, jako u všech předchozích, jí nechal ruce volně v klíně.“

„Mince?“

„Čtvrt dolar.“ Po krátké odmlce se šerif zeptal: „Nebude ti vadit, když se na něco zeptám?“

Ben věděl, komu budou dotazy směřovány, ale ještě dřív, než se zmohl na odpověď, Cassie vystoupila a obešla vůz.

Tiše šerifa vyzvala: „Ptejte se.“

„Kde jste byla dnes?“

„Doma, sama, dokud před chvílí nepřišel Ben.“

„Takže nemáte žádné alibi,“ odříkával šerif mechanicky.

„Ježíšikriste, Matte,“ zvolal Ben, „snad si nemyslíš, že Cassie zapíchla tři ženské!“

Šerif na něj jen zběžně pohlédl a obrátil se znovu na Cassie: „Kde máte auto, slečno Neillová?“

Věcně odpověděla: „Myslela jsem si, že mě necháte sledovat. Určitě dobře víte, že moje auto je ve městě v servisu. Nechala jsem ho tam odtáhnout včera ráno,

když jsem nemohla nastartovat. Mám na mysli ten servis jednu ulici za Main Street.“

„A odmítla jste si vzít náhradní vůz.“

„Nepotřebovala jsem nikam jet.“

Jako alibi to neznělo nejhůř.

Ben se do toho vložil: „Matte, nemohla přece jít pěšky, zvlášť když Jill byla zavražděna teprve před pár hodinami.“

„Máš pravdu, kromě toho -“ Matt se zarazil a podíval se na Bena. Větu dokončila Cassie: „Bych asi neměla potřebnou sílu, abych někomu zarazila do prsou nůž až po střenku.“

„Je to málo pravděpodobné. Když k tornu přidám ostatní fakta, tak to nevypadá, že jste náš vrah.“

Benovi se zvedl žaludek. „Jak víš o tom noži?“

„Pořád ještě vězí v těle. Zřejmě jsme našli ten chybějící nůž z Ivyiny kuchyně.“

„Panebože.“

Šerif upřel zrak na Cassie. „Takže jste viděla, jak zabil Jill, ale o Ivy Jamesonové jste neměla ani tušení.“

„Nikdy jsem se s paní Jamesonovou nesetkala, i když jsem o ní slyšela. S Jill jsme se viděly krátce, ale stačilo to na navázání spojení, protože tentokrát jsem se ocitla v její mysli, ne v jeho.“

„Proč ne v jeho? Zabíjel dnes dvakrát a u Ivy nechal hotová jatka. Proč jste nevěděla, že něco dělá?“

Cassie zavrtěla hlavou. „Opravdu nevím.“

Šerifovu možnou reakci umlčel příjezd policejního vozu a pohřební dodávky, obě ozařovaly okolí modrými majáčky.

„Bene, odvez ji domů, zatímco my se vrhneme do práce tady. Myslím, že zítra bude dost času zjistit, jestli nám řekne něco užitečného.“

Mluvil o ní, jako kdyby nestála vedle Bena, ale přešla to mlčky a nastoupila do auta.

Ben chtěl kamarádovi vytknout jeho chladný postoj ke Cassie, ale věděl, že by to k ničemu nevedlo. Proto pouze zavolal: „Vrátím se, až Cassie odvezu.“

„Nemusíš spěchat. Vážně nechci, abys to viděl.“

„Matte, součástí mojí práce je prohlídka místa činu.“

„Je to pěkná blbost, pokud máš nějaký osobní vztah k oběti.“

„Žádná soukromá vazba neexistuje. Rozešli jsme se už dávno.“

„Přesto.“

„Zvládnou to,“ pronesl Ben rezolutně.

„Mohl by sis taky jednou za život nechat poradit ode mě, když ti říkám, abys tam nelezl?“

„Když budu proti tornu parchantovi vést u soudu obžalobu, nemyslíš si, že budu potřebovat znát detaily i z tohoto místa činu?“

„Fotky a hlášení ti stačí, Bene. Žádám tě, jako šerif a tvůj přítel, přenechej to nám.“ Matt vykročil vstříc svému týmu, aniž čekal na reakci.

Ben je sledoval, než zašli dovnitř, pak nasedl do auta a nastartoval.

„Má pravdu,“ řekla Cassie.

„Zvládnou to,“ opakoval Ben.

„Pravděpodobně ano, ale proč byste to dělal? Proč tím chcete projít, když máte na výběr?“

„Možná nemám na vybranou. Je to moje práce, Cassie.“

Neodpověděla, dokud nenechali poslední světla městečka za sebou. „Zeptejte se sám sebe, jestli by si

Jill přála, abyste ji takhle viděl, a jestli pochybujete, ze odpověď zní ne.

Měla pravdu a Ben to věděl. „Dobrá.“ Na několik kilometrů se odmlčel. „Mrzí mě, jak se k vám Matt chová. Je hrozně tvrdohlavý. A všeho má teď až nad hlavu.“

„Já vím.“

„Nenechte se jím otrávit.“

„To je v pořádku. S podobným přístupem jsem se setkala často. Je naprosto přirozené, že mi nedůvěřuje.“

„Prostě nemůže uvěřit tomu, že tu žije taková zrůda.

„Není jednoduché něčemu takovému uvěřit.“

Ben si uvědomoval, že ho opouští prvotní šok, jen aby uvolnil místo zděšení. „Bože můj, tři mrtvé ženy ani ne během týdne. Nemáme nejmenší představu, kdo a proč je zabil. A netušíme, kolik jich ještě stihne zavraždit, než ho dostaneme. Měla jste pravdu, masový vrah.“

„Už to tak bude.“

„Becky... Ivy... Jill. Kromě toho, že jsou všechny bělošky, nemají absolutně nic společného.“

„Chodily do stejného kostela?“

Ben se zamyslel: „Becky a Jill chodily do stejného baptistického kostela jako já, ale Ivy patřila k metodistické církvi. Proč?“

„Jen tak. Jak měl ty mince před sebou, vypadalo to, jako by byly na oltáři, tak mě napadl kostel.“ Cassie potřásla hlavou. „V této chvíli jsou to pouze dohady.“

„Pokračujte, třeba na něco narazíme.“

„Na něco užitečného chcete říct? Bez dalších údajů zřejmě ne. Mozek masového vraha je... jedinečný, velice individuální, skoro se vůbec nedá

zevšeobecňovat kromě pár základních dispozic. A ty už máme: muž; běloch, vzhledem k tomu, že zabíjí bělošky; mladý; pravděpodobně s násilnickým zázemím. Mimo to mohou být jeho motivace vázány na jeho individuální zkušenosti. Nemá smysl snažit se je uhádnout, dokud nebudeme mít mnohem více informací.“

„Musí existovat nějaká struktura.“

„Jistě nějakou má, ale je sporné, jestli bychom ji kdy pochopili. V šílenství neplatí zákony logiky.“

„Takže abychom chytili blázna, musíme uvažovat jako on?“

„To bych nedoporučovala,“ odporovala Cassie tiše. „Ta propast je temnější a chladnější, než si umíte představit.“

ŠEST

Mlčky dorazili ke Cassiinu domu. Ben s návratem do města nespíchal, protože tušil bezesnou noc. Nechtěl jen vyložit Cassie a odjet, ale příliš živě si uvědomoval, jak je Cassie sklíčená – duševně i tělesně – proto pochyboval, že by měla zájem o společnost.

Mýlil se.

„Dám si trochu kávy. Co vy?“ zeptala se, když odemykala dveře.

„Já taky a strašně rád.“

Cassie deaktivovala bezpečnostní systém nejistými pohyby člověka, který nemá postup ještě zcela zažitý, a vedla jej do své veselé kuchyně.

Ben byl příliš neklidný, aby vydržel sedět, zatímco připravovala kávu, ale nebyl si vědom, že rázuje po místnosti, dokud na něj znovu nepromluvila.

„Nebyla to vaše chyba.“

Zkontroloval, jestli je zadní vchod zamčený a zajištěný novou závorou. „Prosím?“

„Jillina smrt.“

Zjistil, že ho upřeně pozoruje a se založenýma rukama se zády strnule opírá o kuchyňskou linku. Chtěl popřít, že ho to rozrušilo, ale nešlo to. „Měl jsem ji varovat.“

„Nic by to nezměnilo. Jak říkal šerif, nikdy by ji nenapadlo, že si má hlavně dávat pozor, když jde v neděli odpoledne do svého obchodu. Nikdo nemůže být obezřetný neustále.“

„Kromě vás.“ Proč mu tolik vadila její rezervovaná nezúčastněnost?

„To je něco jiného.“

„Opravdu?“

Neznatelně pokrčila rameny a odvrátila od něj zrak.
„Ano. Ale nemluvíme přece o mně. Nemohl jste pro záchranu Jill nic udělat. Smiřte se s tím.“

„Smiřit se s tím?“

„Nemáme moc na výběr. Celý život nám smrt odvádí naše blízké a my to musíme překonat a jít dál. Nebo umřít.“

„Já vím,“ tentokrát pokrčil rameny Ben, „ale vůbec mi nepomáhá, že to vím. Bylo jí teprve dvaatřicet, Cassie. Celý život strávila tady a myslela si, že je v bezpečí. Měla by být v bezpečí.“

„Nemůžete za to, co se stalo.“

„Kdo za to teda může?“

„Ta zrůda, která se tu někde potuluje. Pokud ho nezastavíme, můžeme čekat další oběti.“

„Můžeme očekávat i zkázu městečka. Už to začalo. Od Ivyiny smrti Matt potřebuje další lidi jen na to, aby zvedali telefony. Až ráno vyjde v novinách zpráva o Jill... napětí se začne rychle stupňovat. Tři vraždy během čtyř dnů. Tři brutálně zavražděné ženy, z toho jedna ve vlastní kuchyni.“

Cassie se otočila, aby nalila kávu. Tiše konstatovala: „Lidé z města budou hledat viníka.“

„Já vím.“

„Jsou tady nějakí obětní beránci?“ Postavila před něj šálek, sama se svým poodešla kousek dal.

„Myslíte snadné cíle jako bezdomovce, narušené lidi nebo ty s trestním rejstříkem?“

„Ano.“

„Takových tu moc není“ Ben pozvedl šálek a usrkával horkou kávu, bokem se opíral o pracovní pult

stejně jako Cassie. „Bezdomovce v pravém slova smyslu ani nemáme. Zdejší věřící se hodně angažují v pomoci potřebným. Jako v každém jiném malém městě je tu pár mužů ve středním věku, které můžete označit za narušené nebo postižené. Nejsou dost zaostalí na to, aby pobírali důchod, ale ani dost bystří, aby se mohli vyučít něčemu jinému než zametání ulic. Pak je tady jedna žena, velice známá figurka posledních asi deseti let. Vždycky uteče svému synovi, toulá se po městě a sbírá z chodníku neviditelné věci.“ Odmlčel se a zavrtěl hlavou. „Nikdo neví, co na tom chodníku vidí, ale když se ji pokusí zastavit, řve jako o život.“

Cassie sklopila oči ke svému hrnku. „Lidská troska.“

„Její syn tvrdí, že se zkrátka jednoho dne pomátla.“

„Ráda bych věděla proč,“ mumlala si pro sebe Cassie, „vždycky je tam nějaký spouštěcí mechanismus.“

„Jestli to byla nějaká konkrétní událost, nevím jaká. Rodina se s nikým moc nestýká a o soukromých záležitostech se nemluví, což je tady docela běžné.“

Cassie nepřítomně přikývla, pak se vynořila z moře smutku a uvažovala prakticky. „Myslím, že po ní nepůjdou, ale ti muži... Šerif by je měl zřejmě nechat hlídat.“

„Postará se o to. Už jsme oba viděli, jak dav zešílel a začal se zuřivě ohlížet po viníkovi. Na takové zážitky se nezapomíná, věřte mi.“

„A co lidé se záznamem v rejstříku?“

„Taky tu nějací jsou. Obvykle se jedna o nezávažné věci: vloupání, sousedské nebo partnerské rvačky, rušení nočního klidu v opilosti. Jsou to už takoví štamgasti v Mattově věznici, vždycky v sobotu večer si

zaberou svoji palandu. Jakékoli násilné zločiny jsou zcela ojedinělé. Žaloval jsem u soudu dva vrahy, v obou případech však hrál velkou roli alkohol a vztek. Přepady koloniálů a nějaké mizerné bankovní loupeže se taky v průběhu let objevily. Ale nic, co by naznačovalo, že v tomhle městě – nebo v celém okrese – žije někdo schopný oddělat tři ženské.“ Ben si vzdychl. „Na tu moderně vybavenou policejní dodávku, kterou Matt Loni vyždímal z rozpočtu, sedal celou dobu prach. Až do čtvrtka.“

„Žádný zjevný terč, do kterého by se městečko v panice okamžitě strefovalo?“

„Ne, o žádném nevím.“

„Až na mě.“

Počkal, až se mu podívá do očí, pak souhlasil: „Až na vás. Ale přesto si myslím, že vám nehrozí žádné nebezpečí. Cassie, nepochybuji, že vás budou lidé podezírat, až se dozvědí o vašich schopnostech. Ale myslím si, že ani davové šílenství není dost šílené na to, aby vás obvinili ze tří obzvláště krutých vražd. Vrah nepotřebuje vždycky svaly, ale Jill dřív dělala karate a Ivy zjevně bojovala jako tygřice. Je jasné, že jste je nemohla zabít vy.“

„Logický argument, ale jak sám dobře víte, potřeba potrestat viníka, která vyrůstá z paniky, se zřídka zakládá na logice.“

„Toho jsem si samozřejmě vědom. Ale i tak pochybuji, že by vás někdo vážně podezíral. Určitě vás budou pozorovat a pomlouvát, pravděpodobně dostanete i několik odporných dopisů, které vás budou nazývat čarodějnicí nebo ještě hůře, ale nevěřím, že by vás tohle město odsoudilo jako vraha.“

Cassie sklouzla pohledem zpět ke své kávě.

„Obávat byste se měla toho šílence, od něj vám hrozí nebezpečí.“

„Já vím.“

„Mluvil jsem dnes o tom s Mattem. Souhlasil, abychom nezveřejňovali, že nám pomáháte. Čím déle to udržíme v tajnosti, tím méně šancí má ten parchant, že o vás něco zjistí.“

Slabě se pousmála. „Kolik času myslíte, že máme... asi osmačtyřicet hodin, než se to roznese po celém městě?“

Smutně přitakal: „Zhruba tolik. Na malém městě se zprávy šíří rychle.“

„No, budu to řešit, až na to dojde.“

„Bud'te na sebe opatrná.“

„Jasně.“ Pozvedla šálek jako na přípitek. „Mimochodem, děkuji, že jste tu poslal ty lidi s alarmem, dům je teď taková malá pevnost.“

„Rád bych věřil, že vás to ochrání.“

Cassie jej zběžně přelétla pohledem a rázně postavila hrnek na pult, jako by padlo konečné slovo. „Budu v pořádku.“

Ben měl zřejmě této výzvy uposlechnout a odejít, ale když si prohrábla vlasy, jeho pohled upoutal obvaz na její dlani.

„Krvácí vám to.“

Cassie se podívala na ruku, kde obvazem prosakovala tenká červená čára. „Sakra.“

Položil hrnek, sklonil se a bezmyšlenkovitě k ní natáhl ruku. „Ukažte -“

Ustoupila o krok dozadu. „To je dobré, děkuji, zvládnou to sama.“

Ben se donutil zůstat v klidu. „Cassie, jste tak unavená, že vážně pochybuji, že byste dokázala číst

něčí myšlenky. Ale i kdybyste mohla, někdo se vám na tu ruku podívat musí. Buď já, nebo doktor, vyberte si. Můžu nechat nějakého zavolat do půlhodiny. Samozřejmě vám asi píchne i tetanovku. To obvykle doktoři dělají, jen tak pro jistotu. Já vám to můžu jen vydezinfikovat a znovu zavázat. Ovšem volba je na vás.“

Cassie ho upřeně pozorovala. „Už vám někdy někdo řekl, že umíte být pekelně vlezlý?“

„Matt se o tom občas zmíní,“ usmál se Ben.

Oplatila mu úsměv, i když trochu nejistě. Nadechla se a se zjevným napětím souhlasila.

Odhodlaně, aby nevypadal, že z toho dělá vědu, se zeptal: „Kde máte lékárničku?“

„V té skříňce u zadního vchodu.“

„Zajdu tam, vy se zatím posaďte a sundejte si ten obvaz.“

Než se vrátil s lékárničkou, měla obvaz dole a odhalila tenkou řeznou ránu, která se táhla přes celou dlaň a trochu krvácela.

„Zvláštní, že jsem si toho nevšimla předtím. Ta rána kopíruje moji linii osudu. Kdybych byla pověřivá, asi bych se vystrašila.“

„Umíte taky hádat z ruky?“ zeptal se Ben konverzačně, zatímco vyndával vše potřebné z krabičky.

„Nikdy jsem neuměla předvídat budoucnost, ale to už jsem vám říkala. Ale moje matka to uměla a teta Alex prý taky.“

„Vážně? Zaslechl jsem, že snad věděla věci, o kterých vědět neměla, ale bral jsem to jako výmysly. Chodila do města tak málo, že ji málokdo znal lépe než jen na pozdrav.“

Cassie pokrčila rameny. „Nevím nic bližšího o jejích schopnostech. Matka o ní odmítala mluvit a své vlastní předpovědi sdělovala jen zřídka.

„Její hlavní schopnost tedy spočívala ve čtení myšlenek, stejně jako to umíte vy?“

„Ano.“

Usoudil, že nadešel správný okamžik, a řekl: „Tak ukažte tu ruku.“ Okamžitě dodal: „A máte i vy nějakou druhotnou schopnost?“

Cassie zaváhala jen nepatrně, vložila mu ruku do dlaně a klidně odpověděla: „Jestli ano, tak jsem ji ještě neobjevila. Pravda je, že jsem ji ani nehledala.

Ben držel její chladnou ruku a upřeně se na ni díval, jak stíral čerstvou krev, ale plně se soustředil na její hlas, natolik ho přemohl ten první fyzický kontakt. „Proč? Máte obavy z toho, co byste mohla najít?“

„Řekněme, že primární schopnost mi stačí ažaž. Žádnou další nepotřebuji.“

Ben přikývl. Pak konstatoval: „Myslím, že to není tak hluboké, aby se to muselo šít. Měla jste pravdu. Jen vám to vyčistím a čistě převážu. Říkala jste, že jste se pořezala o sklo?“

„O čistou sklenici, nemusíte mít žádné obavy z tetanu.“

Ben otevřel tubu s dezinfekčním krémem a začal jí potírat dlaň. Nechtěl, aby mlčeli. „Zmínila jste se o svých schopnostech jako o vnitřním zraku. To je takový starodávný název.“

„Asi ano, v rodině jsme tomu tak vždycky říkali.“

Zvedl oči od její dlaně. „Vždycky?“ Dívala se na něj nezvykle upřeně, její oči byly zcela neprostupné, ale výraz klidný. Netušil, jestli ho čte, ale ani ten

pohled nevnímal jako dotyk. Že by proto, že se ho dotýkala doopravdy?

Cassie pomalu přikývla. „Je to jako z románu. Sice nejsem sedmá dcera sedmé dcery, ale vnitřní zrak je v naší rodině už několik generací a obvykle se předává z matky na dceru.“

„Co synové?“

„V posledních generacích z matčiny strany žádní nebyli, dříve nevíím. Podle toho, co se v rodině traduje, se jedna o výlučně žensky dar.“

Ben se usmál. „Třeba aby se vyrovnaly síly?“

„Kluci mají svaly a holky čáry?“ Cassie to také pobavilo. „Možná.“

Znovu se soustředil na její ruku, přikryl ránu čistým gázovým polštářkem a pak ji ovázal. „Takže jestli budete mít dceru, nejspíš bude také médium?“

„Asi ano,“ souhlasila Cassie.

Pustil její ruku s větší nechuť, než byl ochoten dát najevo nebo si připustit. „Hotovo. Nebylo to tak hrozné, že ne?“

„Děkuji.“

„Rádo se stalo.“ Mluvil bezstarostným tónem: „Tak co, přečetla jste mě?“

Cassie hned neodpověděla, dívala se na svou ruku a zkoušela pomalu ohýbat prsty. Pak vzhlédla, mezi obočím se rýsovala jemná vráska. „Ne, nešlo to.“

„Vůbec?“

Zavrtěla hlavou. „Ani trochu. Naprosto... zavřená kniha.“

Bena to nejprve zarazilo, ale pak si pomyslel, že ho to snad ani překvapit nemělo. „Jak jsem říkal, jste příliš unavená na to, abyste dnes někoho četla.“

Na okamžik se její oči vpily do jeho a znovu ucítil ten dotek, stále ještě studený, ale tak živý, že se chtěl podívat, jestli se k němu opravdu natáhla přes stůl a položila mu ruku na prsa.

Pak se Cassie usmála a její hlas už zase zněl věcně: „Máte pravdu, jsem unavená.“

„Já půjdu, ať si můžete odpočinout.“

Cassie neprotestovala. Vyprovodila ho ke dveřím. „Asi by bylo dobré, kdybych se zítra podívala do domu paní Jamesonové. Nevím, jestli se mi podaří něco zachytit, ale zkusím to.“

„Přijedu pro vás, když teď nemáte svoje auto. Odpoledne, může být?“

„Dobře.“

„Alespoň si můžete ráno přispat. Odpočiňte si.“

„Děkuju a dobrou noc, Bene.“

„Nashle zítra.“

Cassie se za ním dívala, dokud nenastoupil do džípu, pak zavřela dveře, zamkla a nastavila bezpečnostní systém. Vrátila se do kuchyně, bezmyšlenkovitě uklidila lékárníčku a opláchla šálky od kávy. Od snídaně nic nejedla, ale neměla hlad a rozhodně se jí nechtělo nic chystat.

Bolela ji ruka, její vinou, protože byla v pořádku, dokud do rány přes obvaz nezaryla nehty těsně předtím, než k ní přitáhla Benovu pozornost.

Stálo to za to. V podstatě nevěřila, že Ben je ten vrah, ale už viděla tolik na pohled slušných mužů s černou duší, že nevěřila nikomu. Bohužel ho nebyla schopna přechíst a zřejmě to nebylo její únavou.

Měl kolem sebe zdi, tlusté a pevné. Takové zdi, které si lidé bez mimosmyslového vnímání obvykle nestavějí, jedině snad když projdou silným psychickým

nebo emocionálním traumatem. Stalo se něco takového Benovi? Skrýval ten zdánlivě otevřený a čestný muž nějakou utajovanou bolest nebo zkušenost, kvůli nimž obezřele strážil své nejhlubší myšlenky? Nic v jeho zázemí tomu nenapovídalo, ale zrovna Cassie moc dobře věděla, jak jsou úřední informace nedostatečné oproti skutečnému životu.

Pokládala za nejpravděpodobnější vysvětlení, že Benovy zdi vyprovokovalo nějaké zranění či hořce nabytá zkušenost někdy v minulosti. Už se v životě setkala s několika lidmi bez mimosmyslového vnímání, kteří za své zdi vděčili spíše nějakému traumatu, než že by si je postavili vědomě.

Ben nebyl médium, ale ani vrah.

Tím si byla Cassie jistá částečně i díky svým schopnostem. Vybavila si totiž, když jí jemně ošetřoval ruku, že když vrah Jill Kirkwoodové zvedl ruku s nožem, shrnul se mu rukáv a odhalil zřetelnou jizvu na jeho zápěstí. Ben žádné jizvy neměl.

Oddychla si, ale nijak ji to nerozveselilo, protože se obávala nadcházejících dnů. Přestože Ben projevil určité uvědomění a schopnost vcítění, nemohl mít tušení, co ji to bude stát.

Měl však pravdu v tom, že pokud zůstane v Ryan's Bluff, musí pomoci. Nejen proto, že je to její zodpovědnost, jak jí to od dětství vtloukala do hlavy matka, ale hlavně proto, že byla dalším potenciálním terčem útočníka. Když ho pomůže chytit, zachrání i svůj vlastní život.

Měla obrovskou chuť utéct někam hodně daleko, ale opět musela s Benem souhlasit, že zločinci jsou všude. Kromě toho tady poprvé ve svém životě našla klid. K pomoci ji tedy přiměla i jistá dávka vděčnosti.

Kéž by byla co platná.

Uvařila si čaj, na chvíli se naložila do vany s horkou vodou a snažila se na nic nemyslet. Šla spát brzy a modlila se, ať se jí nic nezdá.

Nebyla vyslyšena.

Bože, jak ty sny nenáviděl!

Proč ho nenechaj na pokoji?

A ty hlasy.

Proč mu nepřestanou rozkazovat?

Chce jen spát, prostě si odpočinout.

Proč ho nutily dělat takové věci?

Jeho ruce páchly jako... peníze. I jeho Věci

a snad i jeho vlasy. Jako mince.

Jako krev.

Pšt. Nechci nic slyšet.

Dnes v noci ne.

Už žádné sny.

Byl příšerně unavení.

22. ÚNORA 1999

Odpoledne pro ni přijel šerif a neměl z toho o nic větší radost než Cassie.

„Ben se zdržel u soudu,“ řekl místo pozdravu, „přijde rovnou do Ivyina domu.“

„Aha.“

„Můžeme jet, jestli jste připravená.“

Cassie si pomyslela, že kdyby měl být ještě o něco milejší, zkriví se mu obličej. „Jsem nachystaná, jenom zamknu.“

Po pěti minutách už uháněli směrem k městu v šerifově služebním voze a v naprostém tichu.

Přestože před Benem to zlehčovala, Cassie palčivě vnímala šerifovo podezření a nedůvěru. Podařilo se jí časem navázat dobré vztahy se spoustou policistů, ale první reakce se shodovaly s šerifovými. Vždycky ji to trápilo.

Ze začátku ji hrozně rozčilovalo, že do vyšetřování zásadně vstupuje v roli podezřelé, protože tvrdohlaví a rozumem posedlí policisté vždy chápali její popis oběti a místa činu jako důkaz viny a nedali se snadno přesvědčit o opaku. Jedině až se objevil solidní důkaz v podobě neprůstřelného alibi, někteří uznali, že není vrah, ale ještě stále nezískala jejich důvěru.

Co se týkalo Matta Dunbara, slušné alibi na jednu z vražd ještě pořád nestačilo. Anebo...

„Vy si myslíte, že Bena vodím za nos, mám pravdu? Že z vás obou dělám blázny.“

„Napadlo mě to,“ odpověděl nevyhýbavě.

„Co bych tím mohla získat?“

Zběžně ji přelétl pohledem a cynicky se usmál. „Jak to mám vědět? Možná vám jde o slávu. Nebo si jen rada hrajete s lidmi.“

Cassie jeho reakce upřímně pobavila. „Budu hádat. Někdo vás v dětství zatáhl ke spoustě jasnovídců, že?“

„Vedle jak ta jedle. Ale znám dost lidí, kteří se nechali královsky napálit od takzvaných médií.“

Veškeré veselí zmizelo, když Cassie pronesla: „To je mi líto. Nedivím se, že jste nedůvěřivý. Ale já taková nejsem, šerife. Nesedím ve stanu nebo v pokoji se stěnami potaženými sametem a netřeštím oči do křišťálové koule. Neraším nikomu, jak má žít, ani nepředvídám příchod vysokého tmavého cizince v něčí

budoucnosti. Nehádám čísla do loterie ani sázky na koně, ani pořadí karet v blackjacku. A zásadně nikdy neberu peníze za využití svého... daru. Nemohly by vás tyhle důkazy už jednou provždy uklidnit?“

„Šidit se dá více způsoby a z mnoha důvodů.“

„Chcete říct, že jsem je ošálila? Všechny ty racionálně uvažující a podezřívavé policajty. Vážně si to myslíte?“

Suše konstatoval: „Řek bych, že je to úplně stejně pravděpodobné jako to, že mluvíte pravdu.“

„Takže u vás jsem pořád na zkoušku?“

„Rozhodně.“

Cassie pokývala hlavou. „Někteří lidé si v životě nepřiznají, že existuje jiný způsob vnímání, někteří z toho zase mají strach, když si uvědomí, že to funguje.“ Obrátila se k němu a uvážlivě navrhl: „Nebylo by pro nás oba lepší, kdybyste začal věřit tomu, že vás nepodvádím?“

„Jak toho hodláte docílit? Tím, že mi řeknete, jaké kalhotky na sobě měla Abby včera v noci?“

„Zelené,“ prohlásila. Když ji probodl pohledem, ušklíbla se. „Omlouvám se, vím, že jste byl pouze sarkastický, ale když vám na čele zářil neonový nápis. Jestli mě chcete vážně testovat, budete se muset více snažit.“

„Otestovat vás,“ vyslovil pomalu.

„Proč ne, nebudete první ani poslední. Buď si můžeme zahrát na ‚myslím si na něco, co nemá odkud vědět‘ nebo si s tím můžete trochu pohrát a překvapit mě nečekaně. Mně je to jedno, jen si uvědomte, že některými psychickými schopnostmi nevládnou: neumím předvídat budoucnost, ani přenášet předměty silou vůle.“

„Jenom vplížit se do něčí hlavy.“

„A to ještě ne do všech.“ Zaváhala, ale pak dodala:

„Neumím přečíst Bena.“

„Ani když se ho dotknete?“

„Ani tak ne.“

Šerif chvíli mlčel a pak si spíš pro sebe zamumlal:

„Ze všeho, co jste zatím řekla, mi tohle zní nejpravdivěji.“

Zvědavě na něj pohlédla. „Vážně? A proč?“

Ted' zaváhal šerif, pak pokrčil rameny a neodpověděl.

Cassie na něj nenaléhala, protože jeho myšlenky byly tak zřetelné, že to rovnou mohl vyjádřit slovy. Přemýšlel nad tím, jak si Ben nikdy nikoho příliš nepřipustil k tělu, už jako dítě. Že jeho otec byl jedním z těch necitelných tyranů, o kterých se tak často píše, zvláště v příbězích z Jihu; vysoce uznávaný soudce se železnou vůlí a skálopevným přesvědčením, že jeho slovo je zákon. Matt se domníval, že hlavním důvodem proč Ben sám odstoupil ze soudní stoličky, byla smrt otce, který tak dále nemohl ovlivňovat svého jediného syna.

Cassie si mnula čelo a snažila se přetrhnout příliš snadné spojení se šerifem. Dříve než se jí to podařilo, ušetřil jí informaci o tom, že Ben se soudci narodil docela v pozdním věku ve druhém manželství s o hodně mladší ženou Mary, kterou Matt považoval za jednu z těch hezoučkových nedospělých žen, které buď muže okouzlí, nebo ho doženou k šílenství.

„Bolí vás hlava?“ zeptal se.

„Dalo by se to tak říct,“ odvětila polohlasem, protože musela potlačit nutkání rozkřiknout se na něj, ať už zatraceně přestane uvažovat tak hlasitě. Taky

přemítala, jestli Ben tuší, že přítel, který mu sice dobře rozumí, se stále pozastavuje nad tím, co Ben Ryan vlastně od života očekává.

Opravdu uzavřená kniha.

Šerif se na několik minut odmlčel, potom si pod nosem zabrbľal: „Zelené kalhotky.“

„Měla zelené, že? A podprsenku taky.“

„A už dost.“

SEDM

V Ivyině kuchyni krev už zaschla, i její pach zeslábl. Přesto zůstala obrazem násilí a Cassie si to zřetelně uvědomila, hned jak překročila práh.

„Je tady vražedná zbraň,“ gestikuloval šerif, který stál v místnosti napravo ode dveří. „Chcete se jí dotknout?“

„Ne.“ Cassie se rozhlížela. „Pokud je na ní její krev, nijak mi to nepomůže.“ Nejdříve jí tam nepřípadlo nic zvláštního, ale pak pocítila lehký, ale zvyšující se tlak na pifce nebo uvnitř plic a dýchání se stávalo stále namáhavějším.

„Cassie?“ Ben stál za ní hned ve dveřích. „Jste v pořádku?“

„Nevím, teda ano, jsem v pořádku.“ Pomalu se rozhlížela a nechtěla mu přiznat, že se jí špatně dýchá. Upřela pohled na kaluž zaschlé krve poblíž pracovního pultu, vypadala tmavá, kluzká. Když mrkla, změnila se v jasně červenou.

Jen prchavý vjem, záblesk barvy, ani ho pořádně nevnímala. Ale když pohlédla na krvavé skvrny na ledničce, také na okamžik zrudly. Pak zachytila koutkem oka pohyb, otočila se a viděla, jak krev kape z pracovní desky na zem.

„Ježíši,“ uklouzlo jí šeptem.

„Co se děje, Cassie?“

„Pšt, nemluvte. Tohle... jsem ještě nikdy nezažila. Když se zadívám, vidím, jak ta krev kape, jako kdyby byla čerstvá. Všechny krvavé cákance a šmouhy jsou světlé a mokré.“ Zavřela oči. Když je otevřela, krev pořád zůstávala červená, až ji z toho bolel zrak. Otočila

se a v tom měla pocit, jako by koutkem oka zahlédla rychlý pohyb. Pokaždé, když otočila hlavou, ten pohyb tam byl, přesně za hranicí jejího zorného pole, škádlil ji tím, že zmizel, když na něj chtěla zaostřit.

Pak se jí hlavou rozezněl hlasitý a ostrý výkřik a nekonečně dlouhý okamžik viděla Ivy Jamesonovou, jak sedí na zakrvácené podlaze zády opřená o nohu pracovního pultu, její kdysi bílé šaty děsivě zakrvavené a otevřenýma očima posílá Cassie němou výčitku. Cassie chtěla utéct před tím hrozivým odsouzením, před Ivyiným strašlivým pohledem, který znal pravdu. Ale tíha na prsou najednou vzrostla tak, že nemohla dýchat, a červenobílá kuchyň se propadla do černé tmy.

Naprosté ticho a klid lákaly Cassie zůstat. Venku na ni čekaly hrůzy a noční můry, kterým se nechtěla postavit. Někdo ji volá jménem a ruší pokojnou tmu, věděla, že musí odpovědět.

„Cassie?“

Otevřela oči a okamžitě zbystřila. Nebyla ani trochu vyčerpaná přestálou zkušeností. Ležela na pohovce ve staromódním obývacím pokoji. Ben seděl na kraji a držel ji za ruku. Automaticky se odtáhla, ale pak si uvědomila, že ho neumí číst. Jeho dotek příjemně hřál.

„Říkal jsem ti, že se z toho dostane,“ lakonicky pronesl šerif z vedlejší židle.

„Jste vážně v pořádku?“ zeptal se Ben a napjatě sledoval její obličej.

Pomalů přikývla. „Ano, je mi dobře.“

Pomohl jí posadit se, ale ruku pustil, až dokázala, že jí opravdu nic není. Zůstal sedět vedle ní na pohovce a

natočil se k ní, aby ji mohl lépe pozorovat. „Řeknete nám, co se stalo?“

„Netuším, vím jen to, že se mi to ještě nikdy předtím nepříhodilo.“

„Co se vám nepříhodilo?“ dožadoval se šerif. „Řekla jste akorát, že vidíte téct krev, a pak jste se elegantně složila Benovi do náruče.“

Cassie ignorovala šerifův výsměšný tón a raději se zadívala na něj než na Bena. „Ty krvavé skvrny zrudly, krev dokonce kapala na podlahu. Pak jsem na okamžik uviděla Ivy Jamesonovou, jak sedí na podlaze zády opřená o nohu pracovního pultu a šaty má celé od krve. Dívala se na mě, jako by mě z něčeho obviňovala.“

„V čí hlavě jste to byla?“

„Nevím, bylo to, jako bych v té místnosti stála těsně pote, co odešel vrah.“

„Jak to vysvětlíte?“ zajímal se Ben.

„Neumím to vysvětlit. Jedině...“

„Pokračujte,“ vyzval ji šerif.

„Jedině, že by v těch dveřích někdo stál pár minut po vraždě. Někdo, s kým jsem navázala nevědomky spojení a prožívala jeho vzpomínky.“

Šerif nevěřícně zavrtěl hlavou. „Tak se mi zdá, že jste se spojila se sakramentsky hodně lidmi.“

Ben to přešel a obrátil se ke Cassie: „Nebyl to Matt? S ním jste se už předtím spojila. Třeba jste zachytila něco z toho, co viděl, když sem dorazil. Co myslíte?“

„Nevím.“ Dívala se na šerifa. „Kromě toho, že jste odvezli tělo, je ta místnost úplně stejná?“

„Skoro,“ odpověděl stručně.

Cassie vstala. „Musím se tam podívat ještě jednou.“ „Myslíte to vážně?“ staral se Ben. „První pohled vás docela skolil.“

„Naprosto vážně.“ Jako první vykročila ke kuchyni a zastavila se mezi dveřmi jako předtím. Oba muži tentokrát stáli za ní.

Cassie se soustředila, aby si vybavila, co viděla předtím, a srovnávala, jak místnost vyhlížela nyní. „Její tělo bylo tam u toho rohu pracovního pultu, co je nejbližší sporáku. Ani ne pul metru od ní ležel nůž, velký řeznický nůž celý od krve.“ Její oči pomalu bloumaly po celé kuchyni. „Byly tam krvavé stopy směrem k zadním dveřím, ale... tyhle stopy na kraji jsem neviděla. To je asi jediný rozdíl.“

„Pak jste nemohla vidět Mattův první pohled,“ shrnul to Ben.

Otočila se k nim. „Jak to?“

Ben, s očima upřenýma na šerifa, vysvětloval: „Ty stopy na kraji po sobě zanechali Ivyini příbuzní, když ji našli. Až potom volali Matta.“

„To znamená, že jsem viděla tu místnost ještě předtím, než ji našli.“

„Asi ano.“

„Pak tu musel být ještě někdo.“

Šerif se nerudně zapojil do hovoru: „Proč to nemohl být vrah, kdo tady stál? Pokud se těm výmyslům vůbec da věřit.“

„Myslím, že on to nebyl, nevnímala jsem ho jako dřív. Ve skutečnosti jsem... nevnímala nikoho, žádnou osobnost.“

„Tak proč si jste jistá, že tu někdo stál?“

Cassie se nad tím zamyslela, ale pak jen poraženě zatřásla hlavou. „Nevím. Jen... vylučovací metodou. Ještě jsem se nikdy nenapojila čistě na místo. Abych viděla tak živě všechno, co se stalo, musela jsem se dívat očima někoho jiného, jeho vzpomínkami. Někdo

stál tady mezi dveřmi těsně po vraždě, ale ještě před příchodem příbuzných paní Jamesonové.“

Ben promluvil velice pomalu: „Ve spoustě případů klinické smrti lidé uvádějí, že se jako by oprostili od svého těla, vznášeli se v prostoru a pozorovali sami sebe. Je možné, že jste se dívala Ivyinýma očima těsně po vraždě?“

„Tohle,“ řekl šerif, „je ta nejnepřirozenější věc, co jsem kdy slyšel.“

Ben se teď díval na Cassie. „Ale je to možné?“

„Nevím.“ Souhlasila s šerifem, taky jí to nahánělo husí kůži. „Pokud ano, tak se mi to stalo poprvé.“

Šerif Dunbar rázně zavrtěl hlavou. „Ať tak nebo tak, nedostali jsme se ani o krok dál. Nic nenasvědčuje tomu, že tady byl někdo jiný kromě Ivy a vraha, dokud nepřijeli její příbuzní. Zatím mám tři těla a město plné panikařících lidí. Pokud mi neřeknete něco prospěšného, vrátím se ke svým starým osvědčeným policejním metodám a pokusím se toho chlapa dostat, než zabije znovu.“

Cassie přikývla. „Dvě věci. Předtím než... zabil Jill Kirkwoodovou, řekl jí: ‚Už se mi nebudete vysmívat.‘“

„Jill se nikdy lidem neposmívala,“ okamžitě se ohradil Ben.

„V jeho mysli se mu smála, ponížila ho. Možná to tak cítil u všech.“ Vysvětlila Cassie. „Jestli vám to k něčemu bude.“

„A ta druhá věc?“ dožadoval se šerif.

„Ta vám může pomoci víc. Nůž držel v pravé ruce, na vnitřní straně zápěstí měl jizvu. Domnívám se, že se pokoušel o sebevraždu, alespoň jednou.“

„A na to jste si vzpomněla kdy?“

„Včera v noci.“ Cassie pokrčila rameny. „Zavolala bych, ale věděla jsem, že se dnes stejně uvidíme.“ Navíc věděla, že jí pořád ještě nevěří, což bylo zjevné.

I když se šerif nadále tvářil znechuceně, potěšila ho aspoň nějaká konkrétní informace. „Přidám si to k údajům, které jsme o něm doposud získali.“

„Zavoláš FBI?“ nevydržel to Ben.

„Ještě ne.“

„Matte -“

„Neříkej mi, jak mam dělat svou práci, Bene.“

„Tak se alespoň spoj s oddělením pro násilné činy v Charlotte. Mají větší databázi, můžou nám pomoci.“

„Jejich databáze je nám na houby.“ Šerif zatínal zuby. „Oba dobře víme, že se jedná o někoho místního, a ten nebude na žádném seznamu.“

Cassie přelétala očima z jednoho na druhého. „Jste si tedy jistý, že to není cizinec, žádný nový usedlík?“

„Naprosto.“

„Matte, nikdy si nemůžeš být naprosto jistý.“

„Tentokrát ano. Všichni, kdo znali Ivy, ti odpřísáhnou, že by někomu cizímu ani neotevřela dveře, natož ho pozvala dál. Ne, Bene, určitě ho znala. Pustila ho do domu zadními dveřmi a cítila se tak bezpečná, že ten chlap měl čas přejít celou místnost a vytáhnout její řeznický nůž.“

Ben se zamračil a zavrtěl hlavou. „Ale co potom Becky? Cassie si myslí, že útočníka neznala.“

Cassie upřesnila: „Neřekla jeho jméno ve chvíli, kdy bych to čekala, takže ho možná neznala, ale to je jen moje domněnka.“

Šerif si stál na svém: „To ještě neznamená, že je ve městě cizí. Je to sice malé město, ale ani tak se neznáme všichni navzájem.“

Ben souhlasně přikývl, pak pokračoval: „Přesto si nemůžeš být jistý, Matte. A i kdybys měl pravdu, charlottske oddělení má více zdrojů, které můžeme využít, třeba experty na patologické chování a další.“

„Já vyšetřování zvládnou a povedu ho sám,“ pronesl šerif bezbarvě. „Nebudu nic předávat FBI, ani jinému oddělení. Pamatuješ si, když se tu potulovali před pár lety? FBI a ti druzí, jak pronásledovali pašeráka drog z Floridy a trvali na tom, že základnu mají tady u nás? V životě jsem neviděl takový bordel. Pošlapali práva řádných občanů bez toho, aby vůbec řekli ‚s dovolením‘, ničili majetek, všude samé zbraně. Než to všechno skončilo, otec dostal infarkt.“

Šerif zavrtěl hlavou. „Kdepak, nedopustím, aby se tohle opakovalo v mém městě.“ Po krátké odmlce dodal: „Pokud to vám dvěma nevadí, rád bych to tady zamkl a vrátil se do kanceláře ke své práci. Jsem si jist, i ze taky máte lepší plán na dnešní odpoledne.“

Cassie neprotestovala a Ben promluvil, až seděli v džípu. Pozoroval šerifa, jak odjíždí svým služebním vozem, pak potřásl hlavou. „Měl pravdu, že to tehdejší vyšetřování zanechalo špatný dojem. Všichni jsou sice nervózní, ale nikdo nebude Mattovi vyčítat, že nepřizval pomoc zvenčí.“

„Zvládne to sám?“

Ben nastartoval a zařadil. „Těžko říct. Hloupý není a má kolem sebe spoustu chytrých lidí, ale nikdy se s něčím takovým nesetkal. Během zaškolení nikdy nepracoval na vraždě a už vůbec se nezabýval masovým vrahem.“

„Argumentoval dobře, když tvrdil, že paní Jamesonová musela vraha znát. Logicky a rozumně. Pořád s tím nesouhlasíte?“

„Jen říkám, že to není jisté. Je tady malá šance, že Ivy pustila někoho cizího, nebo mu aspoň otevřela dveře. A viděla jste, že Jillin vrah měl nasazenou masku. Přece by neotevřela maskovanému muži, takže pochybuji, že vůbec zamkla. Možná byla neopatrná a nezamkla za sebou. Ivy třeba taky pro jednu zapomněla. Stane se.“

„Oběma v jeden den?“

Ben se zašklebil. „Zní to nepravděpodobně, ale je to možné.“

Cassie o tom chvíli přemýšlela, pak prohlásila: „Mě přesvědčil. I kdyby ho Becky neznala, ještě ho mohla znát paní Jamesonová. Pokud je místní, tak se brzy ukážou nějaké souvislosti mezi ním a oběťmi. Nejspíš si musíme počkat, k čemu povede šerifovo vyšetřování.“

„Jako třeba k objevení dalších těl?“ Benův hlas zněl sklíčeně.

„Možná objeví spojení, pokud tam nějaké je. Nebo některý důkaz povede k určitému člověku. Jestli je pravda, že vrah je místní, pak šerif jistě lépe rozumí zdejším lidem – i potenciálnímu podezřelému - než nějaký vyšetřovatel zvenčí.“

„Zdejší mentalitu určitě chápe, ale nemá ani nejmenší tušení, jak uvažuje vrah.“ Ben na ni letmo pohlédl. „Vaše pomoc může být neocenitelná, to pořád platí.“

Neodpověděla, radši převedla řeč jinam. „Zavezte mě, prosím, k servisu. Ráno mi volali, že si můžu auto vyzvednout.“

Ben zamířil daným směrem, ale zeptal se: „A můžete řídit? Byla jste dobrých pět minut v bezvědomí.“

Cassie to překvapilo. „Opravdu tak dlouho? Nepřišlo mi to tak. Ale je mi dobře, jsem úplně v pořádku. Co se mi dnes stalo, mě zdaleka nevyčerpalo tolik jako obvykle... když navazuji spojení.“

„Neopijete mě rohlíkem. Než jste se složila, zběhla jste jako křída.“

Vyslovil to tak, že se zastyděla, ale dokázala naladit věcný tón: „Zřejmě šok. Nečekala jsem, že ji uvidím, jak tam sedí a dívá se na mě.“ Odmlčela se. „Jestli tam byl někdo jiný, proč to neohlásil?“

„Zřejmě ze strachu, aby nebyl podezřelý. Navíc se mi nelíbí, jestli nějaký svědek vraždy právě roztrubuje po městě, co viděl. Dosud se nám dařilo držet detaily pod pokličkou. Jestli se roznese, že mrtvolky jsou naaranžované, s mincí v ruce nebo něco o vražedné zbrani, bude těžší něco dokazovat u soudu.“

„Asi nemáte obavy, že by vraha někdo napodobil,“ řekla Cassie nepřítomně.

„Ani ne. Jestli má Matt pravdu, připadá mi neuvěřitelné, že se v našem poklidném městečku našel jeden brutální vrah, natož dva.“

„Třeba ten, kdo viděl místo činu, je natolik vyděšený, že se o tom nebude šířit.“

„Možná, ale v tomhle městě se tajemství dlouho neuchová.“

Vzpomněla si na jeho slova, když ji vysadil u servisu.

Když zaplatila a čekala, až jí vůz přiveze, nemusela použít své mimořádné schopnosti, aby vycítila všeobecnou nervozitu. Mechanici nemluvili o ničem jiném než o vraždách a fantazie rozpínala orlí křídla.

„To musí být někdo cizí. Tady by nikdo nic takového neudělal,“ nadhodil jeden mechanik, který stál nedaleko Cassie.

„Znám pár takových, co by podřízli Ivy,“ odfrkl druhý muž. „Ale ne ty druhé dvě, slečnu Kirkwoodovou nebo Becky.“

„Ty myslíš, že je všechny zabil jeden chlap?“

„No, určitě. Slyšel jsem, že všechny držely v ruce květinu. To je úchylné, co?“

„Květinu? Já zaslech, že svíčku.“

„Co by to mělo za smysl? Tome, ty taky uvěříš každé blbosti.“

Rozhovor slábl, jak zamířili dozadu, a protože Cassiino auto už předjelo, opustila servis a vydala se na další zastávku do supermarketu. Rozhodla se, že si zařídí nějaké pochůzky, když už je ve městě. A taky byla zvědavá, co se mezi lidmi povídá.

Pokladní v supermarketu zdaleka neprojevovala intenzivní zájem o dané téma. Když se jí zákaznice před Cassie zeptala, co si o těch vraždách myslí, dívka vypadala, že se rozpláče.

„Paní Hollandová, je to tak strašné! Becky chodila do školy s mojí sestrou a neznala jsem hodnějšího člověka nad slečnu Kirkwoodovou. Slyšela jsem, že... že jim provedl příšerné věci, nepředstavitelně příšerné! Mám hrozný strach, všechny holky se bojí!“

Zákaznice se ji snažila uklidnit, ale příliš optimismu z ní také nevyzařovalo. Cassie si všimla, že se kolem sebe opatrně rozhlédla, když vyšla z obchodu a tlačila vozík s nákupem k autu.

Cassie sice koupila pár věcí, které rychle podléhají zkáze, ale nedělala si s tím hlavu, protože bylo docela chladno. Zaparkovala v centru, zamkla auto a šla na

procházku. Dívala se na zboží ve výlohách a poslouchala, o čem se lidé baví, když vcházela do dragstóru.

Mladý muž za pultem, podle jmenovky na košili Mike, byl nadšený, že ho vyslýchala policie. Dychtivě se s ní dělil o své zkušenosti, když jí naléval kávu.

„Protože Becky tu pracovala a tak,“ vysvětloval. „Chtěli vědět, jestli jsme si nevšimli, že ji někdo sledoval, nebo jestli se nám s něčím nesvětila.“

„A říkala něco?“ optala se Cassie spíše jen proto, že o tom zjevně vykládal rád, než že by to chtěla poslouchat.

„Ani slovo.“ Mike pečlivě leštil pult tam, kde Cassie stála. „Já jsem se s ní zrovna moc nebavil, ale paní Shelbyové taky nic neřekla. Ani si nikdo z nás nevšiml, že by ji někdo sledoval nebo něco podobného.“ Důvěrně ztišil hlas: „A teď je tu ještě paní Jamesonová a slečna Kirkwoodová. To je přece hrozné, že?“

„To ano,“ odvětila Cassie, „příšerné.“ Než stačil říct ještě něco, vzala si noviny a sedla si s kávou do boxu.

Články v novinách byly víc než střízlivé, když vezmeme v úvahu, že šlo o extrémně brutální zločiny. O poslední vraždách se psalo na přední straně. Článek vyzníval věcně a v podstatě jen shrnoval dosud známá fakta: zavražděny dvě ženy, v rozmezí několika hodin, jen něco přes kilometr od sebe, neznámy útočník, máte-li důležité informace, volejte do šerifovy kanceláře na uvedené telefonní číslo.

Na dalších stranách mnohem zaujatějším stylem rozebírali, zda by se měl zavést zákaz nočního vycházení, více policejních hlídek a větší informovanost veřejnosti ze strany šerifa. Komentář

vyzníval v tom smyslu, že šerif zatajuje fakta, která by občanům Ryan's Bluff pomohla lépe se chránit. Možná, že neměl být do funkce zvolen někdo s pouhými dvanácti lety zkušeností, ať už byl jeho otec jakkoli významný...

„Au,“ uteklo Cassie. Uvažovala, jestli mu metodická policejní práce zajistí politickou způsobilost v blízké budoucnosti. Z vlastní iniciativy si zjistila, že pan Dunbar získal své policejní zkušenosti v Atlantě, záhy po návratu do Ryan's Bluff se stal šerifem, když jeho otec odešel do důchodu.

Nepřející člověk mohl usoudit, že Matt Dunbar byl zvolen jen díky svému jménu, ale to by nebyla pravda. Nepochybně měl pro danou pozici veškeré předpoklady a taky docela dobrý politický čich, i když prý od nástupu do funkce se alespoň jednou dostal do vážného konfliktu s městskou radou. V každém případě v okrese zřejmě nebylo kvalifikovanějšího člověka na funkci šerifa, zvláště pak na vyšetřování vražd. Tenhle pichlavý komentář čerpal spíše z nevraživosti než ze skutečnosti. Nebo to byl projev paniky.

O pár stránek dál si Cassie přečetla nekrology obou žen. Ivyina minulost a dobré skutky představovaly škrobený výčet, zatímco z Jillina životního příběhu vyzářovalo teplo a upřímná lítost. Dvě ženy, jedna obecně opovrhována, druhá vysoce ctěna. A jedna mladá dívka, která podle všeho nikdy neublížila živé duši. Všechny brutálně zavražděné ve stejném městě v průběhu necelého týdne.

Cassie ocenila, že novináři uveřejnili tolik informací hned v pondělí ráno, když poslední dvě vraždy se odehrály předchozí den. Nepochybovala

však, že další vydání se budou střízlivému tónu vzdalovat. Následující dny neslibovaly nic pěkného.

Odložila noviny a zamyšleně upíjela kávu, aniž vnímala lidi, kteří do dragstóru přišli nakoupit nebo se jen setkat s přáteli. Dragstór si nikdo nedovolil nazvat lékárnou, protože se tu prodávala také spousta nelékárenského zboží a podávalo se i jednoduché občerstvení. Jak Cassie zjistila, odehrávala se zde většina společenského dění.

Dnes nebylo v bufetové části mnoho lidí, proto Cassie okamžitě vycítila, když se někdo zastavil u jejího boxu. Vzhlédla a překvapeně zírala na atraktivní rusovlásku, která vypadala jako modelka a vůbec se nehodila do malého města.

Cassie si nejasně uvědomovala, že ji zná.

„Slečna Neillová? Jmenuji se Abby Montgomeryová. Zнала jsem vaši tetu. Můžu s vámi na chvíli mluvit?“

Zelené kalhotky. Cassie se snažila zatlačit tuhle myšlenku do pozadí. Opět se jí potvrdilo, že mimořádné psychické schopnosti někdy vedou k trapným situacím.

Ukázala na protější lavici. „Posaďte se, prosím, a říkejte mi Cassie.“

„Děkuju.“ Abby si položila na stůl svůj šálek kávy. Usmívala se, ale přestože se dívala přímo na Cassie, její pohled byl nevyzpytatelný.

Cassie okamžitě rozezнала, že má před sebou další mysl, do které nemůže nahlédnout, a tak se chovala uvolněněji než obvykle. Byla ráda, že se nemusí příliš hlídat.

„Vy jste znala tetu Alex?“

„Ano, setkaly jsme se náhodou pár měsíců před její smrtí. Alespoň jsem si myslela, že se jednalo o náhodu.“

„Ale...?“

Abby zaváhala, pak se krátce zasmála. „Když se na to dívám s odstupem času, mám pocit, že se se mnou setkala záměrně. Chtěla mi něco prozradit.“

„Aha.“

„Ano, můj osud.“

„Chápu.“ Cassie se nevyptávala na obsah předpovědi, raději konstatovala: „Slyšela jsem, že teta Alex měla věštecký dar.“

„Slyšela?“

Cassie nepochybovala, že Matt Dunbar se svojí přítelkyní rozebírali její schopnosti. Ve všech směrech to byl velice otevřený člověk, a tak se přirozeně světil ženě, kterou miluje. Abby jistě věděla o tom, že je – nebo se vydává za – médium. Cassie tušila, že tohle setkání má být test, nebo si chce Abby něco potvrdit.

„Byla jsem ještě malá, když se matka s tetou pohádaly, pak už jsem ji nikdy neviděla. Dokud jsem nedostala zprávu o její smrti a o tom, že mi tu odkázala majetek. Vím o ní jen těch pár věcí, které jsem zaslechla v dětství.“

„Pak tedy nevíte, jestli měla vždycky pravdu?“

Abbyin hlas zněl klidně, stejně jako Cassiin, ale napětí vyzařovalo z jejího držení těla i z bílých kloubů na ruce, jak svírala hrnek s kávou.

Cassie odpověděla opatrně: „Nikdo nemá pravdu na sto procent. Spousta vidění má velmi symbolický charakter, které pak vykládáme s pomocí našich vlastních zkušeností, takže výsledek je značně

subjektivní. V podstatě překládáme zašifrovaný vzkaz, kterému Samy jen částečně rozumíme.“

Abby se trpce pousmála: „Znamená to tedy, že ne.“

„Opravdu nevím, jestli měla teta vždycky pravdu, ale pochybuji o tom.“

„Říkala, že je rozdíl mezi předpovědí a věštbou, je to tak?“

„V předvídání se vážně moc nevyznám, ale matka mi říkala, že mezi tím rozdíl je. Předpověď je proměnlivá, dá se ovlivnit tím, co lidé udělají. Výsledek nemusí být vždycky jasný. Oproti tomu věštba je mnohem konkrétnější, pravdivá vize budoucnosti, kterou nelze změnit, pokud nezasáhne někdo s určitými znalostmi.“

„Jakými znalostmi?“

Cassie pokývala hlavou. „Řekněme, že nějaká věstkyně vidí novinový titulek, který hlásá, že stovky lidí uhořely při požáru hotelu. Ví, že jejímu varování nikdo neuvěří, tak udělá to jediné co může: jde do toho hotelu a spustí požární poplach dřív, než začne hořet. Lidi stihnou utéct, ale hotel lehne popelem. Ten novinový titulek se nikdy neobjeví, ale událost, která ho vyprovokovala, se stejně odehraje.“

Abby poslouchala tak napjatě, že téměř ležela na stole. „Takže se věštba dá změnit, i když jenom částečně.“

„Tak mi to bylo řečeno. Není jisté, zda věstkyně ví, jestli její zásah vyvolá nějakou změnu nebo jestli se věštba přesto naplní.“

„Jak by to mohla vědět?“

„Někteří tvrdí, že to vědět nemůže. Sama bych se k tomu přiklonila. Už jenom výklad vize je obtížný. Zjistit, jestli zásah věštbě zabrání nebo ji naopak

podnítí... pravděpodobně jsou to čistě dohady. A pokud se jedná o velké riziko, pak by špatný odhad mohl způsobit katastrofu.“

Abby sklopila zrak. „Ano, to chápu.“

Cassie se váhavě zeptala: „Jestli vám nevadí, že jsem tak zvědavá, co vám teta vlastně řekla? Předpověď nebo věštbu?“

Abby se nadechla, zadívala se Cassie do očí a slabý úsměv jí zvlnil rty. „Věštbu. Varovala mě, že zemřu rukou šílence.“

OSM

Poté co vysadil Cassie u servisu, měl v kanceláři krátkou schůzku ohledně blížícího se případu, pak odpověděl na několik telefonátů občanů rozrušených vraždami. Přesněji od něj chtěli slyšet, co s tím udělá.

Benova práce vyžadovala takt a trpělivost, uměl používat obojí. Ale když po třetím telefonátu položil sluchátko, začalo mu být úzko z toho, že obyvatelé města už začínají přecházet od paniky ke zlobě. Na to bylo ve městě příliš mnoho pušek v prchlivých rukou.

Očekával, že mu brzy zavolá Eric Stephens, aby věděl, co má odpovědět občanům, kteří žádali radu ohledně osobního bezpečí. Načrtl si proto osnovu. Samozřejmě se nejdříve zeptají Matta. Ten jim dá stejně praktické rady, dokud ho to nepřestane bavit a odkáže Erika na Bena, aby se mohl vrátit k vyšetřování.

Matt většinou znal správnou odpověď, ale málo věřil svým instinktům. To Benovi občas působilo starosti.

Janice zazvonila ze své kanceláře. „Máte telefon, pane soudce, vola vaše matka.

„Děkuji, Janice.“ Zvedl sluchátko. „Ahoj, Mary. Jak se máš?“ Říkal své matce jménem – na její přání – už od dětství. Zvykl si na to a už se nad tím ani nezamýšlel.

„Bene, ty vraždy jsou příšerné...“ její přerývaný dívčí hlas – který se otci zdál zprvu tak okouzlující, avšak později ho nepříčetně rozčiloval – přetékal obavami a hrůzou. „A Jill! Chudinka malá!“

„Já vím, Mary. Neboj, dostaneme ho.“

„Je to pravda, že Ivy zavraždil přímo v její kuchyni?“

„Obávám se, že ano.“

„A Jill ve vlastním obchodě! Jaké monstrum tohle páchá?“

Odolal pokušení odpovědět sarkasticky, že kdyby to věděli, tak už sedí za mřížemi. Místo toho ji chlácholil: „Mary, prosím tě, nerozčiluj se. Máš dobrý bezpečnostní systém a psy. Když jsi na zahradě, měj je pořád u sebe.“

„Ale když já jsem tady úplně odříznutá od města,“ postěžovala si.

Ben ji znovu začal ujišťovat, že se jí nic nestane, ale pak si vzpomněl, jak nevaroval Jill. Dokázal by s tím žít, kdyby se něco takového mělo opakovat? „Víš co, já bych snad měl nejspíše v pět skončit, přijedu se na tebe podívat a zkontroluju, jestli bezpečnostní systém funguje.“

„Zůstaneš na večeři? Udělám to kuře, co máš tak rád.“

Tak trochu si plánoval, že zavolá Cassie a nabídne se, že by večer přivezl nějakou čínu. Potlačil povzdech. „Jasně. To zní skvěle, Mary. Přijedu mezi půl šestou a šestou.“

„Přivez nějaké víno,“ zašvitořila vesele, „tak zatím.“

„Dobře.“ Ben zavěsil a utrápeně si masíroval krční páteř. Neměl pocit, že se zpronevěřuje otci, když si přeje, aby si matka našla nějakého vdovce a vdala se. Potřebovala doma mužskou ruku a přirozeně se se vším obracela na svého syna, když neměla žádnou známost.

Benovi taková role nevyhovovala.

Vyrůstal jako jediné dítě emocionálně přelétavé matky a mnohem staršího, chladně odtažitého, manipulujícího otce. Většinu času se cítil jako boxovací pytel.

Navíc nepomohlo, že v jeho vlastní povaze se svářily zděděné vlastnosti: citově nestálý jako matka, zároveň po otci intelektuálně odtažitý, instinktivně opatrný a schopný zakrýt své opravdové pocity maskou šarmu nebo chladu.

Ta směsice z něj udělala dobrého právníka, nebyl si však jistý, zda je i dobrý člověk. Nepochyboval o tom, že jako milenec nestojí za nic.

Jill si zasloužila někoho lepšího. Chtěla od něj jen, aby si byli bližší a sdíleli i jiné důvěrnosti než jenom fyzické. Vzhledem k tomu, že spolu chodili několik měsíců, určitě na to měla nárok.

Na její výzvy reagoval tak, že ochladl a odtáhl se. Ponořil se do své práce a byl ochoten věnovat jí čím dál méně času, své pozornosti i sebe samého. Uvědomoval si, že jeho chování není správné, ale nemohl s tím nic dělat. Cenil si její lásky, ale její nápadná potřeba jeho lásky jej příliš zavazovala. Ne aby se jí oddal, ale aby se otevřel, a to nezvládl.

Nebyl si jist, proč to tak bylo, ale věděl, že Jill byla poslední, ale zdaleka ne jediná žena, kterou po jejích pokusech o sblížení odmrštil. Po týdnech, kdy se jí stále vzdaloval, ohlásil, že jejich vztah postrádá smysl. Jill to nepřekvapilo, takže mu nedělala ani žádné tklivé scény, ale své zklamání neuměla skrýt.

Zasloužila si něco lepšího. Ben měl pocit, jako by ji opustil dvakrát: poprvé, když neopětoval její lásku,

podruhé před její smrtí, když ji nevaroval. Třeba by jeho varování mělo větší váhu. „Pane soudce?“

Vzhlédl a zjistil, že sekretářka stojí ve dveřích. „Copak, Janice?“

„Když jste hovořil s matkou, volal šerif. Chce, abyste se do šesti zastavil u něj v kanceláři, jestli můžete. Prý zjistil něco zajímavého ohledně nějakého důkazu v těch vraždách.“

* * *

„Svěřte se šerifovi,“ vyhrkla Cassie. Věštba, že zemře rukou šilence, je sama o sobě děsivá, ale teď, když se městem potlouká masový vrah, musí Abby udělat něco pro svou bezpečnost. Přestože se znaly velice krátce, Cassie viděla tolik hrůzných činů, že se o ni teď strachovala.

Abbyin úsměv povadl. „Proč si myslíte, že jsem mu to ještě neřekla?“

„Šestý smysl.“

„Dost dobrý.“

„Proč jste s ním o tom ještě nemluvila?“

„Nevěřil by mi. On je ateista, to jste nevěděla?“

Cassie zavrtěla hlavou.

„Chodí do kostela, protože se to od něj politicky očekává, ale náboženství pokládá za snůšku mýtů a pověr.“ Po krátké pauze dodala: „Jinými slovy na stejné lodi jako mimosmyslové vnímání.“

„Neexistuje-li Bůh, nemohou se dít zázraky,“ mumlala si pro sebe Cassie.

„Asi tak.“

Cassie vzdychla. „Většina lidí jen stěží uvěří, že existují další smysly, jako vnitřní zrak a sluch. A jim

chybí jenom proto, že nic v jejich genetickém kódu ani v předchozích zkušenostech neaktivovalo tuto část mozku, takže zůstala nečinná. Já mám tmavé vlasy, šedé oči a nadpřirozené schopnosti. Připadá mi to úplně normální, protože v naší rodině se to dědí už po generace. Kdyby tak pochopili, že v tom nejsou žádné čáry.“

„To Matt asi nikdy nepochopí,“ konstatovala Abby. „Jemu je to příliš cizí. Vás by taky nevyslechl, kdyby na tom netrval Ben. Když byli malí, Ben vždycky vymýšlel něco Nového a Matt ho následoval. Ztišila hlas: „Navíc jste věděla, že spolu chodíme, a to s ním otrásl víc, než by přiznal. Přesto není ochoten věřit v mimořádné psychické schopnosti.“

„Určitě bude věnovat pozornost hrozbě vůči vám.“

„Spíš si bude myslet, že paní Meltonová mě jenom chtěla postrašit, z nějakého zjištěného důvodu. Neznal vaši tetu a neuvěří, že ji to velice rozrušilo, když mi to přišla velice zdráhavě říct.“

Cassie potřásla hlavou. „Právě tomuhle nerozumím.“

„Proč mi přišla zvěstovat moji záhubu?“

„Přesně tak. Už se stalo pravidlem, že věštby ohlašují nějakou katastrofu, ale žádná zodpovědná věštkyně by neprozradila tragický osud nikomu, pokud by nebylo možné jej změnit.“ Cassie se snažila mluvit klidně a věcně.

Abby se zamračila. „Znala jsem ji jen málo, ale přesto jsem měla silný pocit, že mi to ani nechce říct. Nutila se do toho. Taky pořád opakovala, že budoucnost není neměnná a že lidé mohou ovlivnit svůj osud.“

„Pak si určitě myslela, že i vy se můžete vyhnout tomu, co viděla.“

„Nebo jen chtěla, aby mě to tak nevzalo.“

Cassie zavrtěla hlavou. „V tom případě by vám to vůbec neříkala. Nevěřím, že by se zachovala tak krutě, aby vám prozradila temnou a neměnnou vizi. Podle mě se domnívala, že se tomu budete moci vyhnout, když vám to řekne.“

„Jak?“

„To kdybych věděla. Někdy je to tak prosté: třeba že zahnete doleva místo doprava na nejbližší křižovatce.“ Zhluboka si vzdychla. „Moc mě mrzí, že vám nemůžu nějak pomoci, ale i kdybych měla stejný dar jako teta, pořád bych vám mohla nabídnout pouze svůj subjektivní výklad. Každá situace může vyústit v tolik různých věcí.“

„Stejně tak mluvila i vaše teta.“

„Nevím, co bych udělala ve vaší kůži,“ řekla Cassie, „ale promluvit si s šerifem mi přijde jako dobrý začátek. Prozradil mi, že pár jeho známých se nechalo napálit nějakými jasnovidci, ale určitě si vyslechne varování, které se týká vás, zvláště pokud osoba, která vám ho prozradila, neměla co získat.“

„Spíš se na mě rozzlobí, že jsem to vůbec brala vážně. On v tom vždycky vidí nějaký podvod.“ Po krátké odmlce pokračovala: „I o vás si myslí, že je taháte za nos.“

„Já vím.“

„Je to hodný člověk, jenom nesmírně tvrdohlavý.“

Cassie se pousmála. „Jeho nedůvěra mi nijak nevádí. Aspoň zatím ne. Dosud nás to nic nestálo.“

„Myslíte, že se mu to může nevyplatit?“

„Jestli zachytím nějaké podstatné informace a on jim nebude věnovat pozornost, protože mi nevěří... pak se to může nevyplatit. Ale teď mám větší starost o vás. Šerifova dobrá stránka mi prozradila o vašem soukromém životě víc, než by se vám líbilo. Víím, že žijete odděleně od manžela, který nemá potíže sáhnout k násilí. Přidejte k tomu psychopata, který má na svědomí životy tří žen, a začněte uvažovat nad delší dovolenou, třeba někde u moře.“

Abby se opět nejistě usmála. „Co když můj odjezd bude jen dalším krokem vstříc mému osudu?“

„I to je možné, ale když si spočítám pro a proti, volím pláž.“

„Asi máte pravdu, ale já nemohu odjet.“

„Pak se aspoň svěřte šerifovi. Pokud ho nepřesvědčíte o tom, že moje teta uměla předvídat budoucnost, přinejmenším mu dáte najevo, jak vás to vyděsilo. Třeba podnikne nějaké kroky pro zvýšení vašeho bezpečí.“

„Nebo mu taky jen přidělám ještě další starost. Snažím se být opatrná, víc udělat nemůžu.“

Cassie obdivovala její klid. Jelikož sama žila v neustálém strachu, že nějaký šílenec se na ní vyřádí, k čemuž měla větší předpoklady než kdokoli jiný, dobře věděla, jak taková hrozba ubíjí.

Víc než jen to. Věděla, jaké to je žít s věštbou zatracení. Už se chtěla Abby svěřit, že její jediná zkušenost s předvídáním budoucnosti byla vize jejího vlastního osudu, který sliboval násilí a zkázu.

Musela utéct čtyři a půl tisíce kilometrů, jen aby se znovu zapletla do vyšetřování násilných činů. Útěk pro ni zdaleka neznamenal únik. Ale k ničemu by to nevedlo, kdyby to Abby řekla.

Místo toho se zeptala: „Máte psa?“

„Ne.“

„Možná byste si měla nějakého koupit nebo půjčit.“

„Vy máte psa?“

Cassie se usmála. „Taky ne, ale Ben mi radil, ať si nějakého pořídím, a měl pravdu. Co byste řekla tomu, že si spolu vyrazíme do útulku?“

„Ty mince,“ začal Matt.

„Co je s nimi?“ Ben se usadil na jednu z židlí pro návštěvy u šerifova stolu.

„Možná se nám podařil průlom. Ukázalo se, že ten stříbrný dolar od Becky je poměrně vzácný. Přesně nerozumím technickým podrobnostem, něco o chybném poměru ve slitině. Nikdy nebyly v oběhu a bylo jich vyraženo pouze pár tisíc, než se na tu vadu přišlo.“

„Pár tisíc?“

„Vím, že to zní jako hodně, Bene, ale všechny jsou součástí sbírek a mají velkou hodnotu.“

„Znamená to, že by se daly vystopovat?“

„Je to možné, už jsem na to někoho přidělil.“

„A ty ostatní mince?“

Matt zavrtěl hlavou. „Ještě je prověřujeme, ale mně přijdou, že odpovídají mincovní kvalitě. Pokud používá mince, které nebyly nikdy v oběhu, pak musí být jediné součástí něčí sbírky.“

„Máme ve městě nějaké sběratele?“

„Vím o několika, není to zrovna neobvyklý koníček. Už máme docela dlouhý seznam.“

„A dál?“

„Začneme se vyptávat tak diskrétně, jak jen to půjde. Nechci, aby se po městě rozkřiklo, že ty mince mají něco společného s vraždami, tak jsem vypustil kachnu o ukradené sbírce. Na chvíli by to mohlo zabrat.“

„Asi ne na dlouho,“ odtušil Ben. „Už dneska se povídá, že oběti něco držely v ruce.“

„Do háje!“

„Vždyť jsme věděli, že je to jen otázka času.“

„Jo, ale doufal jsem ve dny, ne v hodiny. Sakra, jak se to dostalo ven? Svým lidem jsem hrozil pokutou a vězením, jestli zjistím, že něco o vyšetřování vynesli.“

Ben pokrčil rameny. „Osmóza. Existuje-li tajemství, zaručeně pronikne na povrch.“

Matt se zakabonil. „To tvoje médium si nepouštělo pusy na špacír?“

„Pochybuj. Kdy už se po ní přestaneš vozit? Snaží se nám akorát pomoci.“

„Jako ty dnešní informace: vrah je pravák a patrně se pokoušel o sebevraždu a podřezal si žíly na zápěstí?“

„Ty tomu nevěříš?“

„Ne.“

„Přidal sis aspoň k profilu ‚pravák‘ a ‚jizvy po možném pokusu o sebevraždu‘?“

„To jsem si zapsal, ale asi nám to moc nepomůže. Že je pravák, mi řekl už doktor Munro, což vysledoval z povahy zranění. A pak většina mužů z města pracuje na pile a v továrně, kde se běžně mohou zranit na rukou. Nejspíš to vydedukovala. Myslím, že řekla pravák, protože je to pravděpodobnější, a jizvu dodala pro barvitost.“

„Co by musela udělat, abys jí uvěřil?“

„Víc než doposud.“

Ben povstal a potřásl hlavou. „Jsi tak strašně paličatý. Jednou se ti to nevyplatí, Matte.“

„Možná, ale ne dnes. Zavolám ti, jestli zjistíme něco nového.“

„To budu rád. Dnes večer jsem u Mary, ale nebudu tam dlouho.“

„Má strach?“

„Samozřejmě. Slíbil jsem, že jí prověřím bezpečnostní systém.“

„Řekni jí, že ode dneška tam bude pravidelná hlídka.“

„Díky.“

„Není zač.“ Matt se slabě usmál.

Ben zamával na rozloučenou a odešel. Protože nikdy neodkládal ani nepříjemné povinnosti, vyrazil z města směrem k domu, kde vyrůstal. Jeho otec trval na tom, aby ten příšerně velký dům ve zmršeném tudorovském stylu a přilehlé pozemky a pastviny nazývali panstvím, ale Ben odmítl. Taky tomu nikdy neříkal domov.

Zmáčkl tlačítko intercomu místo zvonku a překvapilo ho, že ho matka pozvala dál. Nebylo zamčeno. Ale když ho v hale uvítali dva obrovští mastiffové, nemohl tvrdit, že dům je nechráněný.

„Nazdar, kluci.“ Poplácal je po širokých těžkých hlavách. Měli ohromnou radost, že ho vidí. Matka je pojmenovala Butch a Sundance. Oba by se nechali zabít, aby ji ochránili, ale jinak to byli mírní a přátelští psi, kteří vítali známé návštěvníky.

Kráčeli každý u jedné Benovy nohy a tak společně vstoupili do kuchyně, kde našli matku.

„Chovatel má další vrh štěňat,“ řekla Mary Ryanová místo pozdravu, „měl by sis jedno vzít, Bene. Máš rád psy a oni mají rádi tebe.“

„V bytě si nemůžu dovolit mastiffa,“ argumentoval trpělivě.

„Tak nějakou menší rasu.“

„Jsem pořád v práci, nebylo by to vůči žádnému zvířátku fér.“

Pohlédla na něj od pracovního pultu, kde krájela přísady do salátu. Byla to vysoká štíhlá žena, po které syn zdědil lesklé tmavé vlasy a oříškově hnědé oči. Vůbec se k ní nehodil její holčičí hlas. S jejím vzhledem by více ladil chraptivý hlas, jako od cigaret. Ještě jí nebylo šedesát a vypadala o dvacet let mladší.

„Potřebuješ společnost, Bene,“ nedala se odbýt. „Jsi pořád tak sám.“

„Neviděla jsi, kolik mám v poslední době práce,“ odsekl. Samozřejmě narážela na jeho mládenecký stav a jako vždy k tomu mířila oklikou. Věděl, že jestli ji nezabaví něčím jiným, tak se nevyhne další dlouhé diskuzi. Postavil na pult láhev vína, kterou přinesl, svlékl si sako, přehodil ho přes barovou židli u pultu a oznámil: „Radši se rovnou podívám na ty okna a dveře.“

„Večere bude za dvacet minut.“

Doufal, že na to mezitím zapomene, ale když o půl hodiny později seděli u neformálního jídelního stolu, pokračovala, jako by ji ani nepřerušil.

„Třeba koťátko, nebo rovnou dvě. Kočky si vystačí samy a aspoň na tebe bude doma někdo čekat.“

Ben popíjel víno, aby si dal načas, pak klidně pronesl: „Mary, přísahám, že mi nechybí společnost.“

Jenom v poslední době moc pracuju a nemám čas na randění.“

Lehce se ušklíbla, když neomaleně dosadil ženu místo kočky, ale sledovala nit rozhovoru přímou otázkou: „A co neteř paní Meltonové?“

Zarazil se. „Jak o tom proboha víš?“

„Říkala mi to Louise. Víš ta, co spolu každou sobotu připravujeme květiny do kostela. Dvakrát tě viděla s neteří Alexandry Meltonové, prý si ji člověk nemůže splést. Je taky tak zajímavá jako její teta?“

„Skoro jsem paní Meltonovou neznal.“

„A její neteř?“

„Tu znám taky jen velmi málo.“

„Ale jaká je?“

Ben to vzdal, Maryin dětský hlásek působil jako kapající kohoutek, když se do něčeho pustila. „Je paní Meltonové hodně podobná. Tmavé vlasy, šedé oči. Trochu menší a vůbec celkově drobnější.“

„Alexandra byla trochu potrhlá. A co její neteř? A jak se vlastně jmenuje?“

„Jmenuje se Cassie Neillová.“ Zamračil se. „Netušil jsem, že jsi znala paní Meltonovou víc než od vidění.“

„Párkrát jsme si za ty roky popovídaly. Panenanebi, Bene, přece nemůžeš žít na tak malém městě a neznat většinu lidí, zvláště pokud už tu bydlíš čtyřicet let.“

Přikývl, ale zeptal se: „Cos myslela tím ‚potrhlá‘?“

„No, věděla věci. Jednou mi řekla, ať spěchám domů, protože Gretchen – pamatuješ si mámu Butche a Sunnyho – má štěňata a nastaly komplikace. Měla pravdu. Přišla jsem o ni a kluky jsem vytáhla v poslední chvíli.“

Jeden z chlapců bubnoval ocasem o dlaždičky, druhý si zešíroka zívá, když se po nich Ben ohlédl.

Otočil se zpět k matce. „Slyšel jsem, že prý věděla spoustu věcí, ale nevěřil jsem tomu. Cassie říká, že její teta uměla předvídat budoucnost.“

„Třeba je to pravda. Cassie to taky umí?“

Ben zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Protože nevěříš, že je to možné, nebo ti to řekla?“ Mary dychtivě čekala na odpověď.

„Řekla mi, že to neumí.“ Ben neviděl důvod, proč by se měl šířit o jiných Cassiiniých schopnostech.

Mary byla zklamaná. „Škoda. Doufala jsem, že by to mohla umět.“

„Aby ti předpověděla osud?“ zeptal se suše.

Mary bojovně vystrčila bradu. „Alexandra to dělala. Po té záležitosti se štěnaty jsem ji požádala, ať mi prozradí něco o mé budoucnosti. Zasmála se a řekla, že díky svému synovi se setkám s vysokým, tmavovlasým a sympatickým mužem, do kterého se bláznivě zamiluju a vezmu si ho.“

Znělo to jako předpověď z jasnovideckého stanu a Ben se zmohl jen na: „Panebože, Mary.“

„Může se to splnit, nikdy nevíš.“

Ben si vzdychl. „To víš, že může.“

Upřeně se na něj zahleděla. „Jsi příliš cynický i na právníka. Uvědomuješ si to, synu?“

Nazývala ho synem, jen když ji pořádně otrávil.

A protože špatně naložená Mary mu mohla na dlouho znepříjemnit život, Ben nasadil kající tón: „Promiň, Mary. Já jen asi nevěřím na věštby.“ říkal pravdu, i když ne celou.

Smířlivě navrhl: „Měl bys otevřít svou mysl, Bene, svou představivost.“

„Pokusím se.“

Zamračila se. „Děláš si ze mě legraci.“

„Už kvůli tobě doufám, že se věštba paní Meltonové vyplní. Když potkám vysokého tmavého cizince, tak ho vezmu k tobě na večeru.“

„Přece jen si ze mě utahuješ,“ řekla spíše pobaveně než rozzlobeně.

Ben si zvykl na její proměnlivé nálady, tak pokračoval: „Vůbec ne, uvař mu tuhle kuřecí specialitu a zaručeně uděláš dobrý dojem. Jsi skvělá kuchařka, ale to víš.“

„Hm.“ Usrkla vína a sledovala ho přes stůl jasnými očima. „Umí Cassie vařit?“

„Jak to mám vědět?“

„Líbí se ti, nebo ne?“

„Líbí.“ Snažil se mluvit trpělivě a věcně. „Nic víc, nic méně.“ Jsem pěkný lhář. „Přestaň s dohazováním, Mary. Posledně -“ Kousl se do rtu, ale pozdě.

Maryin výraz se změnil a oči jí okamžitě zaplavily slzy. „Doufala jsem, že vám to s Jill vydrží. Taková hodná holka. Navštěvovala mě i po vašem rozchodu a vykládaly jsme si o tobě...“

To netušil a Cassie měla zase pravdu, že pro Jill to ještě neskončilo. „Mary -“

„Kdo mohl něco tak příšerného udělat takové zlaté holce, Bene? A Ivy a té chudince Becky? Kam tohle město spěje? Koho ten netvor zabije příště?“

„Všechno bude zase v pořádku, Mary.“

„Ale -“

„Poslouchej mě, všechno bude dobré. Poznal první příznaky hysterie, proto ji musel utěšit. Mluvil na ni klidně a vyrovnaně, povzbuzoval ji, hlavně chtěl zabránit tornu, aby se dopracovala k panickému stavu, který by vyžadoval sedativa a jeho přítomnost celou noc. Věděl, že by toho snadno dosáhla.“

Ne poprvé cítil záblesk váhavé sympatie ke svému
mrtvému otci.

DEVĚT

24. ÚNORA 1999

„Pleteš se mi pod nohy.“ Cassie něžně odstrčila křížence německého ovčáka a kolie, aby mohla otevřít spodní šuplík komody.

Max zakňučel a posadil se, neúnavně ji sledoval bystrýma očima. Po par dnech a nocích si na sebe začínali zvykat, ale psa zjevně trápilo, že Cassie tráví většinu času přehrabováním se ve skříních a krabicích. Nemohla mu to mít za zlé, když ho původní majitelé opustili při stěhování.

Cassie si našla chvílku, aby ho pohladila po hlavě a uklidnila ho. Snažila se mu vysvětlit, že ho neopustí jako jeho původní páni, ale zjistila akorát, že neumí číst psí myšlenky a že slovní vysvětlení je málo platné. Chtěla pouze roztrdit tetiny věci do krabic podle toho, jestli se mají vyhodit, rozdat nebo schovat.

Přemýšlela, jestli se Abby s jejím zamilovaným čistokrevným irským setrem vede lépe.

„Pro dnešek už jsme toho udělali dost,“ rozhodla. „Pak jsou tu ještě krabice s písemnostmi, ale ty bych mohla projít večer, třeba ti to ani nebude tolik vadit. Mezitím si můžeme zajít na procházku, co říkáš?“

Na kouzelné slůvko zvedl dychtivě hlavu a vyběhl z nepoužívané ložnice dolů po schodišti. Cassie mu nepřipínala vodítko, zjistila totiž, že zvládá základní povely a venku se většinou drží blízko ní.

Z věšáku vedle dveří si vzala prošívanou bundu. Byly teprve tři hodiny, ale předpověď počasí hlásila

sněhovou bouří a ledový vzduch i těžké šedé mraky jí tentokrát dávaly za pravdu.

Cassie měla takové počasí ráda. Vrazila ruce do kapes a zamířila přes pole kousek od domu. Postupovali pomalu, pozornost rozdělovala mezi Maxe a jeho radost z objevu každé díry a kamene a mezi střídanou krásu holé přírody.

Snadno zapomněla na... jiné věci.

Vrah se v posledních dnech neozýval. Nevěděli o tom, že by někoho dalšího zabil, a ke Cassie nedolehl ani šepot jeho mysli. Z takového ticha mohla mít jedině radost.

Vůbec nevěděla, jestli vyšetřování pokročilo. Šerif ji nekontaktoval a Ben volal včera odpoledne, aby se ujistil, že je v pořádku. Ulevilo se mu, když slyšel, že adoptovala psa. Nemohl jí říct nic o postupu vyšetřování, protože ho jakýsi jiný zapeklitý případ držel u soudu, a tak neměl moc příležitostí popovídat si s Mattem. Zněl unaveně a trochu roztěkaně.

Až na pár holých fakt se toho v novinách moc nepsalo. Becky Smithová byla pochována, ale u dalších dvou obětí se pohřeb odložil na neurčito, dokud neskončí vyšetřování. Ze strany šerifa to byl určitě chytrý tah, ale na náladě obyvatel města to nepřidalo. Se dvěma těly v mrazicím boxu místní pohřební služby a zvýšenou policejní ostrahou nikdo nezapomene na hrozící nebezpečí. Nebyl stanoven zákaz nočního vycházení, přesto noviny hlásily neobyčejně tiché ulice po setmění a ženy pohybující se stále ve dvojicích, ve skupinách nebo s mužským doprovodem.

Kdyby byla Cassie optimistka, mohla doufat, že vrah opustil město a odešel do jiných lovišť. Nebyla optimistka. Taký víc než na padesát procent věřila, že

šerif měl pravdu a vrah je někdo místní, kdo se tu narodil i vyrůstal. A stále tu žije. Někde.

Uvědomila si, co dělá. Musela si tiše přiznat, že přece jen není tak jednoduché zapomenout. Pevně vytlačila myšlenky na vraha ze svého vědomí.

„Dost,“ zvolala nahlas.

Max k ní přiběhl s klacíkem a další čtvrt hodinu mu jej házela. Hra ji omrzela dřív než jeho. Ještě stále měl v zubech klacík, když Cassie se už vydala domů.

Upustil jej, až uviděl na příjezdové cestě zaparkovaný džíp, a jeho hluboké štěkání se rozléhalo okolím. Cassie viděla, jak Ben sešel po schodech od verandy a zadíval se směrem k nim, chytila Maxe za obojek.

„Maxi, k noze!“ přikázala. Přestal štěkat, ale když došli až k návštěvníkovi, stále ještě vrčel.

„Ahoj,“ pozdravila Bena.

„Ahoj.“ Pozoroval psa. „No, velký je dost. Kouše?“

„Nevím, ale v útulku říkali, že u nich byl celou dobu jako beránek. Cassie se podívala na vrčícího psa.

„Opustili ho lidé, kteří ho nechtěli stěhovat společně s nábytkem.“

„Je to smutné, ale takové věci se stávají. Alespoň je v našem útulku neutrácejí.

„Taky mi to tvrdili.“ Za pravidlem útulku – nikdy neutratit zdravé zvíře – stál soudce Ryan mladší, zajímavý náhled do jeho osobnosti. „Abby si taky jednoho vzala, víte o tom?“

„Matt se zmínil o velkém irském setrovi, který rád spí v posteli s Abby, což Matta zrovna nenadchlo.“

„Rada věřím.“ Cassie uvazovala, jestli se Abby svěřila šerifovi s věštbou, ale neptala se.

Max vrčel stále hlasitěji.

„Asi byste nás měla představit.“

Cassie neměla se psy zkušenosti, ale instinktivně vycítila, jak na to. Prikázala Maxovi, aby si sedl, položila mu ruku na hlavu a druhou pokynula Benovi, aby přistoupil blíž. Když přišel, po nepostřehnutelném zaváhání ho vzala za ruku. Byla příjemně teplá i v takový mrazivý zimní den.

„Maxi, to je Ben,“ pronesla pevně, „je to přítel.“ Přitáhla Benovu ruku tak, aby ji Max mohl očichat. Buď se mu ten pach zamlouval, nebo přijal Cassiino uklidňující hlazení, ale místo vrčení začal vrtět ocasem.

Ben psa přátelsky a zkušeně poplácal a mírně na něj promlouval. Když se znovu napřímil, Max už byl naprosto klidný.

„Jde vám to,“ ocenila Cassie. Pustila obojek a pozorovali psa, jak prozkoumává pneumatiky džípu.

„Uvidíme, jak mě přivítá příště.“ Trochu se zamračil. „Taky s vámi spí?“

Cassie se rozhodla, že si jeho otázku nebude brát příliš osobně. „Má svůj pelíšek vedle mé postele. Zatím tam vydržel.“

Ben přikývl. „Jsem rád, že ho máte.“

„Já taky.“ Byla to pravda. Zjistila, že je příjemné mít pozorného a nenáročného společníka, který poslouchá, když mluví. Samotnou ji překvapilo, jak moc s tím zvířetem mluvila.

„Omlouvám se, že jsem přijel bez zavolání.“ Znovu v Benově hlase vycítila onu nervozitu, jako když volal předchozí večer. „Ale měl jsem tady něco po cestě, tak...“

Cassie nechala ticho trvat pouze chvíli. „Je tu zima, pojdme dovnitř. Hned ohřeju kávu.“

„To zní dobře. Děkuji.“

Max opustil průzkum džípu a přidal se k nim, jako obvykle kráčel za Cassie do kuchyně.

„Drží se vás,“ vypožoroval Ben.

„Prozatím.“ Ohlédla se po Benovi, který zůstal stát ve dveřích, a vyčetla v jeho postoji vzrůstající napětí.

Požádala ho proto: „Chtěla jsem vedle v pokoji zapálit oheň v krbu. Umíte to?“

„Docela jo.“ Usmál se.

„Pak je to vaše práce, mně to vždycky stojí moc novin a zápalek.“

„Zkusím to.“

Když Cassie vstoupila s podnosem do obývacího pokoje, oheň už čile plápolal. Ben si odložil sako, s vyhrnutými rukávy stál u krbu a povoloval si kravatu. Cassie položila táč na konferenční stůl a sedla si na jednu stranu pohovky.

„Myslím, že zapalování ohně vyžaduje zvláštní zručnost,“ řekla, když nalévala kávu. „Já ji nemám, vy zjevně ano. Dekuji.“

„Rádo se stalo.“ Ben pozoroval Maxe, jak si z kuchyně nese kost z buvolí kůže, nedůvěřivě přešel kolem ohně a lehl si na rohožku nedaleko Cassie.

„Máme takový denní rituál, já mu asi tak v tuhle dobu dám takovou kost a jemu trvá zbytek večera, než ji rozkouše.“ Natáhla ruku se šálkem, a když si jej Ben vzal, vyzvala jej, ať se posadí.

Sedl si na druhou stranu pohovky a pootočil se tak, aby se na ni mohl dívat. „Doufám, že nenarušuju váš rituál.“

„Vůbec ne. Třídila jsem pomalu tetiny věci.“ Ukázala na velkou krabici na vedlejším křesle. „Tady

jsou hlavně písemnosti, dopisy a tak. Asi to projdu dnes večer, ale nespěchá to.“

„Nic jiného vás neobtěžovalo?“

Cassie zavrtěla hlavou a usrkla kávu. „Ne, nic. Zavolala bych šerifovi a nabídla se, že to znovu zkusím, ale předpokládám, že chce nejdříve vyčerpat běžné vyšetřovací postupy. Nevyhledá mě, dokud nebude úplně zoufalý.“

„Myslíte, že k tomu dojde?“

„Chcete vědět, jestli si myslím, že zabíjení skončilo? Ne, nemyslím.“

„Proč ne, třeba mu tři stačily.“

„Nemyslím si. Má... potřebu, něco jako hlad. Zabíjení ho vnitřně uspokojuje, stejně jako děs jeho obětí, ale ještě se nenasytil. Bude znovu vraždit.“

„Jako čekání na zázrak.“ Ben se rozohnil: „Mattovo vyšetřování nepřineslo nic nového, alespoň ne nic užitečného. Nepřihlásili se žádní svědci, ani nemáme na nikoho opodstatněné podezření. A celé město žije se zatajeným dechem.“

Cassie ho odmítla doplnit, jen tak čekala.

Ben potřásl hlavou. „Možná je Matt ochoten vyčkávat a spoléhat na tradiční policejní metody. Ale já ne, ne když je tu jiná možnost. Cassie, zkusíte to znovu? Jestli nezachytíte něco, co by nám pomohlo toho zmetka chytit dřív, než zase někoho zabije?“

„Co na to řekne šerif?“

„Řekl toho už dost,“ Ben odpověděl s úšklebkem. „Zvláště když jsem mu řekl, že vás nechci vodit do jeho kanceláře, aby lidi neměli řeči. Odmítl přijet sem za vámi, ani mi nechtěl dát nic, čeho byste se mohla dotýkat, ale nakonec povolil, asi aby mě dostal z kanceláře.“

„Takže jste nejel náhodou kolem?“

Zaváhal. „Zavolal bych předem, ale chtěl jsem nejdříve vidět, v jakém jste stavu, než vás o to požádám, abyste nebyla tak vyčerpaná jako posledně. Abych k vám byl naprosto upřímný, jezdil jsem dokola půl hodiny, než jsem se konečně odhodlal.“

Tomu Cassie věřila. Vysvětloval se tím i jeho neklid, začínal chápat, kolik sil ji to stojí, a strašlivě váhal: potřeboval nové informace, ale nechtěl jí ublížit.

„To je v pořádku. Souhlasila jsem, že vám budu pomáhat.“

Věnoval jí prchavý pohled. „Chtěla jste s tím přestat, jak oba víme.“

„Taky jsme se shodli na tom, že nemám na výběr, pokud tady chci zůstat.“ Krátce se odmlčela. „A já tu zůstanu. Tak se podíváme na to, co jste mi dovezl.“

Ben položil šálek na stolek a šel si pro sako. Přinesl igelitový sáček s nálepkou DŮKAZ, v něm kousek olivově hnědé látky.

„Matt se domnívá, že tohle by vám mohlo něco říct.“

Cassie také odložila hrneček, vzala od něj sáček a otevřela ho. Duševně se posilnila, zavřela oči a držela látkový útržek mezi prsty.

Ben z ní nespouštěl oči. Od toho večera, kdy se jí nepodařilo ho přechytit, ani když se ho dotkla, se mu zdálo, že se v jeho přítomnosti tolik nehlídá. Každopádně se na něj častěji dívala.

Přesto byla ještě velice uzavřená do sebe, obezřetná a pořád na stráži. Krátké úsměvy a neproniknutelné oči. Napětí, které se jí zračilo ve stínech pod očima, hodně povolilo, jako by jí to, že situaci přijala, přineslo úlevu.

Nebo nějaký druh fatalismu.

Bena děsilo, že se Cassie odevzdala osudu, který, jak byla přesvědčena, ji čekal. Nemusela mu prozrazovat, že ten osud není šťastný. To byl taky jeden z důvodů, proč jezdil kolem, než se konečně přiměl ji navštívit. Neměl strach, že by ji jeden pokus natolik vysílil, ale nemohl se zbavit dojmu, že se s každým pokusem blíží svému osudu, který ji může odvést daleko od něj, možná daleko od všeho živého.

A ona to věděla.

Na chvíli odsunul tyhle myšlenky do pozadí a chystal se jí zeptat, jestli něco vycítila, když ho vyvedl z rovnováhy její úsměv.

„Cassie? Říká vám to něco?“

Otevřela oči a stále se usmívala. „V podstatě ano.“ Vrátila útržek do sáčku a pohodila jej na pohovku mezi ně. „Prozradilo mi to, že šerif má kromě podezřívavé povahy i smysl pro humor. S tím jsem si dosud nebyla jista.“

„O čem to mluvíte?“

„Je to test, Bene.“ Nepřestávala se usmívat. „Sama jsem ho k tornu vyzvala, nemůžu si stěžovat.“

Ben zvedl sáček s důkazem. „Chcete naznačit, že tohle není z místa činu?“

„Obávám se, že není.“

„Tak odkud se to vzalo?“

„Jak jsem řekla, šerif má smysl pro humor. Ten útržek pochází z jeho skautské uniformy.“

„Ten parchant.“

„Nesmíte se na něj zlobit. Očekávala jsem, že neodolá mé výzvě nečekaně mě vyzkoušet. Proto odmítl jet s vámi. Čtu v něm jako v otevřené knize, určitě bych poznala i jeho záměr. Je si jist, že to umím,

i když se bude hádat, že na tom není nic paranormálního. Když tu není, i kdybych dokázala přecítit vás, netušil jste, že ten důkaz není pravý.“

Ben se ušklíbl. „To teda ne.“

Cassie pokrčila rameny. „Jeho testíkem jsem prošla, ale stejně ho to nepřesvědčí. Třeba mi ale dá na chvílku pokoj a možná že to nakonec bude i k něčemu dobré.“

„Kdy bude nakonec, Cassie? Můžete mi říct, kdy už to skončí?“

Otočila se a pobavený úsměv opouštěl její rty. „Už jsem vám říkala, že neumím předvídat budoucnost.“

„Ale viděla jste svůj osud.“

„To je něco jiného.“

„Opravdu? Můžete mi potvrdit, že váš osud není spjat s tímto vyšetřováním?“

Její tvář zůstala bezvýrazná, když zírala do ohně, a hlas se nechvěl, když promluvila: „O svém osudu vám nemohu nic říct.“

„Proč ne?“

„Protože je to můj osud. Když vám to řeknu, možná se nějak uspíš to, co jsem viděla.“

„Co když vás osud uspíš právě to, že mi nic neřeknete?“

„Může se to stát.“

„Takže -“

„Je to moje volba, Bene. Podniknout kroky, abych tomu třeba unikla, nebo nepodniknout. Rozhodla jsem se jednat, utekla jsem čtyři a půl tisíce kilometrů. Můj útek mě dovedl do stejné situace, ze které jsem se snažila utéct.“ Otočila se k němu, na rtech jí pohrával jemný úsměv. „Už asi nebudu jednat.“

„Ale když jste souhlasila, že nám pomůžete, to byl další krok.“

„Ani ne, to už byl jen následek. Jsem tady a pomáhat je pro mě tedy logické a přirozené. Nesnažím se tím změnit osud. Děláním jen to, co musím.“

„Viděla jste svou vlastní smrt, je to tak?“

„Ne.“

Zamračil se. „Teď mi lžete.“

„Nelžu vám. Neviděla jsem svou vlastní smrt.“

„Tak co jste -“

„Bene, já o tom vážně nechci mluvit. Ani jednomu z nás to neprospěje. Nechci, abyste... měl výčitky svědomí, že na mě naléháte, ať vám pomáhám.“

„Je to na mně tak vidět?“

„Já to poznám. Můžeme se teď bavit o něčem jiném?“

Pomalů přikývl. „Dobrá. Prozradíte mi jednu věc. Když jste mě venku vzala za ruku, byla jste schopna číst mé myšlenky?“

„Ne.“

„Takže předtím to nebylo vaší únavou?“

„Ne, vás zkrátka neumím přečíst. Máte kolem sebe zdi.“

Dychtivě se zeptal: „Co to znamená?“

Cassie zaváhala. „Nejsem si jistá, jestli o tom chcete mluvit.“

„Proč bych nechtěl?“

„Protože... podle mých zkušeností mají lidé zdi z nějakého důvodu. Aby se chránili. Aby si drželi ostatní od těla. Aby ze sebe dali co nejméně.“

„Chcete říct, že ty zdi existují, protože jsem si je schválně postavil?“

„Schválně možná, ale ne vědomě. Bene, já vás z ničeho neobviňuji. Každý má svůj obranný mechanismus.“

Pozorovala ho trochu zamračeně. Uvědomovala si, že odhalila citlivý nerv. Nevěděla, zda má pokračovat, ale něco v jeho očích ji přimělo říct: „Většina z nás se naučí skrývat své pocity a nosí před druhými masku, jen lidé nám nejbližší si toho všimnou. Taková je lidská povaha. Pro některé lidi schovávání nebo maskování není z nějakého důvodu možné. Třeba je jejich vnitřní bolest příliš veliká nebo mají zvláště citlivou osobnost. Jejich city jsou tak nezměrné a hluboké, že se neumí bránit. Pokud je mysl silná, vystaví kolem sebe ochranné zdi.“

Cassie potřásla hlavou. „Stejně jako u ostatních obranných mechanismů, i vaše zdi postřehnou jenom vaši nejbližší.“

„Pokud se nesečkám s mimosmyslovým vnímáním,“ odsekl Ben.

„Mimosmyslové vnímání nahlíží pod povrch, to je jeho hlavní činnost.“

„A pod povrchem je zeď.“

„Vás to zjevně trápí.“

„Nemělo by?“

Cassie pomalu zopakovala: „Je tam z nějakého důvodu, Bene. Kdyby jí nebylo třeba, tak se nepostaví. Až ten důvod pomine, i zeď zmizí.“

Ben se nadechl. „Aha.“

Cassie si uvědomovala, že ho ani trochu neuklidnila, ale nevěděla, co víc ještě říct.

„Asi bych měl být vděčný. Nebýt mých zdí, zřejmě byste mi pořád uhýbala pohledem, ani se mě nechtěla dotknout.“

Přikývla. „Nejspíš ano. Díky vašim zdem nemusím příliš dbát na své. Z mého hlediska je to příjemná změna. Je to fajn, povykládat si s někým bez obav, že bych poslouchala špatnými smysly. Prozatím jste to pouze vy a Abby... a Max.“

„Neumíte přecíst Abby?“

„Ne.“

„Nenapadlo mě, že by člověk jako ona potřeboval zdi.“

Cassie se usmála. „Což jenom dokazuje, že její fungují.“

„Zřejmě ano.“ Zaváhal, pak zdráhavě pronesl: „Měl bych už jít, ať se můžete probrat těmi písennostmi.“

Cassieiny staré samotářské instinkty souhlasily, ale zároveň pocítila nový naléhavý podnět. Jeho oči byly najednou roztěkané a do hlasu se vetřela původní nervozita, nemusela umět číst myšlenky, aby pochopila, že ještě nechce odejít.

Divila se, když se jí začalo hůř dýchat, a trochu ji překvapilo, že její hlas zněl normálně. „Pokud nemáte žádné jiné plány, uvařila jsem včera obrovský hrnec polévky, příliš mnoho pro mě a pro Maxe. Můžete ještě chvíli zůstat a pomoci nám s ní.“

V krátkém tichu, které se mezi nimi rozhostilo, slyšeli, jak venku skučí vítr a náhlé zabubnování na okenní tabulky ohlásilo příchod deště se sněhem.

„Vypadá to jako ideální večer na polévku,“ řekl Ben. „S čím vám můžu pomoci?“

Pohyboval se velice opatrně, s obavami, aby ho pes navzdory blížící se bouři svým citlivým sluchem

nepostřehl. Opatrnost mu radila nepřibližovat se, ale chtěl se dostat tak blízko, aby viděl dovnitř.

Jak je tam útulně. V krbu pěkně praská oheň. Světlo a příjemná vůně dobrého jídla prosycují kuchyň teplem domova. Tiché hlasy, které si spolu v klidu vykládají, přesto slova zamlžuje touha.

Neměli ani tušení, že je pozoruje.

Stál venku se zvednutým límcem a kloboukem staženým hluboko do čela, aby se chránil před plískanicí. Byla zima. Mrzly mu nohy. Ale zůstal dlouho na místě a pozoroval.

Byla chráněná.

Ale to přece nic neznamená.

„Proč jsi mi to neřekla dřív?“ zlobil se Matt.

Abby pokrčila rameny. „Protože jsem si myslela, že mě nebudeš brát vážně.

„Dokud nezačal ten maniak vraždit ženské?“ Škubla sebou, ale přikývla.

Matt odstrčil talíř a zabručel: „Měla jsi mi to říct?“

„A co bys udělal? Ještě před týdnem by ses mi vysmál, že jsem se nechala rozrušit nějakou zmatenou věštbou. Teď bys mi poradil, ať si nechám nainstalovat bezpečnostní systém, pořídím psa, ať jsem opatrná? To jsem stejně udělala.“

Matt pohlédl na velkého rezavého psa, který se povaloval na podlaze blízko Abby. Nemohl si pomoci, ale musel odporovat: „Neradil bych ti, ať si pořídíš psa, určitě ne takového, který mi na tebe pomalu nedovolí sáhnout.“

Usmála se. „Dělá mi dobře, když si na mě příslušníci mužského rodu dělají nárok. Ale netrap se,

měla jsem s Brycem řeč, už se nebude snažit vmáchnout do postele mezi nás.“

Matt si nebyl jistý, jestli se psem je nějaká domluva možná, a vrhl další záštiplný pohled na irského setra. „To jsem zvědav, Brycei. Kdo mu vůbec dal tak hloupé jméno?“

„Za to můžou původní majitelé, ne já.“

Pes zvedl svoji nádhernou hlavu, krátce se na oba podíval, pak se znovu s lehkým povzdechem natáhl.

Matt se obrátil zpátky k Abby. „Hlavně ať tě dobře chrání a už neřeknu ani slovo.“

„Jsem si jistá, že pro to udělá maximum,“ odpověděla, zvedla se a odnesla talíř do dřezu.

Matt ji následoval se svým talířem. „Mohla by ses nastěhovat ke mně. Mám lepší bezpečnostní systém a budu s tebou každou noc.“

„Až po rozvodu, Matte.“

„Pro pár týdnů se snad nezblázní.“

„Vždyť víš, že chci počkat na Garyho reakci, až bude po všem.“

„A když zareaguje násilnický? Miláčku, město je jako soudek se střelným prachem, každý je nervózní a vystrašený. Může mu stačit málo, aby překročil mez.“

Pokusila se o úsměv. „Právě proto nechci udělat ani to málo, dokud to nebude absolutně nutné.“

„Zřejmě bude nutné, abych ho zavřel do basy, než se naučí slušně chovat.“

„A vykašlat se na řádný proces?“

„Můžeš ho žalovat.“

„To já nechci. Jedině když mě k tomu donutí.“

Matt jí položil ruce na ramena a otočil si ji obličejem k sobě. „Abby, říkala jsi mi, že tě Gary

uhodil jen jednou, tu noc, kdy jsi mu řekla, ať vypadne. Ale pořád mám pocit, že jsi mi nepověděla všechno.“

Upřeně pozorovala jeho povolenou kravatu. „O té noci jsem ti řekla všechno.“

„O té noci ano, ale nebyla pravda, že tě tenkrát uhodil poprvé.“

Ať se snažila sebevíc, Abby nezabránila tomu, že se jí oči zalily palčivými slzami. Strašně se styděla. Nechtěla, aby Matt věděl, jaký byla slaboch.

„Miláčku...“ Něžně jí zvedl bradu, aby se na něj podívala. „Nemusíš mi o tom vykládat, až dokud sama nebudeš chtít. Ale chci, abys věděla, že si umím velice dobře představit, jak ses musela překonat, abys ho konečně vyhodila. A nikdo mi nemusí říkat, jaký jsi měla strach, když jsi to udělala.“

Zamrkala, aby zahnala další slzy. „Nemůžu o něm s tebou mluvit, Matte, nejde to.“

„To nic, lásko.“ Přitáhl si ji do náruče a políbil ji. Pes tentokrát nezavrčel, aspoň tahle situace se lepšila. Zato Abby zůstala i v jeho náručí napjatá a Matt musel bojovat se vztekem, který se v něm rozmáhal. Nejradši by z Garyho udělal krvavou kaši.

„Můžu s tebou zůstat přes noc,“ nabídl chraplavým hlasem.

„Ne, to nejde, ne celou noc.“ Ale objala ho kolem krku a pomalu se uvolnila, její tělo přilnulo k jeho. „Ale chvilku zůstat můžeš.“

Vypadalo to, že řeč s Brycem přinesla ovoce, ani je nesledoval do ložnice.

Bylo ještě hodně před půlnocí, když se Matt zdráhavá odtáhl od Abby a začal se oblékat. Vstala

zároveň s ním, protože ještě nechtěla jít spát a musela za ním nastavit alarm. Neobtěžovala se s oblékáním, jen si na sebe hodila župan a stáhla ho páskem, pak Matta vyprovodila k přednímu vchodu.

„Dívej, kolik napadlo sněhu. Jed' domů opatrně,“ požádala ho.

„To víš, že jo. A ty si dávej pozor, hlavně večer, jak venčíš psa,“ oplatil jí starostlivost Matt.

„Neboj, dám si pozor.“

Políbil ji a vyšel ven. Počkal na zápraží, až uslyšel cvaknutí závory.

Abby se vrátila do kuchyně. „Jsi hodný pejsek,“ pochválila Bryce, který ležel klidně vedle stolu. „Jen trochu uklidím a pak zajdeme ještě naposledy ven.“

Jako kterýkoli jiný pes chovaný v domě i Bryce okamžitě postřehl slovo ven a hbitě se posadil. Přesto byl velice trpělivý a po celou dobu, co myla nádobí, zakňučel pouze jednou.

„Tak pojd'.“ Rozhodla se, že ho pustí zadními dveřmi, aby se mohl volně proběhnout po oploceném dvorku. Alespoň se nemusela oblékat, stačí, když na něj počká na terase.

Se psem po boku vypnula bezpečnostní systém, odemkla a otevřela dveře dokořán.

Tak tak stihla chytit Bryce za obojek, když divoce vyrazil na muže za dveřmi.

„Gary,“ vydechla.

DESET

„Vím jen to, co šerif a soudce Ryan řekli v novinách,“ postěžovala si ustaraně Hana Paynová svému příteli, když seděli nad kávou a posledními muffiny, co upekla. Joe se právě chystal odejít do továrny, kde pracoval na třisměnný provoz, a ona se bála, protože bude celou noc doma sama.

„Zlatíčko, on vás holky chce jen vystrašit, abyste si daly pozor,“ chlácholil ji trpělivě. „A má pravdu. Ale když budeš opatrná a nebudeš nikam chodit sama, nic se ti nestane. Zkontroloval jsem dveře i okna v celém domě, všechny jsou pevně zamčené. Máš spolehlivé auto, mobilní telefon, pistoli v nočním stolku a Beasona.“

Velký kříženec pod stolem v polospánku krátce zareagoval zavrtěním ocasu.

„Já vím, ale -“

„Všude si ho ber s sebou, když půjdeš ven z domu. V autě jezdi vždy se zamčenými dveřmi. Nikomu neotevírej dveře, jenom mně a svojí sestře. Nech si veškerá telefonní čísla ukázat na displeji, když je nebudeš znát, nezvedej telefon.“ Usmál se na ni. „Prostě buď opatrná, Hano. Jestli máš opravdu takový strach, odvezu tě i s Beasonem k sestře každou noc, co budu pracovat, a ráno tě zas vyzvednu.“

„To není dobrý nápad. Víš, že se akorát hádáme kvůli úplným blbostem, když jsme spolu příliš často. Zvládnou to tady s Beasonem.“

„Určitě?“ Upřeně ji pozoroval. „Nevím, jestli to půjde, ale zkusím si vzít nějaké volno příští týden.“

Můžeme jet do hor, pokud toho zmetka do té doby nedostanou.“

„Uvidíme.“

„Musel bych to nahlásit dopředu.“

Hana chvíli zvažovala, pak přikývla. „Stejně bych ráda na chvíli vypadla z města. I pokud ho chytí.“

„Dobře, zkusím zajít za personálním, jestli mě může na pár dnů uvolnit. Zatím se netrap, holčičko.“

„Pokusím se, ale zítra ráno potřebuju nakoupit.“

„Přijdu v půl deváté, tak pojedu s tebou.“

„Potřebuješ se vyspat.“

„To můžu i potom. Tak pojď a zamkni za mnou.“

Hana s ním šla ke vchodu jejich malého domku, políbila ho na rozloučenou, možná déle než obvykle. „Jeď opatrně, pořád sněží.“

„To víš, že ano. Joe ji poplácal po zadku a do ucha ji zašeptal návrh tak necudný, že se musela zasmát a připomenout mu, že by přišel pozdě do práce. Zašklebil se, mrkl na ni a šel.“

Hana zamkla dveře a dvakrát zkontrolovala zámek. Vzala Beasona k sobě do postele, i když měl zůstat ve svém pelechu v obývacím pokoji.

Zapnula televizi a sledovala nějaký starý film pro pamětníky, jen aby nemusela poslouchat to hrozné ticho zasněžené noci.

„Gary!“ vykřikla Abby.

Sledoval psa a nedovolil si překročit práh. „Kdes, krucinál, vzala tohle?“ rozčiloval se.

Abby mu chtěla odpovědět, když si uvědomila, že nemusí. „Gary, co tady děláš? Je skoro půlnoc.“ Vůbec se nesnažila uklidnit vrčícího psa po svém boku.

Gary odtrhl oči od psa a usmál se na ni tím okouzlujícím úsměvem, kterému propadla v osmnácti, příliš mladá a nezkušená, aby si dělala vrásky z jeho zádumčivého ticha a náhlých výbuchů žárlivosti. Tehdy byl nápadně hezký, ve čtyřiceti začínal tloustnout v pase a v obličeji. Podepsaly se na něm všechny ty roky, kdy se poddával svým náladám a choutkám.

„Jen jsem se na tebe přišel podívat, Abby. Co je na tom špatného?“

Měla hrozný strach a snažila se, aby nepoznal, jak se jí ulevilo. Nevěděl o Mattovi, aspoň prozatím. Kdyby ho viděl, nenechal by si to pro sebe, žárlivost se u Garyho projevovala zcela spolehlivě.

Abby se zhluboka nadechla a mluvila, jak nejklidněji mohla: „Gary, je pozdě, počasí je na houby a jsem unavená. Pokud ti to nestačí, vzpomeň si, co ti říkal soudce Ryan. Už tady nebydlíš, a jestli se tady budeš nadále neohlášeně zjevovat, tak požádám o soudní zákaz styku manželů během rozvodového řízení. Určitě si ale nepřeješ, abych o našich záležitostech mluvila přede všemi u soudu, že ne?“

To byla jediná zbraň, kterou proti němu měla, proto ji používala velice opatrně. Gary pracoval jako zástupce ředitele u jedné místní stavební firmy, která měla ve městě velkou prestiž, nemohl si tedy dovolit jakkoli pošramocenou pověst. Rozvod je jedna věc, ale rozvod z důvodu fyzického a psychického týrání ženy v průběhu třináctiletého manželství by bylo úplně o něčem jiném.

Zašla za Benem Ryanem den poté, co Garyho přinutila – tím, že na něj mířila jeho vlastní puškou – aby odešel. Vyslechl si celý její příběh, celý ten

smutný a zmatený příběh, který Matt stále neznal, a poskytl jí jak upřímné porozumění, tak i skvělou odbornou pomoc. Navíc diskrétně navštívil Garyho a velice jasně mu vysvětlil, že buď může bez odporu souhlasit s rozvodem, nebo bude čelit obvinění z napadení, ublížení na těle a rozvodu na základě brutálního zacházení.

V následujících měsících se Gary snažil spolupracovat, přestože ze začátku měl sklon čas od času se objevit u jejích dveří. Když začala několik měsíců po odloučení chodit s Mattem, Abby se neustále obávala, že se její nevypočitatelný manžel objeví v nevhodném okamžiku. Když se vezme v úvahu Garyho chorobná žárlivost a Mattovy silné ochranné sklony, jejich setkání mohlo skončit tragicky.

Znovu tedy zašla za Benem, i když tentokrát mu zamlčela podstatnou informaci, a totiž že se stýká s jiným mužem. A Ben znovu navštívil Garyho, aby mu důrazně vysvětlil, že nežádoucí návštěvy nebudou tolerovány.

Od té doby byl Gary klidný. Až příliš klidný. Teď na ni vyštěkl: „Předpokládám, že zase poletíš za Ryanem jenom proto, že jsem tě chtěl vidět. Je to moc smutné, Abby, když už si manžel nemůže povykládat se svou ženou.

Bryce vrčel stále hlasitěji, buď vycítil její rostoucí napětí, nebo slyšel nebezpečí v Garyho hlase.

Abby na chvíli nechala psí vrčení vyplnit tichou mezeru a pak řekla: „Gary, náš rozvod nabude konečné platnosti asi za tři týdny. Nejsem tvoje žena, už ne. A určitě od tebe nemůžu slyšet nic, co by mě zajímalo.

Snad jedině sbohem. Prosím tě, zavři za sebou branku.“

Zakabonil se ještě víc, ale jeho hlas zněl téměř něžně. „Takhle bys se mnou vážně neměla mluvit, Abby. Dokud nejsou podepsány všechny dokumenty, jsi pořád moje žena. A žena by neměla říkat takové věci svému manželovi. Ne, pokud ví, co je pro ni dobré.“

Abby pocítila až příliš povědomý závan strachu a snažila se, aby nepoznal, jak lehce může stále ovlivňovat její emoce. „Za půl minuty toho psa pustím. Jak ho tak poslouchám, soudím, že nebude potřebovat povzbudit, aby se na tebe vrhl. Já mezitím půjdu zatelefonovat šerifovi.“

Možná si vzpomněl na tu hlaveň, kterou na něj namířila poslední den, než se vystěhoval, nebo konečně pochopil, že tentokrát to Abby nevzdá. V každém případě ustoupil pomalu po schodech dolů.

„A Gary?“

Podíval se na ni, mlčky, se ztvrdlými rysy.

„Jenom aby bylo jasno, jestli se něco stane tomu psovi, například otrava nebo ho neznámý lovec náhodou trefí, nebo dokonce porazí auto, nahlásím šerifovi tvoje jméno.“

Jeho výraz trochu potemněl a dokázal jí tak, že svého manžela zná opravdu dobře. Tiše zaklel a zlobně odkráčel. Slyšela, jak se branka otevřela a pak s hlasitým cvaknutím zavřela.

Abby stála nehybně a naslouchala, dokud neslyšela nedaleko nastartovat auto, zavrzat pneumatiky na zasněžené ulici a pak zvuk vzdalujícího se motoru. Ztěžka se opřela o zárubeň dveří.

Vážně potřebuje závoru na branku, a to pořádnou. Bezpečnostní firma ještě doporučila světla podél chodníčku, aby se v noci nikdo nemohl přiblížit k domu nepozorovaně. Zloději se prý zpravidla vyhýbají domům s dobrým osvětlením.

Přemýšlela, jestli to platí i na agresivní bývalé manžely.

Bryce teď slabě kňučel, očividně ho to taky rozrušilo. Abby se natolik ovládla, aby ho vyvedla na verandu, ale pes se stejně odmítal vzdálit od ní víc než na krok, zvedl nohu u nejbližšího keře a bleskově se k ní vrátil. Možná že ho od loudání odradila zima nebo sníh, který se stále líně snášel k zemi, nebo zkrátka věděl, že se musí držet blízko paničky.

Abby ho vzala zpět dovnitř, zamkla dveře a nastavila bezpečnostní systém.

„Zítřka,“ pošeptala psovi, zatímco mu utírala tlapy a střepávala sněhové vločky z jeho lesklé rezavé srsti, „zavoláme do té bezpečnostní firmy a necháme si nainstalovat ta světla. A na branku dáme závoru.“

Hlas měla klidný, ale srdce jí stále bušilo, a to děsivé chladné klubko úzkosti, které v ní Gary vždycky vyvolal, nyní leželo těžce v jejím žaludku.

Bála se. Nesnášela svůj strach.

„Nechci tě děsit, Abby. Ale musíš být opatrná. Viděla jsem tvoji možnou budoucnost a nevypadá dobře. Je tady šance... viděla jsem, že tě zabije, Abby. Neviděla jsem mu do obličeje a nevím, kdo to je, ale byl nepřítel vzteky, nadával a ruce svíral kolem tvého krku.“

„Cože? Co to povídáte?“

„Je mi líto, je mi to moc líto. Musíš být opatrná. Je to šílenec, nemá to v hlavě v pořádku a zabije tě, pokud -“

„Pokud co?“

„Budoucnost není pevně daná, Abby. Ani věštba se nemusí vyplnit tak, jak ji prorok vidí.

Tak znělo varování Alexandry Meltonové, víc už neřekla. Protože Abby teprve pár dnů předtím vyhodila z domu svého násilnického manžela, byla přesvědčena, že to byl její vlastní strach a úzkost, kterou ta zkušenější žena vycítila, a že odtud pochází celá ta „věštba“.

Přesto byla neustále obezřelá, dávala si pozor. Když vzala v úvahu Garyho sklony k násilí, bylo jí zřejmé, že pokud Alexandra opravdu viděla budoucnost, šílenec z jejího vidění bude jistě právě on. Dokud, jak Matt suše konstatoval, nezačal nějaký vrah masakrovat ženské. Ted' si musela dávat pozor nejen na svého exmanžela, ale v podstatě na každého muže.

Nebyly to zrovna uklidňující myšlenky, se kterými se toho večera Abby ukládala k spánku. A tak když na ni Bryce udělal psí oči, nechala ho, ať se s radostí uvelebí vedle ní. Držela se ho pak celou noc.

25. ÚNORA 1999

Cassie se ráno vzbudila s pocitem naděje. Chvíli zůstala v posteli a přemýšlela. Podle jasu v místnosti usoudila, že přes noc muselo ještě hodně nasněžit, ale nijak nespěchala, aby vyhlédla ven. Spala neobvykle klidně, ani si nepamatovala, jestli se jí něco zdálo, a cítila se tak dobře, jak už dlouho ne.

Večer s Benem ji překvapil. Jak sám poznamenal, byla schopná se v jeho společnosti uvolnit, avšak i když její šestý smysl mohl odpočívat, zbývajících pět bylo o to více nastražených. Příliš silně vnímala jeho přítomnost, jeho hlas, pohyby a gesta, jeho úsměv.

Nejvíce jeho úsměv.

Pak ještě navíc cítila jeho zjitřené vnímání. Přišlo jí to zvláštní, protože to pro ni bylo něco úplně nového. Dřív buď někoho přechíst mohla – jako šerifa – nebo nemohla. Pokud někoho nemohla přechíst, znamenalo to, že je pro ni zavřená kniha a neodhalí nic, co není vidět.

Snad kvůli tomu, že se celý život nořila do násilnických mužských myšlenek, v osobním životě Cassie málokdy pociťovala k nějakému muži víc než jen prchavý zájem. I když se o své hlásily přirozené pudry a touhy zdravého mladého ženského těla, nedalo jí moc práce vytlačit je ze svého vědomí.

Když něčí jedinou zkušenost se sexem představují strašlivé obrazy nevyslovitelného násilí a smrti, kterou doprovází děs a agónie, pak se v podstatě instinktivně snaží nic si s žádným mužem nezačínat.

Cassie si uvědomovala, že je naprosto nezkušená a nebezpečně odloučená od běžných lidských pocitů a že je směšné, jak je neznalá fyzické stránky normálního vztahu mezi mužem a ženou.

Byla si jista, že Bena přitahuje. Věděla, že také on přitahuje ji. Instinkt, který skoro nechápala, jí napověděl, že jejich vzájemná přitažlivost je silná a roste a že je jen otázkou času, kdy...

Kdy co? Kdy spolu skončí v posteli? Kdy se do sebe zamilují? Kdy jí vezme dech a budou žít v nějaké

pohádce, které nevěřila už od osmi let a možná ani předtím ne?

Cassie odhodila deku a posadila se, její dřívější pocit radostného očekávání vychládal. Říkala si, že se chová jako naprostý idiot. Poprvé v životě strávila večer ve společnosti sympatického sexy muže, jehož mysl jí nebyla přístupná, věnoval se jí nepochybně pouze se zdvořilou pozorností a ona si hned představuje bůhví co.

Ben potřeboval pomoci dopadnout psychopata, který děsil město, a to bylo taky jediný důvod, proč ji potřeboval. Byl silně oddaný svému městu a jeho obyvatelům, ještě silněji si ošklivil šílené vrahy a její schopnosti mu mohly pomoci chránit to, co má rád, a zničit to, co nenávidí.

Nic víc.

Když došla k tomuhle závěru, Cassie se snažila už na to nemyslet. Na něj nemyslet. Vstala, oblékla se, dala vařit kávu, z prádelny si vytáhla zimní boty a vzala Maxe na obvyklou ranní procházku.

Nasněžilo asi deset centimetrů, což nebylo tak moc, aby se jí šlo špatně, ale dost na to, aby slehlá tráva na polích zmizela pod čistě bílou přikrývkou. Na holých větvích listnatých stromů namrzla tenká vrstva, zatímco borovice, kterých je v tomto státě spousta, se prohýbaly pod tíhou sněhu a vypadaly značně unaveně.

Cassie pozorovala Maxovo veselé skotačení, pak vzhledla k horám na obzoru. Ryan's Bluff se rozprostíralo v údolí Apalačských hor. Výhled na hory byl obvykle příjemný a často dost zamlžený, dnes však nevýraznou zelen a hned pokryl sníh a v ledovém průzračném vzduchu se jejich masivní obrysy zdály blíže než ve skutečnosti.

Při pohledu na hory Cassie pomalu opouštěl spokojený úsměv. Poprvé z nich cítila hrozbu, visely nad údolím a městem téměř zlověstně.

Pozorovaly ji.

Stejně jako v kuchyni Ivy Jamesonové pocítila tlak na prsou, zpočátku skoro neznatelný, ale pomalu se stupňující. Vlna chladu prostupovala ze země vzhůru skrz její boty, až byla promrzlá a celá se třásla.

Bělostná krajina kolem zešedla, jako by se na ni snesla mlha, tlumený dunivý zvuk v uších začínal nabírat na hlasitosti. Cítila, jako kdyby o její tělo byly tisíce křídel a snažily se dostat dovnitř, jejich dotek byl mrazivý jako ze záhrobí.

Takový pocit Cassie dosud nepoznala, velice ji znervózňoval a nevěděla co dělat. Měla strach otevřít své ochranné hradby a vpustit to něco do své mysli. Ale ať byla jakkoli obezřelá a vystrašená, ze zkušenosti věděla, že když se bude bránit pokusu o kontakt, jen ho oddálí a možná ho pak sama nebude moci ovládat.

Pokud vůbec bude schopna ho ovládnout.

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla, sledovala, jak se její dech mění v mlhu. Pak zavřela oči a otevřela se tornu, co se dožadovalo její pozornosti.

Ben hodil sáček s důkazem na stůl šerifa Dunbara a našťavaně dodal: „Možná že Cassie to nevadí, ale já jsem tvůj smysl pro humor neocenil, Matte.“

„Prosím?“ ohradil se Matt neskonale zdvořile.

„Nehrej si na neviňátko, stejně to neumíš. Ten kus látky je z tvojí skautské uniformy.“

„Ona to poznala, jo?“ zabručel Matt, zatímco Ben se usadil na židli pro návštěvy.

„Jo, poznala. Říkala, že ten kus látky je pouze důkazem tvého smyslu pro humor, do té doby pochybovala, jestli nějaký máš.“

Matt se usmál, ale pak se rychle zamračil.

„Taky říkala, že tě to nepřesvědčí,“ pokračoval Ben a pozoroval svého přítele, „ale že jí dáš aspoň chvíli pokoj. Propána, Matte, co ještě chceš?“

Matt jeho otázku ignoroval. „Ty mince nás rozhodně na žádnou stopu nepřivedly. Všichni sběratelé jsou ve středních letech a starší. Všichni šťastně ženatí a s dětmi. A nejvyšší přestupek akorát pokuta za parkování.“

„To znamená, že ani trochu neodpovídají profilu.“

„Pokud s tím profilem souhlasím, tak ne.“

„A souhlasíš? Připustíš taky konečně, že tu máme masového vraha?“

Matt zaváhal. „Možná jsem paličák, ale nejsem blázen, Bene. Jediné, co ty tři oběti mají společného, je pohlaví a barva pleti – a fakt, že v jejich minulosti nejsme schopni vypátrat nepřítele, který by byl na ně dostatečně našťvaný nebo měl jiný motiv, aby je zabil. Čím dál víc to vypadá, že je všechny zabil někdo cizí nebo někdo, koho skoro neznaly.“

„Což ukazuje na masového vraha.“

„Jinou možnost nevidím, zatraceně.“ Matt vztekle vzdychl. „Dříve se jim říkalo zabíjení náhodných obětí, věděl jsi to? Než někdo vymyslel název ‚masový vrah‘. Taková vražda se nejhůř objasňuje, protože vrah nemá k oběti žádný vztah.“

Ben pokýval. „Něco jsem si na to téma přečetl, zvláště po vraždě Ivy a Jill. Ty zřejmě taky.“

„A co mi to pomohlo? Pořád mám jen ten mizerný profil, co mi tvoje zatracené médium načrtlo po Beckyině vraždě. Běloch mezi čtyřiceti a dvaatřiceti, pravděpodobně svobodný a nejspíš ještě nikdy nic neměl s žádnou ženou, pravděpodobně s ním doma špatně zacházeli a alespoň jeden z rodičů byl despotický, pravděpodobně má sexuální problémy. K čertu, pravděpodobně s ním i prohodím pár slov na ulici!“

Ben šerifovo rozhořčení zcela chápal, protože se cítil zrovna tak.

„A co je úplně nejhorší,“ dodal Matt pochmurně, „včera jsem zaslechl alespoň tři lidi mluvit o ‚masovém vrahovi‘, až se tohle roznese, tak vezmou věci rychlý spád. Někde tu pobíhá vrah a lidi panikaří. Jde o masového vraha a všichni šílí. Je to, jako když zařveš ‚Žralok!‘ na pláži.“

„Většina žen se snaží být opatrná, aspoň že to,“ nadhodil Ben. „Už asi týden jsem žádnou neviděl bez doprovodu.“

Matt zavrčel: „Krucinál, to se tedy nemáme čím chlubit, Bene. Faktem zůstává, že nejsme ani o krok blíž odhalení toho chlapa, než jsme byli minulý týden, co byla zabita Becky. A víš stejně dobře jako já, že čím déle nenarazíme na nějakou stopu, tím pravděpodobnější je, že toho zmetka nikdy nechytíme. Vraha dostihneme, protože zanechá důkazy nebo udělá nějakou pitomost. Tenhle neudělal ani jedno. Možná že zabije znovu a bude si natolik věřit, že zanechá nějakou užitečnou stopu. Nebo mu tři stačí a stáhne se a bude pozorovat, jak se v tom plácáme.“

„Cassie si myslí, že ještě neskončil.“

„Do prdele.“ Šerif zněl víc zoufale než rozhořčeně.

Ben se snažil o naprosto normální tón: „Pokud se rozhodneme využít jejích schopností, tak co nejdříve. Čím déle se ten případ potáhne, tím je tady větší pravděpodobnost, že ten parchant Cassie objeví ve své mysli a zjistí, že mu hrozí nebezpečí.“

Matt na něj zíral. „Ty sis četl i parapsychologii a nejen masové vrahy, že jo?“

Ben nezapíral. „Panuje takový názor, že někteří lidé jsou extrémně citliví na tok elektromagnetické energie v mozku. Určitou spojnicí jsou schopni napojit se na energii jiných lidí a číst je, jejich myšlenky nebo představy, dokonce i pocity.“

„Co myslíš tou ‚určitou spojnici‘?“ Znělo to víc vědecky a míň jako čáry, a tak byl Matt ochoten naslouchat.

„Cassie tomu říká spojení. Fyzický dotek, ať už s danou osobou nebo s nějakým předmětem, kterého se dotýkala, je asi nejběžnější. Jen zřídka se může médium napojit na někoho bez jakéhokoli kontaktu. Ale u hrstky médií – a myslím, že Cassie k nim patří – jakmile se takový kontakt objeví a trvá dostatečně dlouho, vytvoří se tak jakási mapa, něco jako slabý proud energie, která ty dvě mysli spojuje neustále. Takové médium se pak může o nové spojení pokusit, kdy se mu zachce.“

Ben se odmlčel. „Bohužel se taky může stát, že i cílová mysl to spojení objeví – a dokonce může médium i vystopovat.“

„I když on sám médium není?“ zeptal se Matt.

„Některé odhady uvádějí, že mysl masového vraha funguje tak abnormálně, že jeho myšlenky takříkajíc střílejí naslepo, takže elektromagnetická energie se rozlévá do mozku a způsobuje změny v jeho

molekulární stavbě. Stejně jako otřes mozku při poranění hlavy může vyvolat skryté psychické schopnosti, může to způsobit i střelba naslepo. Časem se tak masový vrah vlastně stane médiem. Pokud to tak funguje a pokud je náš zabiják tak mladý, jak tvrdí Cassie, je to pouze otázka času, kdy ji vystopuje.“

„Za předpokladu, že si její jméno nepřečte ještě předtím v novinách,“ suše konstatoval Matt.

„To je další riziko a zřejmě mnohem pravděpodobnější. Dříve nebo později se roznese, že Cassie je médium a že jsme s ní mluvili.“

„No nebude to úplně úžasné při příštích volbách?“

„Jestli dostaneme toho vraha za mříže,“ připomněl mu Ben, „pochybuji, že se voliči budou starat, jak jsme to udělali.“

„Možná. Ale teď se na nás snese pěkná palba kritiky a tvoje médium je přímo v ohnisku.“

„Přestaň ji nazývat mým médiem. Víš, jak se jmenuje.“

Matt se na něj udiveně podíval. „Nejsi nějak háklivý?“

„O mě se nejedná. Požádáš Cassie o pomoc nebo ne?“

Matt docela mírně pronesl: „Ano, požádám.“

Ben zamrkal. „A kdy přesně ses k tomu rozhodl?“

Matt ukázal na sáček s důkazem, který pořád ležel před ním na knize hlášení. „Když jsi mi řekl, že poznala, že to pochází z mé skautské uniformy. Jak jsi řekl – jak ona řekla – nejsem přesvědčen. Ale nenapadá mě žádný trik nebo podvod, jak to mohla správně identifikovat. Jedině že to prostě věděla. Když to dám dohromady se vším ostatním, tak se nemůžu dočkat, až zjistím, co ještě ví.“

„Už bylo načase.“

„Tak tu neseď a nekoukej na mě a zavolej jí.“

Nejdřív nevnímala nic jen chlad. Něco jiného než studený sníh a vítr, absolutní chlad. Cítila to, aspoň si to tak představovala, jako když se hluboká nicota zakousne do schouleného lidského těla. Zdálo se jí, že i krev v žilách jí koluje pomaleji, mění se v ledovou tříšť, jak ji prostupuje chlad.

Pocit chvějících se křídel se vrátil, na okamžik zesílil, pak se vytratil a najednou cítila něco jiného.

Někoho jiného.

Cassie pomalu otevřela oči. Vzduch kolem byl stále šedý a zamlžený. Vzdáleně k ní doléhal i zuřivý štěkot psa, ale neviděla ho. Pomalu otočila hlavu směrem k lesu, kde převažovaly borovice nad listnatými stromy a opona jejich těžkých větví způsobila, že ten úsek vypadal tmavý a ponurý.

Ti lidé stáli hned na kraji lesa.

Bylo jich víc než deset, většinou ženy, ale bylo mezi nimi i několik mužů a alespoň jeden malý kluk. Dívali se na ni se stejně vyčítavým pohledem, jakým ji Ivy Jamesonová sledovala přes celou kuchyň před pár dny.

Když se vydali směrem k ní, Cassie uviděla jejich zranění. Jedna žena měla podřezaný krk od ucha k uchu, druhá měla něco s hlavou, děsivé poranění lebky němě svědčilo o těžkém předmětu a hrubé síle. Jeden muž si nesl zkrvavenou paži, druhý zkřížil ruce nad několik centimetrů širokou ránou, která se táhla od hrudníku až k rozkroku.

Pomalu se k ní blížili, vyšli ze stínu stromů do pole, kde se převaloval šedý a mlhavý vzduch, a ten strašlivý chlad vycházel z nich, ve vlnách skoro viditelných.

Na sněhu nezanechávali žádné stopy.

Cassie zaslechla slabé zakňourání a uvědomila si, že vychází z jejího vlastního hrdla. Byla to směšná náhražka křiku, který jí otřásal zevnitř. Byla přimražená, nehybná. Nemohla utéct nebo couvnout, dokonce ani zvednout ruku na svoji obranu.

Mohla jen čekat, až k ní dojdou.

A dotknou se jí.

JEDENÁCT

I když Cassie otevřela oči, nebyla si hned jista, kde je a jak se sem dostala. Kazetový strop vypadal docela povědomě. Nakonec poznala, že je v obývacím pokoji v domě tety Alex.

Ve svém domě.

Zvláštní. Poslední, co si pamatovala, bylo... jak ráno vstala. Postavila na kávu – tu mohla i cítit – a vzala Maxe vyvenčit. A potom... Nic.

„Tak už jste zpátky.“

Otočila se po hlase a hned si uvědomila několik věcí. Od hlavy po paty byla zabalená v tlusté dece, ležela na pohovce a hlavu a ramena měla podložené polštáři. A byla jí tak neskutečná zima, že se celé její tělo ve vlnách zachvívalo.

Šerif stál u krbu, kde hořel oheň. Ramenem se opíral o krbovou římsu, ruce v kapsách své černé bundy a jedním okem neustále sledoval psa kousek před sebou, který se na něj tvářil nepřátelsky.

„Ben nás ještě nestihl představit,“ utrousil Matt suše, když se její pohled svezl k psovi. „Dobře, že ten trouba znal alespoň jeho, jinak jsme se k vám vůbec nemohli přiblížit.“

„Přiblížit ke mně? Kde jsem byla?“ Hlas se jí třásl, ale vzhledem k návalům mrazení ji to nepřekvapovalo.

S klidem se s jejím zmatením, vypořádal. „Venku na poli, asi sto metrů na sever od domu. Ležela jste v bezvědomí ve sněhu, pes stál na stráži a mohl se uštěkat.“

„V bezvědomí?“ Zamyslela se nad tím, pak potřásla hlavou. „Kde je Ben?“

„V kuchyni. Dělá horkou čokoládu nebo horkou polévku, záleží co půjde rychleji.“ Matt pokračoval konverzačním tónem: „Když jste nebrala telefon, Ben byl přesvědčen, že se něco stalo. Tak jsme přijeli. Psi bylo slyšet hned, jak jsme vystoupili z auta, a za chvíli jsme uviděli i vás. Když jsme k vám došli a dostali se přes psa, bylo jasné, že na tom nejste dobře. Byla jste ještě tak o dva odstíny bledší než sníh, pulz strašně slabý a asi jen dvacet za minutu, dýchala jste jen taktak. Kdyby se mi nepodařilo Bena přesvědčit, že potřebujete akorát do tepla, už jste byla na cestě do nemocnice.“

„Jak jste věděl, že potřebuji právě to?“

Matt se lehce zamračil. „To se bude těžko vysvětlovat. Jen jsem se na vás podíval a, přísahám, slyšel jsem v hlavě hlas, který opakuje pořád dokola: zima, zima. Váš hlas.“

Cassie to příliš nepřekvapilo. I když si ještě nepamatovala, co se stalo, pokud podvědomě volala o pomoc, musel to být právě šerif se svou otevřenou myslí, kdo byl schopen její volání zaslechnout.

„Děkuji vám, šerife.“

„To nestojí za řeč. A jmenuji se Matt.“

Rozhodla se nezkoumat jeho náhlou změnu stanoviska. Místo toho oslovila psa, který stále slabě vrčel: „Maxi, to je přítel. Buď hodný a lehni si.“

Pes se na ni podíval ostražitě, ale poslechl a lehl si, ocasem bušil o zem.

„Děkuji,“ řekl Matt, „už jsem z něho byl trochu nervózní.“

Než mohla Cassie cokoli říct, přišel Ben s velkým hrnkem. Nebyl oblečený jako od soudu, v obyčejných džínách a mikině vypadal o dost mladší a nebezpečně přístupný.

Samozřejmě slyšel jejich hlasy, tak ho nepřekvapilo, že už je Cassie vzhůru, ale tvářil se zasmušile. Podíval se na ni tak upřeně, že musela stočit pohled jinam.

Sedl si na pohovku k jejím nohám a přidržel jí hrnek u rtů. „Vypijte to, Cassie. Zahřeje vás to.“

Byla to horká čokoláda. Bud' uměl uvařit neobyčejně dobrou čokoládu, nebo Cassie byla hrozně zmrzlá a žízňivá. Po pár hltech se jí podařilo osvobodit ruku z pod deky a hrnek si od něj vzala. Úmyslně se ho vůbec nedotkla.

„Díky, už to zvládnu.“

Ben neprotestoval, ani to nijak nekomentoval. Jen tak seděl, s jednou rukou na opěradle pohovky, druhou na svém koleně, a mlčky na ni zíral. Věděla to, protože jeho pohled cítila.

Matt se ozval: „Zatím si vůbec nevzpomíná, co se tam venku přihodilo.“

„A na co si vzpomínáte?“ obrátil se Ben na ni.

Cassie se do hrnku zamračila. Teplá tekutina zahřívala její studené ruce i třesoucí se tělo, ale věděla, že to bude trvat dlouho, než jí bude doopravdy teplo. „Pamatuji si, že jsem vzala Maxe na ranní procházku. Šli jsme dál od domu, dívala jsem se na hory...“

„Cassie?“

Zadržela dech, přivřela oči, jak se jí z mysli vynořily skryté pocity a obrazy. „Ach bože, už si vzpomínám,“ zašeptala.

„Povídejte,“ vyzval ji Ben tiše.

Chvíli to trvalo, než Cassie ovládla svůj hlas. Když začala mluvit, vylíčila jim svůj zážitek bez emocí. Až úplně na konci se jí hlas trochu zlomil.

„Blížili se ke mně a... a já jsem nemohla utéct. Nemohla jsem ani vykřiknout. Jen jsem cítila stále rostoucí chlad a děs, jak přicházeli blíž. Pak... těsně před tím, než ke mně došli... všechno najednou zčernalo. Nic víc už si nepamatuji.“

Nemusela se podívat na Matta, aby věděla, že se zmítá mezi zmatkem a nedůvěrou. Kradmo pohlédla na Bena a zjistila, že se tváří pořád stejně zachmuřeně, ale z jeho očí nevyčetla nic. Neměla ani tušení, na co myslí nebo co cítí.

Matt promluvil: „Takže ti lidé byli duchové?“

„Tipuji, že jo.“

„Vy tipujete?“

Cassie se obrátila na šerifa, protože pro ni bylo jednodušší čelit jeho nedůvěřivému pohledu než Benovým neproniknutelným očím. „Ano, tipuji. Nevím to jistě, protože se mi to ještě nikdy nestalo.“ Nadechla se. „Pochopte, mé schopnosti mi nikdy předtím neumožnily nahlédnout za práh smrti. Čtu myšlenky živých, vidím obrazy událostí, které probíhají právě teď nebo v nedávné minulosti. O duchách nevím zhola nic.“

„A co tenkrát v Ivyině domě? Říkala jste, že možná vidíte to, co její duch viděl několik okamžiků po její smrti.“

Zaváhala. „Říkala jsem, že je to možné, ale nevěřila jsem tomu. I když to byl úplně zvláštní pocit, byla jsem si jistá, že jsem viděla vzpomínku někoho živého, kdo se na místo činu díval. Ale...!“

„Ale?“

„Ale... něco z toho, co jsem cítila dnes, se velice podobalo mým tehdejším pocitům a už si nemyslím, že to byly něčí vzpomínky.“ Zavrtěla hlavou. „Zkrátka nevím, co to bylo.“

„Pokud to byli duchové, koho jste viděla,“ přemýšlel Ben „Čí duchové to byli?“

„Nikoho jsem nepoznala, ale myslím, že všichni byli zavražděni.“

Matt tlumeně zaklel. „Myslel jsem, že ten náš zabiják teprve začal. Jestli už zabil přes deset lidí -“

Cassie znovu zaváhala, pak zavrtěla hlavou.

„Nemyslím, že to byly jeho oběti. Chci říct... když jsem stála v kuchyni paní Jamesonové, připadalo mi to, jako kdybych se napojila na někoho, kdo si ten výjev prohlížel. Skoro jako bych to viděla jako on, z jeho perspektivy. Ta kapající krev, tak jasně červená, a oči, které se na mě dívaly tak vyčítavě. Působilo to strašně dramaticky, skoro jako kdyby někdo celou tu scénu... naaranžoval, aby záměrně co nejvíce šokoval.“

„Stejný pocit jsem měla dnes, teda skoro. Jako bych se dívala na něco stvořeného z černého pekla fantazie. Ne duchy minulých obětí, spíše něco jako... postavy, které si představoval.“

„Duchy budoucích obětí?“ zeptal se Ben.

„Možná.“ Nepodívala se na něj. „Ale spíš to vypadalo, jako by si nějaký pubertální psychopat snil... svůj erotický sen.“ Už když slova vycházela z jejích rtů, Cassie se musela trpce pousmát. Sice byla panna, ale rozhodně nebyla nevinná. Vybavil se jí citát z nějakého starého filmu, něco o bezbožné nestydaté holce.

To jí sedělo.

Ticho trvalo už dlouho, Cassie ho přerušila klidným hlasem: „Když se tak nad tím zamyslím, to, jak se ke mně blížili, krváceli a drželi si své rány, mi připomíná jeden horor, co jsem kdysi dávno viděla, o oživilých mrtvolách. Náš vrah si může v takových snech lebedit.“

„Teď sdílíte i jeho sny?“ chtěl vědět Matt.

„Je to možné. Vstávala jsem brzy, on si mohl pospat. A snít.“

„A vy jste se na něj napojila,“ pronesl Ben stále tichým hlasem.

Matt vyloudil zvuk, který byl směsicí pobavení a zoufalství. „Cassie, vážně mi to děláte čím dál těžší, abych tomu uvěřil.“

„Já vím, omlouvám se.“ Otočila se na něj a usmála se. „Nic není tak jednoduché, jak bychom si přáli.“

„Svatá pravda. Víte, jeli jsme za vámi, protože jsem vás chtěl poprosit, abyste se na toho chlapa znovu napojila, ale očividně -“

„Zkusím to.“

Ben protestoval: „Ještě se celá třesete.“

Cassie se na něj nepodívala. „Je mi dobře. Trochu zima, ale nejsem ani unavená.“

Matt přelétl pohledem z jejího obličeje na Benův a zaváhal. „Můžeme počkat do zítřka. To, jak jste ležela tam venku na sněhu, vám rozhodně neprospělo, ať už byla příčina jakákoli.“

„Radši bych to zkusila teď,“ řekla Cassie vyrovnaně. „Musím to umět ovládat, jak nejvíc to jde. Kontakt musím navazovat já.“

Matt chvíli vyčkával, ale když Ben nic neříkal, pokývnutím hlavy dal najevo souhlas. „Mám s sebou jednu z těch mincí, ale...“

„Ale co?“

„No, Ben říkal, že časem byste měla být schopna napojit se na toho chlapa bez toho, abyste měla nějakou jeho věc v ruce. Tak jsem myslel, jestli byste to nezkusila teď.“

Cassie pohlédla na Bena a podala mu hrnek, opět tak, aby se nedotkla jeho prstů. „Uvidíme.“

„Už jste to někdy dělala?“ zeptal se Ben trochu ostře.

„Ne, ještě jsem to nikdy nezkoušela. Ale vzhledem k tomu, že jeho podvědomí ke mně nachází cestu docela lehce, ráda bych zjistila, jestli mi to taky půjde.“

Matt konečně odešel od krbu a přitáhl si křeslo k pohovce tak, aby na Cassie dobře viděl. Vytáhl si záznamník a pero se zabrbláním „jen tak pro případ“ a napjatě čekal.

Ben postavil hrnek na konferenční stůl, ale zůstal sedět vedle ní na pohovce.

Cassie si dala ruce zpátky pod deku a zavřela oči, snažila se uvolnit a soustředit se. Bylo to obtížné, když Ben seděl tak blízko. V podstatě ji uvěznil na pohovce, ale roky praxe jí umožnily zbavit se i tohoto rušícího vlivu.

Představivost Cassie vždycky pomáhala soustředit se na to, čeho se snažila dosáhnout, ale když měla něco v ruce, pak se její představy rychle vystřídaly s tím, co viděl vrah. Tentokrát se snažila představit si cestičku klidným lesem a vydala se po ní. Nic na ni nevybaflo. Neozval se žádný temný šepot. Jak tak šla, rozhlížela se kolem sebe se zájmem, ale uvolněně. Když došla na rozcestí, vždycky nechala instinkty, ať rozhodnou za

ni, kudy se má vydat, někdy odbočila, jindy prošla dál. Radostný ptačí zpěv utichal a les začínal houstnout.

„Cassie?“ Benův hlas zněl vzdáleně a dutě se v lese rozléhal.

„Ještě tam nejsem,“ odpověděla mu. Jen nejasně si uvědomovala, že tu cestu podniká s ní.

„Kde jste?“

„Jdu po stezce.“ Zamračila se. „Je taková divná.“

„V čem?“

„Nevím přesně. Jen mám takový zvláštní pocit.“

„Popište mi ji.“

Trochu netrpělivě vzdychla. „Zem je jako houba. Divně páchne, jako... uvnitř zatuchlé skříně. Zdá se, že světlo přichází ze dvou různých stran. Vrhám dva stíny. Není to zvláštní?“

„Slyšíte něco?“

„Slyšela jsem ptáky, ale teď hraje jen ta hudba.“

„Jaká hudba?“

„Zní to jako z hrací skřínky. Ale nemohu si vybavit melodii. Měla bych, ale nejde to.“

„Když si vzpomenete, tak mi řekněte.“

„Dobře.“ Šla dál a bez obav vnímala, jak se stromy zkroutily do nepřírodných tvarů. „Hm.“

„Cassie?“

„Co je?“

„Kde jste?“

Právě chtěla nahlásit, že je stále v lese, ale než to stihla, stezka se najednou rozbíhala do stran. Instinkty mlčely, tak si Cassie pomyslně hodila mincí a vybrala si stezku vpravo.

„Cassie, mluvte se mnou.“

„Stezka se dělila. Rozbíhala se do lesa dvěma směry... dala jsem se po té vpravo. Míň používané.“

„Cassie, myslím, že je čas se vrátit.“

Uvědomila si, že se o ni bojí, a snažila se ho uklidnit. „Jsem v pořádku. A navíc, už jsem skoro tam.“

„Co vidíte?“

„Dveře.“

„Uprostřed lesa?“

Dokud se nezeptal, Cassie to nepřipadlo nijak zvláštní. Ale teď zírала na obrovské dveře, které byly zřejmě z masivního dubu. „No. Mohla bych je obejít, ale myslím, že jimi mám projít.“

„Bud'te opatrná.“

Nějakou dobu jí trvalo, než našla kliku, zvláště když tam nebyla klika, ale jen páčka schovaná ve dřevě. Zatlačila na ni s vítězoslavným pocitem a opřela se do dveří.

Les zmizel. Před ní se táhla pustá chodba s dveřmi po obou stranách. Páchlo to ještě výrazněji jako v nevětrané skříni. S povzdechem se vydala chodbou.

„Cassie?“

„Je tu chodba se spoustou dveří. Procházím chodbou dozadu. Sakra. Je to mnohem rychlejší, když mám průvodce.“

„Průvodce?“

„Něco od něj. To nic. Když už jsem došla tak daleko a -“ Otevřela dveře na konci chodby, a jakmile to udělala, věděla, že je u cíle.

„Ach.“

„Cassie, co se děje?“

Žádná chodba, žádný les, žádné uklidňující představy, jen jeho neskutečná tíha všude kolem ní, nervy dráždící přítomnost jiného vědomí okolo jejího a viděla to, co on, protože neměla na vybranou.

„Je to on.“

Z jejího hlasu vyprchal uklidňující a zlehčující tón.

„Kde je?“

„V nějakém pokoji. Závěsy jsou zatažené. Sedí na posteli.“

„Co dělá?“

Vstoupila do něj tak náhle, až se obávala, že se mohla prozradit, a tak se snažila být zticha a ani se nehnout. „Něco... vyrábí.“

Co?“

Chvilí byla zticha, pak se jí dech zadrhl v hrdle. „Je to kus drátu s dřevěnou rukojetí na každém konci. Chce další oběť uškrtit.“

„Jste si jistá?“

„Naprosto jistá.“

„Dobře. Zkuste se rozhlédnout. Můžete nám říct něco víc, Cassie?“

„Vidím jen to, co on a on se dívá1 na své ruce, sleduje je, jak... hladí tu zbraň. Líbí se mu.“

„Podívejte se na jeho ruce. Pořádně. Co nám o nich můžete říct?“

„Mladé. Silné. Žádné jizvy kromě... těch na vnitřních stranách zápěstí. Kouše si nehty, ale má je čisté... To je všechno.“

„Víte, na co myslí?“

„Mám strach poslouchat.“

„Musíte,“ přikázal nový hlas.

„Matte, nepleť se do toho! Cassie, neposlouchejte ho, pokud si nejste jistá, že to můžete udělat bezpečně.“

„Myslím, že se před ním mohu schovat, ale...“

„Ale co?“

Cítila se osamělá. „Nic. Budu poslouchat.“

„Opatrně.“

Cassie se zmenšila a znehybněla a pozorně naslouchala. Nejprve byla smršť jeho myšlenek jako chrčící rádio, které bolestivě praskalo v její mysli, ale pomalu to cvakání a praskání utichalo, jak odfiltrovala všechny zvuky v pozadí.

„Myslí na to... co jí udělá.“

„Komu? Na koho myslí, Cassie?“

„Myslí... bez nějaké identity... prostě na ni. Přemýšlí o ní jen jako o té. Ona bude litovat. Ona bude překvapená. Ona... bude umírat dlouho.“

„Do prdele.“

„Matte! Cassie, myslí na něco, co by nám pomohlo? Na nějaké místo nebo konkrétní den?“

„Jen... brzo. Teší se na to... co jí udělá. Tentokrát se jí chce dotýkat, když bude umírat. Proto ten drát. Chce cítit, jak... ježíšikriste -“

Cassie se z jeho mysli vyplížila, jak nejrychleji si troufala. Jakmile byla venku, chodba a lesní stezka rozmazaně proletěly. Pak byla zase ve svém těle. Byla jí větší zima, cítila se podrážděná a mnohem unavenější než předtím, ale aspoň byla zpátky.

„Cassie?“

Pomalou otevřela oči a pohlédla na Bena. Byl nezvykle bledý, uvědomila si. Slyšel snad ten zdrcující děs, který zažívala?

„Omlouvám se.“ Její hlas byl proklatě slabý, ale nemohla s tím nic dělat. „Musela jsem... nemohla jsem tam zůstat.“

Matt se neudržel. „Na co myslel? Co to bylo, co jste nemohla snést?“

Nadechla se a snažila se, aby její hlas zněl klidně. „Tuhle chce... chce znásilnit. Chce být v ní, když bude umírat.“

Ben zachroptěl, ale Cassie se dívala upřeně na šerifa.

Matt se zachmuřil. „Ale nemáte nejmenší tušení, po kom půjde?“

„Ne. Ale myslím, že už si ji vybral. Pocit očekávání byl příliš silný. Jako když jsem ho vnímala poprvé, když sledoval Becky. Je mi líto, Matte. Možná, že kdybych v něm zůstala, mohl myslet na to, jak vypadá nebo kde ji pozoroval. Můžeme to zkusit znovu.“

„Ne,“ rozhodně zamítl Ben. „Teď ne. Třeba jste předtím nebyla unavená, ale teď jste vyčerpaná. A pořád se celá třesete.“

Cassie pořád odmítala podívat se na něj. „Nijak jsem vám nepomohla. Musím to zkusit znovu, a to brzy. Jinak tu chudinku zabije a bůhví kolik dalších.“

„Tím, že zabijete sebe, nám nepomůžete.“

„Znám své meze. A jsem silnější, než vypadám.“

„Opravdu?“

„Ano.“

Šerif těkal pohledem z jednoho na druhého, jak se hádali. Když Ben nereagoval na její poslední strohou odpověď, Matt navrhl: „Jestli budeme mít štěstí, tak pár hodin nás nezabije. Odpočíte si chvíli a zkusíme to dnes odpoledne. Čím silnější budete, tím větší šanci máme dozvědět se něco užitečného. Co říkáte?“

Cassie nebyla hloupá. „Máte pravdu.“

Ben dodal: „Slibte, že to nebudete zkoušet sama, bez spojení se životem.“

Cassie chtěla podotknout, že většina kontaktů proběhla bez možnosti spojení se životem, ale něco v

Benově obličejí jí naznačilo, že by takovou připomínku neslyšel rád. „No dobře.“

„Slibujete?“

„Právě jsem to udělala.“

Ben se hlasitě nadechl, pak se obrátil na Matta: „Necháš nás na minutku, prosím tě?“

„Jasně. Počkám v autě.“

Cassie sledovala šerifa, jak odchází. Poslouchala, jak se za ním tiše zavřely vstupní dveře. A když už se ticho táhlo příliš dlouho, konečně se podívala na Bena.

„Co se děje?“ zeptal se tiše.

„Co tím myslíte?“ I sama sobě zněla vyhýbavě.

Ben se zamračil. „Mám jmenovat všechno? Včera večer ses se mnou cítila naprosto pohodlně, dneska zjevně ne. Nechceš se mi podívat do očí. Nechceš se mě dotknout. Jsi vzdálená tisíc mil. Cassie, nemusím mít paranormální schopnosti, abych poznal, že se něco změnilo. Řekneš mi co?“

Na okamžik pocítila nutkání říct mu pravdu. Snila jsem o tobě jako školačka a teď jsem přestala, to je vše. Přestože byla od přírody upřímná, nenašla odvahu to vyslovit. Místo toho se slyšela, jak chladně říká: „Nic se nezměnilo, Bene.“

„A včera večer?“

Nebyla si úplně jistá, na co se ptá, ale přesto odpověděla: „Myslím, že se tornu říká klid před bouří.“ Pokrčila rameny, znovu si uvědomila, že je zabalená v dece a téměř se nemůže pohnout. A že on je příliš blízko. Znervózňovalo ji to. A nutilo ji to mluvit. „Na chvíli jsem... zapomněla na toho šílence. Zapomněla jsem na své povinnosti a na to, že nemám polevovat v ostražitosti, a... na to, že musím být sama.“

„Kdo říká, že musíš být sama?“

„Pro mě je to nutnost. Vždycky tomu tak bylo.“ Chtěla, aby to vyznělo lehce, jako taková běžná konverzace, ale věděla, že zní naprosto zkroušeně, když dodala: „Odejdi, prosím.“

Najednou se nad ní naklonil, natáhl ruku, aby ji mohl pohladit po tváři. „To ode mě nežádej, Cassie.“

Úplně znehybněla, zírala na něj. Jeho obličej vypadal jinak, jako by něco, co dříve neviděla, vyplulo na povrch. Nevěděla, co to je, ale hluboko uvnitř to v ní probudilo pocity, jaké dosud nepoznala.

„Co s tebou je?“ zamumlal, spíš pro sebe. „Tolik se hlídáš a bráníš, jsi tak odtazítá a máš strach, aby se tě někdo nedotkl. Ale já si nemohu pomoci, chci se tě dotýkat. Potřebuji to. Možná nemůžeš číst v mé mysli, ale já tě z ní nemohu dostat, Cassie.“

Jeho prsty se dotkly jejího obočí a sjely po tváři až na bradu. Palcem třel její lícni kost. Když její tělo odpovědělo zachvěním, Cassie pochopila, že někdo si tu hraje s ohněm.

„Vážně... bys měl odejít,“ vymáčkla ze sebe rozechvěle.

„Já vím.“ Vzal její tvář do dlaně a palcem přejížděl po jejích rtech, očima napjatě sledoval ten pohyb. „Věř mi, já to vím. Víím, že jsem si to pěkně hloupě načasoval, že tě strašně citově vyčerpává to, co od tebe žádáme. Víím, že jsi strašně unavená. Dokonce víím i to, že pravděpodobně budu nemožný milenec, vzhledem k mé minulosti. Víím všechny logické a praktické důvody, proč bych měl odejít a nechat tě na pokoji.“

„Ale?“ Překvapilo ji, že se nezakoktala. Jeho zastřený hlas ji hladil stejně jako dotečky jeho prstů a

její tělo, které se ještě před chvílí třáslo zimou, nyní horečnatě sálalo.

„Ale nedaří se mi přesvědčit se, abych byl rozumný.“ Jeho rty se lehce dotkly jejích, pak se odtáhl. „Chci tě, Cassie. Nedělám to schválně a bůhví, jak to skončí, ale já tě chci. Mám pocit, že když tě teď nechám jít, že tě ztratím navždy.“

„Já... nikam nejdu“

„Snažila ses držet si mě od těla, uzavřít se přede mnou. Myslíš, že jsem to nevycítil?“

Cassie odolala touze přitisknout tvar na jeho dlaň. „Pro tvé i pro mé dobro, věř mi, Bene, to já bych byla mizerná milenka. Nebylo by to pro tebe dobré, aby sis se mnou něco začínal. Nebylo by to dobré pro žádného muže.“

„Možná jsem ochoten to risknout.“

„Možná že já ne.“

Přivřel oči, jeho zamžený pohled jako by ji svou intenzitou do sebe vtahoval. „Tak nějak si myslím, že stejně nemáme na vybranou.“

V jeho hlase zaznělo něco zdráhavého, co ji přimělo říct: „Vždyť mě neznáš.“

„Vím o tobě všechno, co potřebuji.“

„Ne. Nevíš, Bene. Mám toho strašně moc za sebou. Příliš mnoho příšer v patách.“ Ztěžka polkla. „Já nemůžu -“

Jeho rty přikryly její, tak teplé a pevné a neočekávaně známé, že nemohla zabránit tomu, aby její ústa okamžitě nereagovala.

Ani si to neuvědomovala, vytáhla ruce z pod deky a dotkla se jej. Jednu ruku zapřela o jeho hrud', jako by ho chtěla zadržet, ale druhou proklouzla po rameni ke

krku. Její dotek byl nejistý, ale nikoli stydlivý, a když se odtáhl, nespokojeně zakňourala.

„Nemůžeš?“ zamumlal.

„Nehraješ fér, zlobila se, zmatena z vlastního zastřeného hlasu.

„Ale já si nehraju. Cassie, poslouchej mě. Jen na chvíli zapomeň na nevhodnou dobu, zapomeň na toho vraha, zapomeň na všechno kromě dvou lidí v této místnosti.“

Na tom není nic obtížného, pomyslela si. Ve skutečnosti to bylo až strašlivě jednoduché. „Dobře.“

„Řekni mi, že mě nechceš.“

Zhluboka se nadechla a hlasitě vydechla. „Vždyť víš, že to neřeknu.

Usmál se. „To je moc dobře. To je dobrý začátek.“

Začátek čeho? Ale nezeptala se, obávala se, že na takovou otázku není odpověď. Místo toho řekla: „Máš vůbec představu, jak je tohle šílené.“

„To by ses divila.“ Políbil ji, krátce, ale ne lehce, pak se vymanil z jejího objetí. „Radši půjdu a nechám tě odpočinout, zvláště když se za pár hodin s Mattem vrátíme.“

Na to zapomněla. Taky zapomněla, že šerif čeká venku, pravděpodobně v autě s nastartovaným motorem. Když si to uvědomila, rozhodla se neprotestovat. „Tak dobře.“

Ben vypadal trochu pobaveně, ale oči měl ještě zamžené a jeho obličej vypadal zvláště nahý, neuměla to dost dobře popsat. „Zavolám, než přijedeme, ale odhaduji, že to bude kolem čtvrté nebo páté.“

„Dobře. Budu doma.“

Po pár krocích zaváhal. „Pamatuj na svůj slib. Nepokoušej se na toho chlapa napojit bez spojení se životem.“

„Nebudu.“

Nerozloučil se. Sledovala ho, dokud jí nezmizel z očí, zaslechla otevřít a zavřít vstupní dveře. Pak ležela na pohovce, nebyla jí už zima, ani se necítila unavená, jen si úzkostně uvědomovala neočekávaný zvrat. Netušila, co na ni čeká.

Matt složil noviny, když Ben nastoupil, a svižně stočil auto směrem k městu. Nemluvili, dokud neměli Cassiinu zasněženou příjezdovou cestu za zády, i pak byla konverzace stručná.

„Jestli ti můžu radit -“ začal Matt.

„Nemůžeš.“

Šerif pohlédl na svého přítele, pak si jen zabrbal: „Dobře. Budu se tedy věnovat řízení.“

DVANÁCT

V porovnání s ostatními motely nebyl Plantation Inn špatný, ačkoli Bishop by se obešel bez umělých palem, které vyrašily snad v každém rohu. Pokoj byl čistý a pohodlný, dokonce existovala i donáška jídla na pokoj, i když jen omezeně – když totiž vedlejší restaurace zavřela, byl člověk odkázán sám na sebe – a recepční mu dostatečně kompetentně zodpověděla jeho dotazy o faxovém spojení a internetu.

Byl zvyklý cestovat a neustále mít věci v kufru, tak se ani neobtěžoval vybalovat, ale vytáhl si laptop a položil ho na velký stůl pod oknem. Odtud by měl fungovat internet. Než mu donesli oběd, už se stačil připojit a stáhnout si poštu a faxy z kanceláře a taky napojit se na databázi Severní Karolíny, což mu umožnilo zobrazit minulé i aktuální výtisky téměř všech místních novin a časopisů.

Zatímco pojídal sendvič, pročítal si důležité zprávy a komentáře jedněch regionálních novin z minulého týdne, pak zkontroloval celostátní tisk a zjistil, že o událostech v Ryan's Bluff se nikde jinde nepíše.

Šerif si zřejmě město úspěšně hlídá, alespoň prozatím.

Místo aby nad tímto zajímavým faktem spekoval, Bishop si ještě jednou přečetl informace, které vypátral o Alexandře Meltonové. Bylo jich dost málo, jen náležitosti pozemku a nemovitosti, kterou vlastnila, a hlavní body její poslední vůle. Vypadalo to, že nijak vážněji nezasáhla do života města vzhledem k tomu, že

se její jméno poprvé objevilo v novinách až v kolonce oznámení o úmrtí.

Ale Bishop měl o životě Alexandry Meltonové informace ještě před jejím příchodem do Ryan's Bluff. Asi tak třicet let zpátky. Jeho složka obsahovala spoustu detailních hlášení, včetně několika z různých nemocnic na západním pobřeží a alespoň pět z policejních oddělení. Přelétl je zběžně, protože informace v nich dobře znal, ale důkladněji se věnoval studiu podrobného rodokmenu, který šel až dvě stě let do minulosti.

S výjimkou manželů byl rodokmen téměř výhradně ženskou linií. Ve všech generacích dohromady se narodilo jen pár synů a zřídka více než jedna dcera.

Jméno Cassie Neillové bylo v jednom ze dvou rámečků, které reprezentovaly současné dosud žijící potomky.

Když se na rodokmen dostatečně vynadíval, Bishop zavřel složku a vypnul počítač. Zavolal pokojovou službu, aby odnesli prázdný tácek, převlékl se do nenápadného oblečení a vydal se na průzkum.

Do centra se svezl autem, protože Plantation Inn ležel několik kilometrů za městem. Sněhové pluhy odstranily i těch pár centimetrů sněhu, i když teplota stoupla a stejně by roztál. Snažil se vyhnout břechce u kraje cesty, když vystoupil poblíž dragstóru.

Na okamžik zůstal stát vedle auta a rozhlížel se. Na pátek odpoledne tu bylo dost živo. Kupující vcházeli a vycházeli z obchodů, na parkovišti probíhala hlučná a pestrobarevná reklamní akce, kde se hrálo o televizor zdarma, a obě restaurace v dohledu budou mít jistě slušnou denní tržbu.

Ale okamžitě zpozoroval, že žádná žena se nepohybuje sama a že je venku jen několik málo dětí, které se navíc nevzdalovaly od svých rodičů. A že je tu tišší atmosféra, než bývá zvykem, všichni mluvili tlumeně a nikde nezněl hlasitý smích. Ani moc usměvavých obličejů, což mu v této oblasti hned přišlo neobvyklé. Taký si ho více kolemjdoucích změřilo podezřívavým pohledem.

Věděl, že nemá moc času, než se ho nějaká úřední osoba zeptá, co ve městě pohledává.

Vydal se po ulici, nakoukl do několika obchodů, v každém koupil nějakou drobnost a zdvořile, nikoli však příliš přívětivě, konverzoval s prodavači, kteří ho obsluhovali. Vědom si toho, že jeho zjev obvykle lidi znervózňuje, radši nekladl žádné otázky, jen poslouchal okolní rozhovory. Alespoň ty, které okamžitě neustaly, jakmile ho zahlédli.

Několikrát slyšel výraz „masový vrah“. Taký zaslechl pár mužů, kteří prohlašovali, že jsou dobře ozbrojeni a připraveni, pokud by ten parchant něco zkoušel na jejich ženské. Ovšem zdálo se, že jejich sliby vůbec neuklidňovaly přítomné ženy.

Nakonec skončil v dragstóru, dal si kávu a poslouchal ukecaného mladíka za pultem, který spekuloval o třech nedávných vraždách se zvrhlým nadšením. Bishop jej nepovzbuzoval ani neodrazoval, poslouchal a pouze konstatoval, že to snad ani není možné, aby se v tak milém městě děly takové věci.

Zjevně to znělo jako kritika, a tak Mike, onen mladík za pultem, si ještě přisadil, že tu mají i čarodějnici.

Bishop usrkl kávu. „Vážně?“

„Jo. Každý o ní mluví.“ Mike důkladně leštil pult pro případ, že by ho viděl šéf. „Někdo říká, že ty vraždy má na svědomí ona, ale já to mám přímo od šerifova zástupce, že je spáchat nemohla. Ne vlastníma rukama. Je příliš drobná. Navíc prý měla alibi, když byla zavražděna slečna Kirkwoodová.“

„Když je to tak, proč by ji někdo podezíral?“ zeptal se Bishop mírně.

„Přece proto, že je čarodějnice.“ Mike ztlumil hlas. „Slyšel jsem, že snad věděla, kde se stane vražda, a varovala šerifa i soudce.“

„Tak proč tomu nezabránili?“

„Nevěřili jí, podle toho, co jsem slyšel. No, vy byste jí věřil? Jenže pak zabili Becky, nejspíš teda věděla, co mluví, alespoň v tomhle případě. Já bych jen rád věděl, jak to dělá?“

„Máte na mysli, jak funguje parapsychologie?“

Mike netrpělivě zavrtěl hlavou. „Né. Myslím, jestli má křišťálovou kouli. Nějaké tarokové karty. Nebo jestli k tomu potřebuje kuřecí krev nebo něco podobného. Keithu Hollifieldovi, vedle továrny, se minulý týden ztratilo pár kuřat, tak ho napadlo, jestli je ta čarodějnice nepotřebuje, aby viděla budoucnost.“

„Ptal se někdo jí?“ Bishopův ironický tón na mladíka vůbec nezapůsobil.

„O tom nic nevím,“ odpověděl Mike pohotově. „Ale myslím, že by se jí na to měl zeptat šerif, nemám pravdu?“

„Máte naprostou pravdu.“ Bishop zaplatil svůj účet za kávu, nechal Mikovi přiměřené spropitné a odešel z dragstóru.

Jeden z šerifových mužů se venku opíral o sloup, okamžitě se narovnal, přeměřil si ho a zdvořile se zeptal, jestli není zdejší.

Z jiné planety.

S chabým úsměvem Bishop vytáhl odznak.

Muž zákona vyvalil oči. „Ehm. Předpokládám, že budete chtít mluvit s šerifem.“

„Časem,“ odpověděl Bishop. „Ale ne teď hned.“

* * *

Přestože teplota se pohybovala nad bodem mrazu a sníh začal tát, pohled z Cassiina kuchyňského okna stále ukazoval pohádkovou zimní krajinu, když zasedla k pozdní snídani. Ben a šerif odešli přeci dvěma hodinami, ale trvalo jí dost dlouho, než se vzpamatovala natolik, aby vstala z pohovky. A když se konečně postavila na nohy, zjistila, že je unavenější, než si myslela, a že je jí stále trochu zima.

Teplá koupel jí pomohla zahřát se, a když s omluvou chystala snídani pro Maxe a něco pro sebe, cítila se lépe. Přinejmenším fyzicky.

Nebyla si jistá, jak je na tom psychicky.

Roky zkušeností ji naučily, aby neprodlévala v děsivých obrazech a myšlenkách, které viděla telepaticky, a tak mohla o vrahovi přemýšlet s jistým odstupem. Ale když věděla, že už si vybral další oběť a že pro ni připravuje nové týrání, nemohla to snadno pustit z hlavy.

Nebylo to lehké, ale absolutně nutné proto, aby našla chvílku klidu. Jenže tentokrát nestačilo jen se soustředit, snažila se rozptýlit myšlenkami, které svým způsobem jitřily její nitro stejnou měrou.

Myslela na Bena a na vztah, co se mezi nimi rozvíjí.

Cassie stále žasla nad svojí reakcí, ale ještě více ji překvapovala Benova touha. Vůbec si to neuměla vysvětlit. S tím, co zjistila o mužích a o tom, čeho jsou schopni, připadalo jí zhora nemožné, aby někdy rozjímala nad vztahem s takovým... takovým absurdním snivým toužením. Se zvědavostí a odhodláním.

Měla na mysli sexuální vztah. Ben se vyjádřil jasně, že ji chce, i když jí nebylo jasné proč. Nebyla naivní – a nahlédla do příliš mnoha mužských myslí a věděla, že při pohledu na ni muži nepociťují touhu. Byla vychrtlá, ani trochu hezká, její schopnosti pro mnohé znamenaly noční můru a neměla absolutně žádné zkušenosti s romantickými vztahy.

Podtrženo, sečteno, nebyla žádné terno.

A Ben... Nepochybovala o tom, že může mít každou ženu, na kterou ukáže, pravděpodobně tomu tak i bylo, i když se k nim díky svým zdem nepřiblížil citově. Byl hezký, inteligentní, sexy a zároveň chápající a milý. Navíc měl ve městě důležité postavení, lidé k němu vzhlíželi. Ovšem byl veřejnou osobou, což znamená, že i jeho soukromí bylo otevřeno veřejné kritice.

Na to nejspíš nepomyslel.

Prostě to všechno nedávalo smysl. Uměla si tisíckrát zdůvodnit, proč on přitahuje ji, ale nenašla ani jeden dobrý důvod, který by vysvětloval jeho zájem.

Snad jediné to, že byla ve městě nová.

Cassie se snažila tuto možnost prozkoumat s takovým odstupem, jakého jen byla schopna. Něco nového? Něco úplně jiného než byl zvyklý a tím i zajímavého? Žena, pro kterou byly jeho zdi úlevou, když v jiných vztazích představovaly nejspíš problém?

Říkala si, že to je možné. Ale pokud by jeho okouzlení pramenilo z něčeho tak nepodstatného, určitě by počkal, až městu nebude hrozit nebezpečí.

Musel vědět, že se mezitím nedá dohromady s někým jiným.

Jak tak stála u kuchyňského okna a pozorovala poklidnou krajinu, uvědomovala si, že ji pocit radostného očekávání znovu opouští.

Obrátila se na Maxe, který se stále držel blízko ní. „Umím se dostat z dobré nálady dřív než kdokoli jiný.“

Max zavrtěl ocasem a upřeně ji pozoroval.

„Je mu mně jenom líto, v tom to bude. Nebo je jedním z těch mužů, co jim dělá dobře, když se nějaká hubená bledá ženská pravidelně hrouť k jejich nohám. Dává to vyniknout jejich mužnosti nebo co. Ačkoli si nemyslím, že to má zapotřebí.“

Max zakňučel a Cassie se sehnula a poškrábala ho mezi ušima.

„Musím přestat s tím omdláváním v jeho přítomnosti. Nesl mě v náručí už podruhé a zase jsem to prošvihla. Žena sní celý život, že padne do náruče nějakému muži, a když se to stane – dvakrát – je v bezvědomí.“

Max jí olízl ruku.

„Děkuju,“ řekla suše. „Vážím si tvého soucit. Ale pravda je... Já nevím, co je pravda. Vím jen to, že mě dělí jen malinkatý krůček od toho, abych ze sebe kvůli němu udělala úplného blázna. A to mě děsí k smrti.“

Max jí čumákem strčil do ruky, zjevně se dožadoval dalšího příjemného škrábání. Cassie mu vyhověla.

„Ale víš, co je na tom nejsmutnější? Ze mě můj strach nejspíš nezastaví. Myslím, že mě nezastaví vůbec nic. Já ze sebe toho blázna udělám.“

I kdyby Max chtěl odpovědět, zazvonění telefonu je oba zaskočilo a přerušilo Cassiinu zповěď. Vzala telefon v kuchyni, ohlásila se a poznala nezaměnitelný chrapot tetina starého právníka.

„Slečna Neillová?“

„Ano. Dobrý den, pane McDanieli. Mám podepsat ještě nějaké dokumenty?“

„E... ne, slečno Neilova. Vyřízení závětí je v naprostém pořádku.“ Phillip McDaniel si odkašlal.

„Slečno Neillová, nevadilo by vám, kdybych vás po obědě navštívil? Nezdržím vás dlouho, ale kdybyste mi mohla věnovat pár minutek, budu vám velice vděčný.“

Cassie se lehce zamračila, i když neuměla vysvětlit proč. „Mohu přijet za vámi do kanceláře, pane McDanieli, pokud je to důležité. Abyste vážil celou cestu až sem -“

„Ujišťuji vás, že bych radši přijel k vám. Tedy pokud vás to neobtěžuje.“

„Samozřejmě že ne. Ale v jaké je to záležitosti?“

Udělal pár neurčitých zvuků, pak řekl: „Pouze taková maličkost, kterou bych s vámi rád projednal osobně, slečno Neillová. Domluvíme se na půl třetí?“

„Dobře. Zatím na shledanou.“

Cassie zavěsila a podívala se na Maxe. „Co si o tom myslíš.“

Max se přisunul blíže a dloubnutím do ruky si řekl o další škrabání.

Deanna Ramsayová život na malém městě nesnášela. Nesnášela bydlet v takové blízkosti hor. Nesnášela bydlet na jihu. V podstatě nesnášela celý svůj život. Zvláště teď, kdy nějaký maniak sledoval

ženské a děsil všechny tak, že začínali být paranoidní. Rodiče jí nedovolili vyjít z domu bez doprovodu, ředitel školy nenechal žádnou dívku odejít samotnou, na každém rohu se to hemžilo policajty, kteří se na člověka okamžitě vrhli, když udělal jeden krok stranou od ostatních...

„Nesnáším tenhle život,“ prohlásila znechuceně.

Její nejlepší kamarádka, Sue Adamsová, se zahihňala: „Jen proto, že tě strážník Sanford napomenul a přikázal nám, že musíme počkat na Larryho!“

Deanna si nespokojeně povzdechla: „Ne, kvůli němu. To je jen takový otrava. Nesnáším život, protože je úplně nesnesitelný. Když už tu musíme na bráchu čekat, tak si dáme aspoň kolu.“

Objednaly si dvě koly u Mika a šly si sednout do zadního boxu, což bylo jejich místočko.

„Nevím, co tě tak štve,“ divila se Sue. „Aspoň máš bráchu, který s tebou někam zajde. Moje ségry jsou obě ještě děcka, řidičák dostanu nejdřív za rok a máma hysterčí, když se jen zmíním, že bych někdy možná mohla jít na rande.“

„Moje máma taky. Skoro abychom si připadaly jako vezni!“

„No,“ zamyslela se Sue, „svým způsobem jsme. Ještě nám není šestnáct, nemáme auto, ani práci, ani kluka -“

Deanně se zablesklo v očích a povýšeně prohlásila: „Mluv za sebe.“

„V čem konkrétně?“ chtěla vědět Sue.

„Ale to nic. Řekněme jen, že kdybys byla taková kamarádka, jak tvrdíš, tak bys mého bráchu ukecala, až

přijde, aby s námi zašel do obchodáku, a na chvíli ho zaměstnala, zatímco já... si vyřídím nějakou drobnost.“

„Ale máme jet rovnou domů!“

„Jo, zpátky do vezení na celý víkend, protože Larry má práci a nikdo jiný nás nikam nevezme, jak dobře víš,“ hudrala Deanna.

„No, ale -“

„No, ale nic. Už se mi z toho všeho dělá nanic. Tohle byl nejnudnější týden mého života. Chci aspoň něco podniknout. K čemu nám je, že nemusíme do školy, když celé dopoledne sedíme doma a polovinu odpoledne trčíme v dragstóru a čekáme na Larryho?“

Sue vykulila oči. „Na co se chystáš, Dee?“

Deanna zavrtěla hlavou, ale jízlivě se usmála. „Jen jsem si chtěla trochu protáhnout nohy a podívat se po obchodech. Jenže Larry by nás tam nevzal, kdybych ho o to požádala já, takže to uděláš ty.“

Sue zaprotestovala: „Dee, tady řadí vrah a nikdo neví, na koho si políčí příště.“

„Proboha, Sue, já se nepůjdu procházet do žádných temných uliček, dokonce ani nevyjdu z obchodáku. V podstatě mě budeš mít pořád na očích, budu v bezpečí uvnitř a se spoustou lidí kolem. Jen nechci, aby se mi přes rameno díval můj starší bratr, to je vše.“

„S kým máš schůzku?“ chtěla vědět Sue.

Deanna vykroužlila nevinný obličej. Nacvičovala si ho to ráno hodinu před zrcadlem, než se namalovala. „Žádnou schůzku nemam.“

„To ti nevěřím.“

„Promiň, ale to je mi jedno.“ Když viděla, že se její pravá ruka hodlá vážně urazit, Deanna polevila.

„Zůstaň u nás dnes na noc a všechno ti povykládám, co ty na to? Jen Larryho popros, ať nás ještě vezme do obchodáku, než pojedeme domu. Prosím.

„Proč mi to neřekneš teď?“

„Proto. No tak, Sue, dlužíš mi laskavost. Neudělala jsem snad za tebe minulý týden úkol do dějáku?“

Sue měla nejasný pocit, že tyhle dvě laskavosti jsou stěží na stejné úrovni, ale nakonec cítila, že Deanně podléhá, jako ostatně vždycky. „Ale večer mi řekneš pravdu? Přísahej!“

„Přísahám.“

Po chvíli se Sue vzdala. „Dobře. Vím, že budu litovat, ale dobře.“

Deanna se na ni oslnivě usmála. „Určitě nebudeš litovat.“

„Pane soudce?“

Ben byl zvyklý, že ho čas od času někdo na ulici zastavil, ale dnes mu těch pár kroků z parkoviště do soudní budovy trvalo dvakrát tak dlouho.

Ted' už byl na třetím schodu.

Přál si jít zadním vchodem. Otočil se a zjistil, že se k němu rázně blíží jeden z angažovanějších občanů.

„Co pro vás mohu udělat, pane Kingu?“ S Aaronem se znal už přes dvacet let, ale ani on si potrpěl na tituly, protože podle něj vyjadřují respekt. Sám by se stále nazýval majorem, i po skončení vojenské služby, ale zjistil, že je ostatním akorát pro smích.,

„Pane soudce, je pravda, co jsem slyšel?“

„To záleží na tom, co jste slyšel.“ Ben se snažil, aby jeho tón byl spíše odlehčený než sarkastický.

Aaron se zamračil. „Slyšel jsem, že šerif Dunbar – a vy taky – si necháváte radit nějakou vědmou.“

Ben to vzdal, s drobnými obměnami to slyšel dnes už počtvrté. „A kdepak jste to slyšel, pane Kingu?“

„Od včerejška už od tří lidí. Je to Pravda?“

„Ne tak docela.“

„A co je tedy celá pravda?“

Ben na malý okamžik zvažoval, jakou škodu může napáchat jeden rozzlobený volič s určitým vlivem, až se zase přiblíží volby, ale pak mu tohle riziko přišlo nepodstatné.

„Pravda je, pane Kingu, že společně s šerifem Dunbarem vyšetřujeme tři neobyčejně brutální vraždy. Využíváme všechny dosažitelné prostředky, abychom získali jakékoli informace, které nám mohou pomoci ve vyšetřování, což je naše práce. Nedíváme se do křišťálové koule nebo tarokových karet, ani nemluvíme s nikým, kdo by to dělal.“

Aaron ignoroval Benovo mlčení „Slyšel jsem, že je to neter Alexandry Meltonové.“

Bena zamrazilo. Pokud tenhle člověk slyšel tak konkrétní klevety, pak je určitě slyšeli i ostatní. Což znamená, že je jen otázkou času, kdy bude Cassiina totožnost známá celému městu.

„Tak je to pravda?“ dožadoval se odpovědi Aaron.

Ben nebyl pro nic za nic politikem. „To jestli je vědma? Samozřejmě že ne.“

Aaron se zamračil ještě víc. „Ona o sobě netvrdí, že vidí budoucnost?“

„Ne, to netvrdí.“

„Ale vy a šerif jste s ní o těch vraždách mluvili?“

„Pokud ano, pak jsou takové rozhovory součástí probíhajícího vyšetřování, a ne záležitostí k veřejnému přetřásání, pane Kingu. Ale to jistě víte.“

Aaron si vážil – až příliš podle Benova mínění – byrokratických nařízení, proto se nyní zmítal mezi nezkrotnou zvědavostí a zoufalým vědomím, že nepatří mezi úzký okruh lidí, kteří se vyšetřováním oficiálně zabývají. Napřímil se – ale pořád zůstával o dobrých deset čísel menší než Ben – a škrobeně pronesl: „Nemám v úmyslu jakkoli narušovat úřední vyšetřování, pane soudce.“

„To rád slyším.“

Aaron ještě neskončil. „Ale jestli vyjde najevo, že jste se vy a šerif nechali nějakou šarlatánkou svést na špatnou stopu a takovým zdržením v zajištění vraha ohrozili ještě další zdejší ženy, pak, pane soudce, pak nebudu váhat a přidám svůj hlas na stranu těch, kteří požadují vaše odvolání.“

Benovi to nepřišlo směšné, přestože řeč byla očividně nacvičená a vyřčená jako na divadle. Aaron King byl nabubřelý mluvka, ale uměl s sebou strhnout ostatní. Když se uváží napětí, jež ve městě vzrůstalo, mohl sebrat dav, který bude ochoten vzít vyšetřování do vlastních rukou, pokud vrah nebude dostatečně brzy zatčen. Zvlášť dojde-li k další vraždě.

Ben reagoval klidně: „Tak je to správné, pane Kingu. Pokud neplníme své povinnosti, musíme odstoupit. Ale já vás ujišťuji, že své povinnosti plníme. Děkuji vám za váš názor i zájem, obojí přetlumočím šerifu Dunbarovi.“

Tváří v tvář zdvořilosti Aaron mohl pouze sklonit hlavu na znamení souhlasu, po vojensku udělat čelem vzad a odpochodovat – okázalý odchod jen trochu

pokazil tím, že uklouzl na zledovatělém kousku chodníku a málem upadl na zadek.

Ani to však Bena neponoukalo k smíchu. Ve skutečnosti se cítil víc než ponuře a nebylo to proto, že se bál o své místo.

Cassie začínala být příliš známá, a přestože o jejích schopnostech kolují různé pověsti a dohady, jedna osoba ve městě si určitě nebude muset ověřovat, jak moc je Cassie nebezpečná.

A tady se jednalo o mnohem víc než o ztrátu místa.

* * *

Abby by asi nenašla odvahu v pátek odpoledne vyjít z domu – ne po Garyho nečekané a zlověstné návštěvě předchozí noc – kdyby nebylo Bryce. Ale naštěstí byl její pes nejen společenský, ale i dobře vycvičený.

Taky měla štěstí, že díky sněhové nadílce většina firem dnes nefungovala, včetně kanceláře finančních služeb, kde pracovala, protože jinak by možná naštvala svého šéfa, kdyby si s sebou přivedla psa.

„V pondělí už nebudu taková lekavá,“ říkala Bryceovi, když to odpoledne vyjížděli autem na ulici. „Uděláme si hezký, poklidný víkend a v pondělí nám přijdou nainstalovat všechna ta nová světla. Ale teď ještě musíme zajet do nákupního centra pro tu závoru. A nějaké psí hračky, ať mi nerozkoušeš další sandály.“

Irský setr seděl na sedadle spolujezdce a s vyplazeným jazykem se spokojeně usmíval. Moc rád se vozil v autě.

Abby věděla, že čekání v autě se mu zas tak líbit nebude, ale dovnitř psy nepouštěli. Bude to jen půlhodinka, než nakoupí vše potřebné.

Nákupní centrum je určitě bezpečné místo.

Bylo přesně půl třetí, když Phillip McDaniel zazvonil u Cassiiných dveří. Čekala, že bude dochvilný – vypadalo to, že jiný být ani neumí proto už otvírala dveře, když jeho prst byl ještě na zvonku.

„Dobrý den, pane McDanieli. Prosím, pojd'te dál.“

„Děkuji.“ Vešel dovnitř, pohlédl na vrčícího psa a řekl: „Klidně ho můžete pustit, slečno Neillová. Mě žádný pes nekousne. Netuším proč; ale tak to je.“ Byl vysoký a velice hubený, něco kolem sedmdesátky, měl sněhobílou bradku a na hlavě spoustu bílých vlasů a kolem něj se vznášela aura důstojné elegance.

Možná právě díky té křehké tělesné schránce na něj psi neútočili. Nebo možná že na něm nebylo dost masa.

Cassie nehodlala zkoumat pravdivost některé z těchto teorií a radši je představila obvyklým způsobem. Pak už je Max spokojeně následoval clo obývacího pokoje.

„Pověším vám kabát,“ nabídla právníkovi. Byl to typ člověka, který v chladném počasí nosil nepromokavý plášť, dnes ještě doplněný o šálu a kozinkové rukavice.

Ale pan McDaniel zavrtěl hlavou a s bolestí v očích se na ni podíval. „Mohu se zdržet pouze na okamžik, slečno Neillová. A možná mi přikážete, abych odešel, až vám vysvětlím, o jakou záležitost se jedná.“

„Panebože,“ řekla Cassie mírně, „proč bych něco takového dělala?“

„Protože jsem zklamal důvěru klienta a to už vůbec nemluvím o porušení povinností.“

Řekl to tak, jako by očekával, že nyní bude za svůj čin protažen pod kýlem nebo rozčtvrcen, ale protože Cassie ho měla ráda a neuměla si představit, že by někomu chtěl vědomě ublížit, neváhala ho uklidňovat. „Jsem si jistá, že ať už jste udělal cokoli, jistě to nebylo úmyslně, pane McDanieli.“

„To mě však nezprošťuje viny.“

„Víte co, podíváme se na to a nějak to vyřešíme.“

Z vnitřní kapsy kabátu vytáhl zapečetěnou obálku a podal ji Cassie. „Tohle u mě nechala vaše teta pár měsíců před svojí smrtí, slečno Neillová.“

Viděla na obálce načmárané své jméno a poznala tetin rukopis, pak zvědavě vzhledla k právníkovi. „A při výkonu poslední vůle se na to nějak zapomnělo? To je naprosto v pořádku, pane McDanieli. Určitě je to pouze soukromý dopis, který bych si stejně dříve než dnes nepřečetla, takže se nic nestalo.“

„Opravdu mě ujišťovala, že se jedná o soukromý vzkaz pro vás, ale...“ Pan McDaniel zavrtěl hlavou. „Obávám se, že něco se přece jen stalo, slečno Neillová, i když nevím -“ Zhluboka se nadechl. „Vaše teta mi k té obálce zanechala velice přesné instrukce a já jsem jí dal své slovo, že se jimi budu řídit.“

„Co vám k tomu řekla?“

„Abych tu obálku předal do vašich rukou dvanáctého února letošního roku.“

Cassie zamrkala. „Ach tak. To by bylo.., zhruba před dvěma týdny.“

„A v tom jsem zklamal. Slečno Neillová, velice se omlouvám. Jak víte, vaše teta byla jedním z mých posledních klientů. Přijal jsem ji na její velké naléhání, přestože už jsem se chystal do penze, když mě požádala o vyřízení poslední vůle a majetkové

vyrovnání. Minulý rok jsem postupně zavíral své kanceláře a obávám se, že obálka i instrukce vaší tety se v tom zmatku ztratily.“ Povzdechl si. „Moje paměť už není, co bývala, úplně jsem na to zapomněl.“

Věděla, že ho jeho pochybení hluboce zasáhlo, proto spěchala s odpovědí. „To se může stát každému, pane McDanieli. Prosím, netrapte se kvůli tornu. Jsem si jistá, že teta by se na vás taky nezlobila, koneckonců jsou to jen dva týdny. Co na tom záleží?“

„Obávám se, že na tom záleží hodně, slečno Neillová, přestože nemohu vědět jak moc. Paní Meltonová mě ubezpečila, že obálka neobsahuje žádné právní dokumenty, pouze osobní vzkaz pro vás, ale velice trvala na tom, aby vám byla doručena právě dvanáctého února. Ne dříve, ne později. To datum pro ni bylo velice důležité. Možná i pro vás.“

Cassie ho pozorně sledovala. „To vám řekla? Že to datum pro mě bude důležité?“

„Ne, tak přesně ne.“ Trochu se ošíval. „Ale jsem si vědom toho, že paní Meltonová někdy... věděla o různých věcech. Její naléhání mě přesvědčilo, že v tom vzkazu může být nějaká rada nebo dokonce varování.“

„Nemyslela bych si, že právě muž jako vy věří takovým věcem.“

„Obvykle ne. Ale ona... doopravdy, slečno Neillová, vypadala dost zoufale. Jsem si jist, že ten vzkaz pro ni byl nesmírně důležitý.“

„No, tak proč se na -“ Jak Cassie chtěla otevřít obálku, pan McDaniel natáhl ruku, aby ji zastavil.

„Vaše teta si přála, abyste si to přečetla o samotě, slečno Neillová. Na tom také trvala.“

Cassie nevěděla, jestli má být pobavená nebo ustaraná, ale začínala ji přemáhat starost. „Aha. Tak si to přečtu sama. Nechala ještě nějaké další pokyny?“

„Ne, u mě ne,“ odpověděl pan McDaniel. „Velice se omlouvám, slečno Neillová.“ Couval ke dveřím. „Nemusíte mě vyprovázet.“

Cassie si uvědomila, že zírá do prázdna, mrkla, když po zavření dveří uslyšela startovat motor. Na starého muže se uměl pohybovat dost rychle.

Sedla si na pohovku a zírala na obálku.

„Co myslíš, Maxi? Je to případ typu pozde, ale přece? Nebo to mám radši hodit do ohně a ani to nečíst?“

Max tiše štěkl a zavrtěl ocasem.

„Dvanáctého února. Před dvěma týdny. Co jsem dělala před dvěma týdny -“

Snažila se vyrovnat s náhlým děsivým zjištěním, že v tomto ospalém městě vrah sledoval svoji první oběť.

Ztratila cit v prstech, jak otvírala obálku a rozložila jediný list vytržený z poznámkového bloku. Vzkaz byl načmáraný přes celý list, byl stručný a věcný.

Cassie,

ať se stane cokoli, vyhni se Benu Ryanovi.

On tě zničí.

Alex

TŘINÁCT

Mělo to být jednoduché. Cassie neviděla ani nemluvila s tetou více než dvacet pět let, v podstatě si ji jen stěží pamatovala. Nedostávala žádná přání k narozeninám ani k Vánocům, dokonce ani zpráva o sestřině násilné smrti nepřiměla Alex Meltonovou, aby kontaktovala svoji neteř.

Až po své smrti k ní teta promluvila formou poslední vůle a tohoto vzkazu.

Mělo být úplně jednoduché nevšímat si jejího „varování“.

Ale nebylo.

Jak hlasy mrtvých bývají, hlas Alex Meltonové byl tak tajuplný a strašidelný, jak si Cassie jen uměla představit, a přestože se všemožně snažila, neuměla ho ignorovat.

On tě zničí.

Alex Meltonová zoufale trvala na tom, aby její neteř dostala toto varování, tvrdil její právní zástupce a ten by taková slova nevypustil z úst lehkovážně. Natolik jí na tom záleželo, že k varování připojila přesné instrukce, aby bylo doručeno v určitý den. Právě ten den, kdy Cassie přišla na Bena Ryana jako na možného spojence, který jí pomůže přesvědčit šerifa Dunbara, že se stane vražda.

Kdyby Cassie to varování obdržela tehdy... tak co? Asi by si to rozmyslela a nešla ho navštívit. Měla takový strach nechat se zase zatáhnout do vyšetřování vraždy, tolik se tomu všemu nechtěla znovu vystavit. Asi by se nemusela dlouho přemlouvat a stáhla by se

do své poklidné samoty. Výčitky svědomí by utlumila tím, že se přece pokusila varovat šerifa.

Ale teď?

Tolik věcí se změnilo za dva týdny. Vrah udeřil třikrát a věděla, že se chystá udeřit znovu. Šerif byl konečně ochoten jí naslouchat a možná i věřit tomu, co řekne, a to by mohlo něco změnit. A už se zavázala pomoci, chtěla udělat, co je v jejích silách, aby pomohla vraha chytit. A pak tu byl Ben.

Ben, který ji chtěl. Ben, který v ní probouzel pocity, jaké předtím nepoznala a chtěla zažívat znovu a znovu. Ben, který se jí mohl dotýkat bez toho, aby ohrozil její zdi.

On tě zničí.

Bena zničit ji? Jak?

Někdo, kdo se nevyzná v parapsychologických schopnostech, by si mohl pomyslet, že buď Ben sám je ten vrah, který terorizuje město, nebo že díky vztahu s Benem ji ten vrah dopadne.

Ale Cassie věděla, že Ben není vrah. Taký věděla, že teta volila slova velice pečlivě. Kdyby Alex viděla svou neteř mrtvou, tak by to tak i napsala. Ale neudělala to.

On tě zničí.

Ne zabije, nebo způsobí tvoji smrt. Zničí ji. V tom slově se skrývala celá škála děsivých možností. Protože existoval i horší osud než smrt. Mnohem horší.

„Neviděla jsem ho,“ zamumlala směrem k Maxovi. „Když jsem viděla svůj osud, neviděla jsem Bena. Určitě s tím nemá nic společného, kvůli němu se to nestane, určitě.“

Viděla jen směsici obrazů a pocitů, z kterých jasně vyplývalo pouze to, že schopnosti, s kterými žije už od

dětství, budou její záhubou. Až se zase ponoří do další nebezpečné mysli, ztratí se ve strašném, hladovém a temném vědomí šílence. Navždy. Smrt by byla lehká – a radši by jí dala přednost – ve srovnání s tím.

On tě zničí.

Zničí tě.

Zničí.

Cassie dlouho zírala na vzkaz, očima přelétala slova pořád dokola, mozek se snažil pojmout všechny možné významy. Byla jí ještě větší zima než ráno. Cítila se daleko osamělejší, než když sem přijela a hledala tu klid.

Teta se zjevně neobávala, že by mohla mít Cassie zlomené srdce. Odmítnutí milence, jakkoli zdrcující, bývá zřídka ničivé. Ale přesto byla Alex přesvědčena, že pokud se mu nevyhne, Ben ji zničí.

„Zatraceně, Alex, proč jsi to nevysvětlila?“ zabrblala. Ale hned, jak ta slova vypustila z úst, znala odpověď. Předvídání budoucnosti bylo šálivé zaměstnání a právě uvádět konkrétní detaily, i kdyby si jimi byla jista, byla nejčastěji ta největší chyba.

Jasnovidectví bylo obvykle zahaleno symboly a jejich výklad mohl být nepřesný a výsledek tudíž velmi riskantní. Alex mohla vědět s naprostou jistotou, že Ben Ryan má schopnost a možnost zničit její neteř, ale už vůbec nemusela vědět, jak k tomu může dojít.

Jednoduché a stručné varování bylo vždy nejbezpečnější. Vyhni se mu, nebo tě zničí.

„Pozdě,“ řekla Cassie tetě i sobě. „Co se má stát, to se stane.“

Když nic nezměnil její daleký útěk, ani tohle varování by nic nezměnilo.

Otočila hlavu a podívala se na krabici plnou papírů, která na nedaleké židli seděla už několik dnů a čekala.

Cassie se snažila vyhnout se jí, stejně jako se jí nechtělo číst tetiny deníky. Udržovala si odstup od tetiny osobnosti, jak to jen šlo, radši nechtěla nic vědět o té ženě, která se se svou sestrou pohádala natolik, že už spolu v životě nepromluvily.

Když Alex Meltonová nereagovala na zprávu o sestřině vraždě, Cassie to hluboce ranilo.

Ale i přes její neochotu zjišťovat něco o Alexandre Meltonové, její teta nezůstávala záhadou, protože za sebou zanechala výmluvné stopy a protože lidé o ní mluvili. Stopy jako všechny ty neotevřené kutilské krabice, které Alex nakoupila u Jill a které byly pouze záminkou k návštěvě, svědčily o nečekaném ostychu. Jak varovala Abby, zdráhavě a ustaraně, bylo pro Cassie jasným důkazem tetina smyslu pro zodpovědnost, ale zároveň neochoty míchat se druhým do života.

Během měsíců, kdy Cassie žila v tetině domě, našla spoustu dalších střípků, ze kterých si skládala její osobnost. Od výzdoby interiéru, přes knihy, které četla, až po rozsáhlou sbírku filmů na videokazetách – tuhle vášeň s ní Cassie sdílela – vkus a zájmy Alexandry Meltonové postupně pronikly do Cassiina vědomí.

Přesto stále netušila, proč se teta s její matkou pohádaly. Nevěděla, jestli jí Alex odkázala dům a celý majetek proto, že byla jediný žijící rodinný příslušník, nebo jestli ji k tomu vedly jiné důvody.

A hlavně neměla nejmenší představu, jak si vyložit přesné a zároveň nejasné varování doručené ze záhrobí.

Jak se tak dívala na krabici s papíry, ve kterých mohla být nějaká podstatná informace k tomu, aby pochopila tetino varování, Cassie uvažovala, jestli jí její vlastní neochota seznámit se s Alexandrou Meltonovou nepříjde příliš drahé.

Vstala z pohovky, přešla ke krbu a pohlédla na vzkaz a obálku ve své ruce. Zaváhala jen krátce. Hodila je do ohně a pozorovala, jak hoří.

Pak si vzala krabici s tetinými papíry a snažila se porozumět jejímu životu.

„Dobře,“ řekl Larry Ramsay, když dívky doprovodil do nákupního centra. „Tak jsme tady.“ Vyslovil to trpitelským tónem mužů, kteří by mnohem raději dělali něco jiného, pokud možno se hrabali v motoru.

„Opravdu si toho moc vážím, Larry,“ poděkovala Sue bez mrknutí.

„Rádo se stalo,“ odpověděl zdvořile.

„Když já se vážně potřebuju podívat na ten softwarový program dnes, abych přes víkend mohla pracovat na svém úkolu. Jsem ti opravdu moc vděčná.“

Deanna potlačila smích. Ačkoli Larry vypadal, že ho to nijak nezasáhlo – což se dalo předpokládat, když byl o deset let starší – Deanna dobře věděla, že její nejlepší kamarádce se její bratr líbí. Jindy to vnímala s vlažným zájmem, ale dnes myslela jen na vlastní záležitosti.

„Vážně není zač.“ Jen Deanna rozpoznala netrpělivý podtón v jeho hlase. „Datart je hned -“

„Sue, neříkala jsi, žeš viděla ten program v tom malém počítačovém obchodě na druhém konci?“ zeptala se Deanna překotně.

„Jo, tam jsem ho viděla,“ souhlasila Sue poslušně.

„Tak pojd'me.“ Larry holkám naznačil, ať jdou před ním, ale držel se v těsné blízkosti, když se vmísili mezi ostatní statečné duše, které se ten den vydaly na nákupy.

Deanna se pokradmu podívala na hodinky. Půl čtvrté. Ještě má pár minut čas. Doufala, že v obchodě s počítači bude tolik lidí jako vždycky. Protože pak to pro ni bude mnohem jednodušší na pár minut se ztratit. Přestože věděla, že Larry se do počítačových věcí obvykle zabere, a přestože Sue slíbila, že ho požádá o radu ohledně toho programu, který zvažuje, Deanna si byla jistá, že její nepřítomnost zůstane spíše nepovšimnuta, pokud bude obchod plný.

A mezi obchodem a jedním z východů byl malý Přístěnek. Úplně ideální.

Hana Paynová si uvědomovala, že to pravděpodobně není zcela nejlepší nápad jít sama do nákupního centra, když Joeovi slíbila, že nebude vycházet z domu sama, a trvalo jí nějakou dobu, než se k tomu rozhodla. Ale nakonec nuda a nutnost zvítězily nad opatrností. Když šel Joe spát až ráno, kdy nakoupili potraviny, bude spát až do večere. Hanu čekalo dlouhé pochmurné odpoledne.

Navíc obavy a „co kdyby“, které ji strašily v noci, kdy byla sama a lekala se každého stínu, jí připadaly absurdní v denním světle, kdy byli všichni vzhůru a pracovali jako obvykle.

A vůbec, když byli ráno nakupovat, zapoměla si vyzvednout látku, kterou si objednala v jednom obchodě v nákupním centru.

Hana byla švadlena, dost šikovná, aby z toho mohla žít. V poslední době zkoušela taky vytvářet vlastní modely pro jeden obchod ve městě. Zájem o její práci vypadal slibně, a tak chtěla udělat pár věcí co nejdříve. Potřebovala tu látku.

Asi s sebou měla vzít Beasona, ale nerad cestoval v autě a nepřetržitě štěkal, pokud ho v autě zavřela, proto jela sama. Nechala Joeovi vzkaz, kam šla, kdyby se náhodou vzbudil, když bude pryč. Řídila zamčená v autě a rozhlížela se po cizích obličejích. Nepotkala však nikoho cizího ani podezřelého, do nákupního centra dorazila bez problémů.

Bylo jen něco po půl čtvrté, když zaparkovala co nejbliže k hlavnímu vchodu a vešla dovnitř.

* * *

Reprodukováná hudba zněla hlasitěji než jindy, protože davy zákazníků byly prořídlé a tišší než jindy. A každý byl očividně nervózní.

Ta podívaná ho pobavila. Kupující spolu mluvili obezřetně, pokud vůbec, a opatrně se rozhlíželi. Děti se pohybovaly v blízkosti rodičů a na první pohled tu bylo více manželů a méně mládeže, než bylo v pátek odpoledne v nákupním centru obvyklé.

Ale ona tu byla.

A to jediné ho zajímalo.

Ben přijel ke Cassie ve svém džípu a Matt zvlášť ve svém služebním voze. Šerif ani nemrkl, když to Ben navrhl, ani neprotestoval. Ben se cítil trochu provinile,

že snad jeho hlas zněl příliš panovačně až drze. A že Matt věděl, jaký je jeho motiv.

To teda musí být něco, když muž, který má tak hrubé zdi, že přes ně nepronikne ani pohled média, nosí svá tajná přání napsaná na čele.

Přání, o kterých moc nechtěl přemýšlet. Začínal mít dojem, že je Cassie posedlý, a to mu dost vadilo. Vždycky byl schopen brát vztahy na lehkou váhu, tak nějak věcně se vypořádat s fyzickou potřebou, která nikdy v podstatě nezasáhla jeho city, ale s Cassie to bylo jiné. Fyzickou potřebu cítil samozřejmě také, ale její intenzitu víc než vyrovnávala bouře emocí, se kterými si neuměl moc poradit.

Bylo jednodušší pokusit se je ignorovat, alespoň prozatím.

Cassie je přivítala u vstupních dveří, pes po jejím boku byl jako obvykle ve střehu. Lehce se usmívala a hovořila klidně, ale Ben poznal, že se mu vzdálila ještě víc, než když spolu ráno mluvili. Byla uzavřená, vzdálená, a když se na něj občas zadívala, necítil známý hřejivý dotek, dokonce ani chladný ne.

Rozmyslela si to? Nebo co se stalo?

Matt ho těsně následoval, když vstoupili do obývacího pokoje, a tak se nemohl dost dobře zeptat. Místo toho, když obhlédl úhlednou hromádku papírů na konferenčním stolku a vzpomněl si na její plán projít tetiny věci, poznamenal: „Měla jste práci.“

Cassie psovi jemně přikázala, aby si lehl. Poslechl ji a uložil se na kobereček před krbem, který si očividně přivlastnil. Pokud vycítila napětí z Benova hlasu, na její klidné odpovědi to vůbec nebylo znát. „Myslela jsem si, že už je na čase, abych se do toho pustila. Dokonce jsem začala číst i jeden z tetiných deníků.“

„Píše tam, proč vyděsila Abby k smrti?“ ptal se Matt. Cassie k němu vzhledla. „Takže vám to řekla?“

„Ano, řekla.“

„A?“

„A co? Jestli věřím tomu, že vaše teta viděla budoucnost? Ne, nevěřím. Jestli věřím tomu, že Abby hrozí reálné nebezpečí? Ano, věřím. Kromě toho šílence, co tu řadí, Gary Montgomery je sadisticky parchant, který je naprosto přesvědčený, že Abby mu patří, a bez pochyby je schopen brutálně jí ublížit, kdyby k tomu našel příležitost.“

Ben se na něj podíval, ale mlčel.

Cassie se usmála. „Jsem ráda, že vám to řekla. Co se týká tety Alex, zatím jsem se nedostala ani k jejímu příchodu sem. První deník začíná před třiceti lety.“

„Tak to přeskočte,“ radil jí Matt.

„Omlouvám se, jsem jedna z těch, pro kterou je to fyzicky nemožné přeskakovat stránky, když čtu příběh.“ Zavrtěla hlavou. „Každopádně pochybuji, že by ve svém deníku vysvětlovala, proč řekla Abby to, co jí řekla. Chtěla ji prostě varovat, Matte, to je vše. Možná si myslela, že Abby bude schopná svoji budoucnost změnit, když bude vědět, co ji čeká.“

Matt zatínil zuby. „Možná.“

Cassie se na něj na okamžik zahleděla. „Káva je horká, jestli si někdo - ?“

Matt jen zavrtěl hlavou a Ben s díky odmítl.

„Dobře. Tak já se znovu pokusím spojit se s vrahem.“

Nebyla to otázka, ale Ben měl silnou chuť protestovat. Nelíbila se mu Cassiina odtažitost a nelíbilo se mu, že příliš mnoho lidí ve městě tuší, že neteř Alexandry Meltonové pomáhá ve vyšetřování.

„Myslím, že to není dobrý nápad,“ řekl nakonec.

Cassie jim ukázala, ať se posadí, a sama se usadila v křesle, které s pohovkou svíralo pravý úhel. „A proč ne?“ zeptala se mírně.

Ben pohlédl na Matta, pak si sedl na pohovku co nejbližší ke Cassie, zatímco šerif zabral další křeslo. „Protože lidi už začínají mluvit, Cassie, a znají tvoje jméno.“

Nezměnila výraz. „Ale to jsme přece očekávali. Jen o důvod víc, abych to zkusila znovu. Pokud o mně ještě neví, dozví se to brzy.“

Matt to nevydržel a zeptal se: „Až se o vás doví, může vás... bloknout, když se budete pokoušet o kontakt?“

Cassie pokrčila rameny. „Nevím. Už dříve se mi stalo, že někteří cítili, že se něco děje, když jsem se pokoušela dotknout se jejich mysli, pár jich dokázalo vstup mi zablokovat, alespoň částečně. Pokud se o mně doví, může to zkusit, ačkoli udržovat ty zátarasy pořád bude nemožné. Dříve nebo později se do něj zase dostanu.“

„A pak?“ Ben ji upřeně pozoroval. „Bude schopen tě vystopovat, že? Může se vydat po tom stejném spojení do tvé mysli.“

„Možná. Ale i kdyby se mu to povedlo, myšlenkami nezabiji.“

„Jsi si jistá?“ zatlačil Ben.

Cassie se mu na chvíli zadívala stejně upřeně clo očí, pak sklouzla pohledem k Mattovi. „Opravte mě, jestli říkám něco špatně, ale dosud nemáte žádný důkaz, který by vedl k identifikaci vraha.“

„Neříkáte nic špatně,“ konstatoval Matt.

„A předpokládám, že nejste ochotni dát v sázku životy svých spoluobčanů a doufat, že vrah se rozhodl upustit od tohoto svého zlozvyku?“

„Máma možná vychovala tvrdohlavého chlapa, ale nevychovala hlupáka.“

„Pak si myslím, že to riziko je přijatelné.“

„Cassie -“ Ben začal odporovat.

„A je to moje riziko.“ Dívala se na něj bez mrknutí. „Za deset let práce s policií jediný vrah, který mě kdy, vystopoval a telepaticky identifikoval, byl ten, co zabil mou matku. A ten je mrtvy.“

„Ale šel po tobě.“

„Fyzicky. Stejně jako to může udělat tento, až zjistí, kdo jsem. Tahle hrozba tu je, ať udělám cokoli, zvláště když lidi ve městě už o mně mluví. Takže bude jen dobře, když se pokusím co nejdřív zjistit, kdo to je, dřív než bude mít čas mě hledat.“

Proti takovému argumentu nemohl Ben nic namítat. Ale přesto pořád cítil vzrůstající neklid.

Cassie si jeho mlčení vyložila jako souhlas. Pohodlně se usadila. Zavřela oči. „Nemělo by to trvat zdaleka tak dlouho, než se k němu dostanu. Už vím, kudy jít...“ Při posledních slovech se její hlas vytrácel.

Ben nechal uběhnout jen pár okamžiků, pozoroval její nehybnou bledou tvář. Stačil mu jemný pohyb pod očními víčky, aby byl ve střehu. „Cassie? Řekni mi, co vidíš.“

Vytvořila se jí mělká vráska mezi obočím, rozevřela rty a nadechla se. „Někam... jde. Kolem je spousta lidí.“

„Kde je, Cassie?“

„Obchody. Fontána.“

„Ježíši,“ hlesl Matt, „obchodák.“

„Cassie? Co dělá? Nakupuje, proto tam je? Nebo -“
„Má ruku v kapse. Hraje si s tím drátem. Hledá ji.“

Matt se už natahoval po vysílačce, ale ztuhl uprostřed pohybu, pohled zavrtaný do Cassiina obličeje. „Ježíši,“ opakoval tiše.

Měla otevřené oči. Zírala před sebe bez mrknutí, neviděla nic jiného než telepatický výhled z očí vraha. Panenky měla rozšířené tak obrovsky, že je obepínal jen tenoulinký proužek šedé, jako ledový krunýř kolem dvou černých děr.

Ben zažíval nával strachu. V tu chvíli věřil, jako ještě nikdy předtím, že Cassie už v místnosti není. Že je někde jinde a tam je tma a chlad a šílenství. A jen nepatrná nitka ji pojí s tělem, které čeká na její návrat.

Abby se mrkla na hodinky. Když zjistila, že jsou téměř čtyři, přidala do kroku. Nákupy jí trvaly déle, než předpokládala. Chudák Bryce čeká v autě, určitě netrpělivě, a ačkoli ho za to chvilkové opuštění odškodní hračkami z buvolí kůže, nechtěla ho už déle nechávat samotného.

Kromě toho už bude brzy tma, a i když na parkovišti svítí světla, nechtěla odtud vycházet až po setmění.

Už jen jedna blesková zastávka a může jít...

Max vstal z koberečku u ohně, kde až dosud tiše ležel, a posadil se blízko Cassiina křesla. Nespouštěl z ní oči a tiše kňučel. Každý kousek jeho těla vyzařoval napětí a obavy.

„Cassie?“ Ben zachraptěl, odkašlal si. „Cassie? Mluv se mnou. Kde jsi?“

Lehce pohnula hlavou, jako v odpověď na jeho hlas, ale nemrkla, ani nezměnila výraz, i její hlas zůstal monotónní bez jakýchkoli emocí. „Jsem v něm. Je... rozrušený. Srdce mu buší. Je to tak nebezpečné vzít si ji přímo odtud. Ale líbí se mu to. Bere to jako výzvu. Líbí se mu to očekávání.“

Matt zaváhal s jednou rukou na vysílače. „Bene, potřebuju nějaký popis,“ zašeptal. „Jestli tam pošlu všechny své lidi, vyvoláme paniku a on bude mít čas ztratit se.“

Ben přikývl. „Cassie? Nedívá se do výkladů? Nevidíš odraz?“

Stáhla obočí, ale ty široké prázdné oči se nezměnily. „Jen záblesky. Roztříštěné. Myslím, že má na sobě... modrou bundu. Jako by... dres nějakého klubu. S bílými písmeny, je tam, tuším, R.“

Ben při pohledu na Matta vyčetl stejné zklamání, jaké cítil sám. Největší a nejstarší ze tří zdejších středních škol měla modré bundy s bílým nápisem a bylo jich v okolí tolik, že to vypadalo jako vtip. Stovky studentů, minulých i současných, ty zatraceně bundy nosily.

Ben sám jednu měl, někde v kufri ve starém domě.

„Cassie, vidíš ještě něco? Jakou má barvu vlasů?“

„Má čepici. Nejspíš baseballovou.“

Další zcela běžný jev. Ben chtěl sprostě zanádat, ale přinutil se zůstat klidný. Nelíbila se mu rostoucí bledost Cassiina obličeje, i její naprostá nehybnost, spíše cítil, než viděl, jak každým okamžikem ztrácí sílu.

„Potřebujeme vědět, jak vypadá, Cassie. Můžeš nám pomoci?“

Chvíli byla zticha. „Asi ne... už se vůbec nedívá do výkladů. Jen před sebe, protože... Jeho vzrušení roste. Celou jeho mysl zabírají jeho plány, co s ní udělá. Má... bezpečné místo, kde ji nikdo... neuslyší, a už ho má připravené. Chce, aby se nejdříve před ním svlékla, chce se dívat. A pak -“

„Cassie. Na koho myslíš? Kdo je ta žena?“

„Ta děvka.“

„Jak se jmenuje, Cassie?“

„Děvky nemají jméno.“ Pronesené jejím tichým, monotónním hlasem znělo to tvrzení zvláště mrazivě. Ale ani zdaleka ne tak jako její další slova. „Děvky jsou dobré akorát na šoustání. A na zabíjení.“

„Cassie -“

„Hlavně na zabíjení. Rád se dívám, jak krvácejí.“

„Už jsou skoro čtyři,“ sykla Sue na svoji nejlepší kamarádku. „Jestli hodláš něco podniknout, tak pohni.“

„Tak Larryho na pár minut zabav,“ zamumlala Deanna v odpověď a poodešla do vedlejší uličky obdivovat vystavené modemy.

Sue poslušně vzala počítačový program, který zvažovala, a odnesla ho k Larrymu, který stál u dveří. Během pěti minut s ní přešel zpět k polici s programy a vrtěl hlavou nad její neznalostí.

S uchechtnutím Deanna vyklouzla z obchodu.

„Cassie, poslouvej mě. Slyšíš? Vrat' se! Vrat' se, Cassie!“ Na tohle ho nepřipravila, ale Ben instinktivně

věděl, že pokud její hlas splyne s hlasem vraha, až mluví jako jedna osoba, pak se určitě dostala příliš hluboko.

Z vás by se nikdy netvor nestal.

Ale mohu se v nějakém ztratit. Není to totéž?

Ježíšikriste.

„Rád se dívám, jak -“

„Cassie. Vrať se! Hned teď. Dělej!“

Po chvíli ticha řekla: „Dobře. Pořád... jde dál. Ale rychleji. Myslím... že ví, kde ji najde.“

Ben jen vzdáleně vnímal Matta na vysílačce, jak posílá své lidi ke každému východu z nákupního centra.

Soustředil se pouze na Cassie. Děsilo ho pomyšlení, že kdyby se od ní třeba jen na zlomek sekundy odvrátil, ztratí ji navždy.

„Cassie? Kde je teď?“

„Právě prošel kolem nějakého občerstvení.“

„Kterým směrem jde?“

„Nevím.“

„Cassie?“

„Nevím, nikdy jsem tam nebyla.“ Vyčerpání bylo nyní znát z každého slova.

Ben se snažil mluvit klidně. „Zkus se podívat na název nějakého obchodu, Cassie. Vidíš něco?“

„Obchod... s obuví, vedle... hudebniny. Naproti... knihy.“

„Matte, míří na sever,“ Ben promluvil na šerifa, ale nespouštěl z ní oči. „Cassie?“

„Jsem pořád tady,“ zněla jako z dálky. „Bolí ho nohy. Má příliš těsné boty. Není to legrační?“

„Cassie, sleduje někoho?“

„Ne. Ona bude... On ví, kde bude.“

„Myslí na to místo? Kde bude?“

„Ne, jen -“ Cassiin hlas se náhle přerušil. Vypadalo to, že ani nedýchá. Pak zavřela oči, trhla hlavou, jako by dostala facku, a vykřikla bolestí.

ČTRNÁCT

Hana Paynová se podívala na hodinky a tiše zaklela, když viděla, že už jsou bezmála čtyři. Snažila se nezdržovat, ale Connie trvala na tom, že jí dopodrobna povykládá o každé látce, jak je stříhala.

A teď už je tolik hodin! Jestli si nepospíší, tak nestihne nachystat Joeovu večeři na stůl dřív, než se vzbudí.

Měla plné ruce látek a hlavu plnou možných výmluv, vzala to obvyklou zkratkou kolem několika dočasně zavřených obchodů z důvodu rekonstrukce a směřovala k jednomu z méně užívaných východů, o kterém ví jen ti, kdo v nákupním centru pracují nebo pracovali.

Dělala brigádu v občerstvení.

Vědoma si toho, jak čas utíká, Hana spěšně prošla kolem rohu a ani si ho nevšimla, dokud mu doslova nevběhla do náruče.

„Ahoj,“ protahoval samohlásky.

„Cassie? Cassie!“

Ben se chystal, že ji popadne a zatřese s ní, když konečně zvedla hlavu a otevřela oči. Panenky nabyly opět normální velikost, ale měl pocit, že nikdy neviděl tak ztrhaný výraz.

„Co se stalo?“ zeptal se nyní už tichým hlasem, ani si neuvědomoval, že klecí na kolene u jejího křesla.

„Vytlačil mě ven,“ zašeptala Cassie.

„Cože?“

„Víš, kdo jsem.“

Ben se natáhl pro její ruku, byla ledová. Třel ji mezi svými dlaněmi. „Jsi si jistá?“

Opřela si hlavu o opěradlo židle a dívala se na něj bez výrazu. „Nevím jak, ale... uvědomil si, že tam jsem. Byl strašně rychlý a já... jsem se nestačila schovat. Slyšela jsem ho. Pomyslel si mé jméno, než mě vytlačil ze své mysli.“

„Kristepane,“ uteklo Benovi.

Matt byl na nohou. „Cassie, můžete mi oněm říct ještě něco? Moji lidé budou mít všechny východy pod kontrolou do deseti minut, ale je to hrozně široký pojem, když jim řeknu, ať zastaví každého muže v bundě školy Central High, i když to zúžíme na muže v doprovodu ženy. Můžete mi říct ještě něco? Cokoli?“

Cassie k němu pozvedla své vyčerpané oči a řekla: „Myslím, že už je pozdě.“

Deanna Ramsayová se otočila s milým úsměvem, který rychle pohasl. „To jsi ty? Chceš něco?“

„To je zvláštní, že se ptáš,“ odpověděl.

„Nemusel jsi zůstat.“ Cassie upíjela horkou kávu, kterou jí Ben nachystal, a pozorovala jej přes okraj hrnku. „Budu v pořádku.“

„Rádo se stalo,“ řekl.

Neusmála se. Zachumlaná ve vlněné přikrývce a s horkou kávou v žaludku se cítila tepleji, ale byla tak vyčerpaná, chtěla se jen stočit do klubíčka a spát.

A hlavně, panebože, beze snů.

„Matt může potřebovat tvoji pomoc,“ navrhla Benovi.

„Matt tam má pětadvacet svých podřízených a celou ochranku z nákupního centra. Jen bych mu překážel.“ Po chvíli dodal: „Já nikam nepůjdu, Cassie.“

Nadechla se a soustředila se na výslovnost svých slov: „Potřebuji spát asi tak dvanáct hodin.“

„Dobře.“ Odložil hrnek, vzal i její a položil ho na stůl, pak ji zvedl ze židle i s přikrývkou.

„Co to -?“

„Sama bys ty schody nevyšla.“ On je zvládal lehce i s její váhou navíc.

Cassie měla zamlžené myšlení, ale vůbec se jí nelíbilo, že ji nese v náručí, když je tak příšerně unavená na to, aby si to užila. Řekla však jen: „Proč mě nemůžeš nechat samotnou?“

„Do které ložnice?“ zeptal se, zjevně nedotčený její rozechvělou otázkou.

Cassie si vzdychla a položila mu hlavu na rameno. „Do té velké vpředu. Musím vyvenčit Maxe.“

„Udělám to. Nestarej se.“

„Potřebuje nakrmit.“

„Řekl jsem, ať se nestaráš, Cassie. Vůbec o nic. Prostě spi.“

Napůl spící ještě zamumlala: „Dobře, ale nemůžeš tu zůstat přes noc. Co by řekli lidi?“

„Spinkej, lásko.“

Chtěla mu říct, aby ji neoslovoval „lásko“ a aby tu určitě nezůstal na noc, ale vydala jen jakési smyslné zamručení, za které by se určitě styděla, kdyby byla schopna se nad tím zamyslet. Ale myšlení už šlo mimo ni. Oči se jí zavřely, a když ucítila pod sebou měkkou

postel, Cassie vzdychla, uvolnila se a upadla do spánku jako do hluboké studny.

Ben jí sundal boty a vlněnou přikrývku jí nechal navíc. Rozsvítil lampičku na nočním stolku, protože už se stmívalo, ale nechal ji svítit jen slabě. Už spala hlubokým spánkem, své křehké tělo úplně ochablé, a on tam chvíli jen tak stál a díval se na ni.

Kolik z těch příšerných psychických cest ještě vydrží, než ji to úplně zničí? Moc ne. Věděl, že ji ty pokusy stojí hodně sil, ale až do dneška nevěděl, že odčerpávají její životní energii.

A taky nevěděl, že pomyšlení, že ji ztratí navždy, se mu zarývá do srdce jako nůž.

Uslyšel tlumený zvuk. Když se otočil, ve dveřích stál Max a pozoroval ho s úzkostí v očích. Ben naposledy pohlédl na Cassie, pak šel k psovi, odstrčil ho do chodby, aby mohl dveře přivřít.

„Tak pojď, ty kluku,“ oslovil ho. „Půjďme dolů a necháme ji v klidu odpočinout.“ I když nevím, jaký klid najde ve svých snech.

„Nějaké novinky?“ ptal se Ben šerifa, když Matt zavolal z telefonu ve svém služebním autě.

„Jo, a samé špatné. Pohřešujeme jednu dívku, Bene.“

„Kdo je to?“

„Patnáctiletá Deanna Ramsayová. Přišla do obchodáku s kamarádkou a doprovázel je její starší bratr. Ta kamarádka je úplně hysterická. Z toho, co jsme z ní dostali, to vypadá, že ji Deanna přemluvila, aby odlákala pozornost jejího bratra, aby se mohla na chvíli ztratit. Tvrdí, že měla v úmyslu s někým se sejít,

ale neví s kým. Bratr přísahá, že nemohla zmizet víc než před deseti minutami. Prohledáváme to tu a proklepáváme každého chlapa ve vhodné věkové kategorii v bundě Centralu nebo bez.“ Matt se odmlčel, pak dodal mdlým hlasem: „Nic.“

Ben seděl na Cassiině pohovce s psí hlavou v klíně, zíral na poskakující plamínky v krbu a přemýšlel, co povzbudivého by řekl. Nenapadlo ho nic.

„Do prdele,“ ulevil si nakonec.

„To přesně vystihuje moje pocity.“ Matt zněl tak unaveně, jako by už ani nadávat nemohl. „Moji lidé to tu prohledávají a mám taky rostoucí počet dobrovolníků, kdyby bylo zapotřebí prohledat okolí. Volal jsem Johna Logana, přijede se psy. Ta dívka nechala rukavice v bratrově autě, a tak máme její pach. Ale vsadím se, že ten parchant tu měl nějaké auto a stopa bude končit pár metrů od východu.“

Nadechl se. „Nikdo neviděl nic neobvyklého, nikdo neslyšel nic podezřelého. Jedu s Larrym k Ramsayům oznámit to rodičům.“

„Pokud už to nevědí.“

Matt zabručel na souhlas. „Jak se má Cassie?“

„Spí. Nebo bych spíše měl říct, že je v bezvědomí. Říkala, že bude potřebovat dvanáct hodin spánku, ale byl bych moc překvapený, jestli se vzbudí dřív než zítra dopoledne.“

„Zůstáváš tam přes noc?“

„Jo“

Matt to nekomentoval, řekl jen: „Tak ano, zavolám ti, jestli se večer ještě něco objeví, nebo ráno.“

„Jestli mě budeš potřebovat -“

„Máme dost očí na pátrání. Tady nemůžeš nijak pomoci.“ Zachmuřeně dodal: „Zatím ten parchant

nechával těla tak, že jsme je rychle našli, ale jestli má Cassie pravdu v tomto případě...”

„Tak můžeme čekat dlouho,“ dokončil za něj Ben.

„Jo. A mimochodem, ta banda dobrovolníků se mi vůbec nelíbí, Bene. Už jsme jich museli polovinu odzbrojit. Jestli je použijeme při pátrání a najdeme tělo té dívky, pak máme na krku lynčování.“

„Já vím.“

„A Eric vyhrožuje, že zítra udělá zvláštní vydání, a nemůžu ho přesvědčit, že tím jen přiloží do ohně.“

„Zavolám mu.“

„Díky.“ Matt ztrápeně vydechl. „Zavolám ti, když bude něco nového.“

„Dávej si pozor, Matte.“

„To víš, že jo.“ Matt zavěsil a odstoupil od dveří svého auta, pak se podíval na Abby, která se opírala o zadní blatník, psa měla u nohou. Než se Matt zmohl cokoli říct, promluvila sama.

„Pojedu domů.“ Neklidně se rozhlédla po lidech plnicích parkovitě, kde se zažihala světla, protože se rychle stmívalo. Byla tam spousta uniformovaných strážníků, kteří vcházeli a vycházeli z nákupního centra a vyptávali se lidí na parkovišti, ale převládalo množství znepokojených občanů, kteří jen tak postávali a vstřebávali, co se právě stalo. „Máš práci a jen bych ti překážela.“

Matt přistoupil blíže, ale nedotkl se jí, i když po tom moc toužil. Zamrazilo ho až do morku kostí, když Abby poznal mezi nakupujícími a uvědomil si, jak blízko toho šílence se nacházela. „Nikdy nepřekážíš.“ Věděl, proč má strach, a její další slova mu to potvrdila.

„Matte, jestli mě někdo uvidí, jak se kolem tebe pořád motám, tak se začne divit...“

Drsně ji přerušil: „Nechci tě spustit z očí.“

Její napjatý výraz povolil. „Budu v pořádku. Pojedeme s Brycem domů a zamkneme se. A budeme čekat na tebe.“

Nelíbilo se mu to, ale věděl, že nemá na výběr. „Dobře.“ Protože si nemohl pomoci, zvedl ruku a lehce ji pohladil po tváři. „Ale, proboha, buď opatrná.“

„Budu. A ty taky.“

Matt ji sledoval celou cestu k autu, teprve až kolem něj projela a zvedla ruku na pozdrav, obrátil se zpět ke svým povinnostem, jen velmi neochotně se snažil na ni nemyslet.

* * *

Neviděn ani jedním z nich Gary Montgomery seděl v autě a svíral volant, až mu zbělaly klouby na prstech, pozoroval, jak jeho žena odjíždí. Pak se otočil směrem k šerifovi, který rozdával rozkazy svým lidem.

„Ten parchant,“ zamumlal. „*Parchant* jeden.“

„Jsem rád, že jsem tě vystrašil,“ pronesl Joe Mooney flegmaticky, když doprovázel Hanu k jejímu autu. „Ježíši, Hano, vždyť ses ani nedívala, kam jdeš!“

„Spěchala jsem. Věděla až příliš dobře, že tentokrát svůj skutek neospravedlní. Chudák holka, co zmizela z nákupního centra za denního světla, a ten netvor, co ji unesl, mohl Hanu minout jen před pár minutami! Zachvěla se.“

„Já nevím, co si s tebou počnu,“ prohlásil Joe.

Haně se ze všeho nejvíc chtělo plakat. „Zůstaneš dnes doma, Joe? Prosím?“

Dlouze se na ni zadíval, když došli k jejímu autu. Přestože věděl, že na třetí směně bude chybět více lidí, protože jiní muži také zůstávali doma, řekl: „Dnes budu asi nemocný. Nastup si, miláčku, pojedu za tebou domu.“

Hana se mu vrhla kolem krku, kusy látek se rozletěly po chodníku.

Jak Matt předvídal, slídiči Johna Logana sledovali stopu jen pár metrů od jednoho z východů, kde únosce Deannu Ramsayovou přinutil nastoupit do přistaveného vozu. Celý pozemek nákupního centra byl důkladně prozkoumán a vzhledem k tomu, že stopa se vytrácela, šerifovi nezbylo nic jiného, než rozpustit skupinu čekajících dobrovolníků a poslat strážníky, ať hlídkují ve městě. Doufal, že snad zpozorují něco – cokoli – podezřelého.

Dobrovolníkům se moc nechtělo rozejít, přestože je Matt ujistil, že je povolá, pokud se pátrání bude konat následující den. Ze skupiny bylo slyšet hodně nesouhlasného bručení a Matt dohlížel na to, aby se doopravdy rozešli každý svým směrem dříve, než on sám se svými lidmi také opustili nákupní centrum.

Policisté se rozešli, někteří se vraceli do kanceláře, ale většina hlídkovala v ulicích. Mattova milosrdně krátká návštěva u Ransayových roztříštila jeho chabou naději, že se snad dívka mezitím sama bezpečně dopravila domů. Nechal na místě pár lidí, aby od sklíčených rodičů získali jména a čísla Deanniných přátel, ať se mohou vydat po všech možných stopách.

Nečekal však, že to pomůže.

Deanna Ramsayová byla unesena šilencem příliš chytrým na to, aby po sobě zanechal stopy. Příště o něm uslyší, až se najde její tělo.

Znásilněné a navíc zmučené tělo, pokud měla Cassie pravdu.

To, co dneska předvedla, Matta každopádně překvapilo. I největší skeptik by musel přiznat, že se dělo něco mimořádného. Pochyboval, že někdy zapomene na tu hrůzostrašnou prázdnotu jejích nevidomých očí.

Uvažoval, jestli má Ben vůbec představu, do čeho se pouští.

Na stanici byl klid, protože spousta strážníků vyslýchala Deanniny přátele a hledala jakékoli narážky, kam ji mohl únosce odvézt. Matt byl za ten klid vděčný. Potřeboval přemýšlet.

Zavřel se do své kanceláře. Nejdříve zavolal Abby, jestli došla bezpečně domů a je pořádně zamčená, a řekl jí, že pokud dnes přijde, bude to až kolem půlnoci, a pokud nedorazí do té doby, tak už v noci nepřijde.

Jako vždy, Abby měla pochopení.

Matt strávil něco přes hodinu u stolu tím, že procházel znovu každou poznámku a hlášení týkající se předchozích tří vražd. Díval se na fotografie, studoval mince a nože nalezené na místě činu, pročítal do detailů pitevní zprávy.

Když skončil, nebyl o nic blíže zjištění, kdo ty tři ženy zabil a nejspíš unesl Deannu Ramsayovou.

Zaklepání na dveře přerušilo jeho tok myšlenek a Matt byl rád. Ve dveřích stála jeho podřízená Sharon Watkinsová a tázavě se na něj dívala.

„Co se děje, Sharon? Něco nového?“

„Nic v případě Ramsayové, to ne,“ odpověděla.

„Mám strach zeptat se, co se ještě stalo.“

„Nic, aspoň o ničem nevím. Někdo za vámi přišel, šerife. Nemá sice domluvenou schůzku, ale myslím, že ho budete chtít vidět.“

„Z toho nemůže být nic dobrého,“ utrousil Matt.

„Není.“ Ze Sharonina výrazu poznal, jak je ráda, že je to jeho problém a ne její.

Matt se nuceně usmál. „Tak ho pozvěte dál.“

Nepřítomně uklidil složky ze svého stolu a povstal, když Sharon uvedla návštěvu. Nepotřeboval, aby se mu ten muž představoval nebo prokazoval odznakem, věděl přesně, s kým má tu čest.

„Šerif Dunbar? Jmenuji se Noah Bishop. Pracuji pro FBI.“

Byl to vysoký muž, štíhlý, ale široká ramena a atletické držení těla svědčily o velké fyzické síle. Měl černé vlasy, které se nad čelem sbíhaly do výrazné špičky, pronikavé šedé oči a překvapivě hezký obličej, který však hyzdila zubatá jizva táhnoucí se od levého oka skoro až ke koutku úst.

Takový obličej nenavozoval pohodu.

„Agente Bishope.“ Matt ukázal na židli pro návštěvy, sám se znovu usadil do své. „Co mohu pro FBI udělat?“

„Uklidněte se, šerife,“ usmál se Bishop. „Nepřišel jsem strkat nos do vašeho vyšetřování.“ Jeho hlas zněl chladně, ale věcně.

„Ne?“

„Ne. Tohle je vaše úřední pravomoc. FBI ráda nabídne své služby, zvláště pokud ve vaší oblasti doopravdy působí masový vrah, ale z předcházejících

situací jsme se poučili, že je taktičtější, když počkáme na pozvání.“

„To rád slyším.“

Agent na sobě nedal znát, jestli mu Mattova stručnost vadí. „Pak si budeme rozumět.“

Matt sklonil hlavu. „Nechcete mi říct, jak jste se o našem malém vyšetřování dozvěděl?“

„Z místního deníku.“

„Který si zřejmě necháváte doručovat až do Virginie?“

Bishop se opět usmál, což působilo docela děsivě. „Mám přístup na některé počítačové databanky, patří mezi ně i ta z vašeho státu. Vaše místní noviny, stejně jako řada jiných, archivuje své výtisky pro výzkum, i pro budoucí generace. Jakmile je použito slovní spojení ‚masový vrah‘, ukáže se na mém počítači, když dělám průzkum informací.“

„Internet,“ pronesl Matt s ironickým obdivem, „je úžasná věc.“

„Díky němu se dají hůře ututlat tajemství.“ Bishop nečekal na odezvu na své provokativní prohlášení a klidně pokračoval: „Jak jsem řekl, šerife, FBI ráda nabídne jakoukoli pomoc nebo radu, kterou budete potřebovat. Avšak já jsem nepřijel kvůli vašemu vyšetřování, ale pouze v záležitosti, která se k němu vztahuje.“

„Což je?“

„Rád bych si promluvil o Cassandře Neillové.“

27. ÚNORA 1999

Cassie se vzbudila s matným pocitem, že spala strašně dlouho. Chvilí ležela, na nic nemyslela, jen

ospale mžourala na strop. Pak ji vyrušilo malicherné podezření, že spala v oblečení. Donutila se posadit a odhrnula přikrývky.

Ano, opravdu spala v oblečení.

Proč něco takového, proboha, udělala?

Podle hodin bylo pár minut po deváté ráno. Byla si celkem jista, že je sobota.

A že někdo smaží slaninu v její kuchyni.

Cassiinu mysl ovládl spíše zmatek než úzkost. Trvalo jí dobrých pár minut, než si vzpomněla, co se přihodilo předešlé odpoledne. V zápětí si uvědomila, že Ben přece jen zůstal přes noc.

Poté, co ji odnesl do postele a nechal ji tam.

Odstrčila ty myšlenky spolu s přikrývkami, toporně vyklouzla z postele a postavila se na kobereček u postele, na okamžik automaticky hodnotila svůj stav. Myšlení měla ještě trochu zamlžené. Protože zřejmě zůstala v jedné poloze celou noc, svaly protestovaly při každém pohybu a kručení v žaludku jí připomnělo, že už je to pěkně dlouho, co měla pořádné jídlo. Ale kromě toho se cítila překvapivě dobře.

Dlouhá horká sprcha jí pomohla zbavit se ztuhlých svalů a vyčistila jí hlavu. Když pak oblečená sestupovala po schodech dolů, měla hlavu jasnou a byla připravena čelit úplně všemu. I státnímu žalobci smažícímu slaninu v její kuchyni.

Stůl byl prostřený pro dva a její rádio tiše vyhrávalo oldies v pozadí. Takové přivítání ji rozveselilo.

„Dobré ráno,“, pozdravil s úsměvem, když vešla.
„Káva je již hotová.“

„Dobré ráno.“ Vrhla se ke kávovaru v zoufalé potřebě kofeinu, jen doufala, že to není poznat.

Max, natažený u zadních dveří a s kostí z buvolí kůže mezi tlapkama, zavrtil ocasem na uvítanou, ale nepřestal kousat. Je po líbáncích, usoudila Cassie.

„Doufám, že ti to nevadí, ale udělal jsem si pohodlí jako doma,“ oznámil Ben věčně, aniž se na ni otočil.

„Jak by mi to mohlo vadit?“ zabručela.

„Říkal jsem si, že možná jo.“ Pokračoval konverzačním tónem. „Včera jsi mi řekla, že tě mám nechat na pokoji.“

Nejasně si to vybavila. „Řekla jsem, že mě máš nechat samotnou. To jsi udělal.“

Vrhl na ni krátký pohled, který nebyl o nic méně přísný, i když byl krátký. „Jak se cítíš?“

„Lépe. Spánek obvykle pomáhá.“ I když obvykle ne šestnáctihodinový. Popíjela kávu a pozorovala Bena. Všimla si, že se v kuchyni pohybuje lehce a že se od včerejška převlékl. Kde spal?

„Máš ráda palačinky?“ zeptal se. „Řekni ano.“

„Ano.“ Vytáhla z ledničky javorový sirup a máslo, nalila oběma pomerančový džus, Ben mezitím dovařil

Chtěla se ho zeptat na tu ubohou dívku, která včera zmizela, ale její mysl se stáhla. Nemohla nic dělat, připomněla si důrazně. Ani pro tu dívku. Ani teď.

mlčela, zatímco Ben nosil na stůl. Oba usedli k jídlu. Ticho mezi nimi trvalo většinu snídani. Zdálo se, že Benovi to vůbec nevadí. Cassie nijak nespěchala ticho přerušit. Nebylo jí s ním nepříjemně, i když ostře vnímala každý jeho pohyb. Jen nevěděla co říct.

Už téměř dojedli, když konečně promluvila. „Bylo to moc dobré. Díky.“

„Moje specialita jsou snídani a steaky. Kromě toho...“

S úsměvem pokrčil rameny.

Pomyslela si, že tyhle odborné znalosti mu pravděpodobně obvykle stačily, aby získal, co chce, ale nevyslovila to nahlas. Místo toho už to nevydržela a zeptala se: „Ta dívka -?“

„Ještě ji nenašli.“

„Mohla bych -“

„Ne,“ zamítl Ben. „To teda nemohla.“

„Je mi úplně dobře.“

„Možná.“ Zavrtěl hlavou a upřeně se na ni zahleděl.

„Možná taky ne. Pamatuješ si všechno, Cassie?“

„Víceméně.“

„Pamatuješ si, že jsi mluvila v první osobě, slovy toho vraha?“

Zamrazilo ji. „Ne.“

„Bylo to tak. Podařilo se mi vytáhnout tě zpět, ale -“ Nadechl se zhluboka. „Ted‘ už chápu, co jsi myslela tím, že potřebuješ spojení se životem.“

Cassie se neptala, co konkrétně říkala. Jen potřásla hlavou a zamumlala: „Každý případ je jiný, ale... Tady ničemu nerozumím. Zvláštní věci se dějí už od začátku.“

Zaváhal. „Ještě něco. Měla jsi otevřené oči skoro po celou dobu kontaktu. To není normální, že?“

„Ne.“

„Měla jsi tak rozšířené panenky, že skoro vůbec nebyly vidět duhovky.“

Cassie více znervózňovalo, co slyšela v jeho hlase, než neobvykle jevy, které popisoval. „Neumím to vysvětlit. Ten rozdíl, který jsem cítila... byl v intenzitě.“

„Jak to myslíš?“

„No, samotný kontakt mi nepřipadal jiný, jen jeho hloubka. Téměř okamžitě jsem se ocitla v jeho mysli, v

jeho vědomí, tak rychle, jako když cvaknu vypínačem.“

„Protože jsi už od minula znala cestu?“

„Asi ano.“ Ale měla pocit, že to není pravda.

„Kdybych nevěděla, že to není možné, přísahala bych... že mě vtáhl. Že chtěl, abych věděla, kde je a co dělá. Že mi schválně ukázal tolik, kolik chtěl, než mě vytlačil ven.“

„Proč to není možné?“

„No, protože... jsem necítila, že by o mně věděl. Až do posledního okamžiku, kdy se na mě najednou podíval a pak mě vytlačil ven.“

„Říkala jsi, že tě poznal.“

„Ano. Vyslovil... pomyslel si mé jméno.“

„*Cassie*.“

Znovu uslyšela, jak zašeptal její jméno, a celá se otřásla. Nikdy předtím ji takhle nikdo nepřistihl ve své mysli. Tmavé vnitřní oko se na ni otočilo s tak prudkou přesností, že se cítila jako přikovaná.

Polapená.

Nikdy nebude schopna říct to Benovi. Věděla s naprostou jistotou, že by sama nebyla schopna uniknout šílené síle té cizí mysli, kdyby ji on sam opovržlivě nevyhodil na svobodu.

PATNÁCT

„Cassie?“

Pokusila se o úsměv. „Jak jsem říkala, ví, kdo jsem. Ale to jsme čekali, dříve nebo později.“

„Myslíš, že tě bude nadále blokovat?“

„Nemůže to dělat do nekonečna. Časem se i nejsilnější mysl unaví nebo rozptýlí. Pak se do něj zase dostanu.“

„A když se ti to povede, bude o tobě vědět?“ Cassie zaváhala. „Vážně nevím. Dosud jsem vždycky byla schopna svou přítomnost skrýt. Asi... jsem musela být tentokrát nějak nepozorná, a tak mě přistihl.“

„Co když tě přistihne znovu? Může ti ublížit?“

„Myšlenkami?“ Snažila se neznít vyhýbavě. „Tentokrát mě akorát vytlačil ven. To je přirozená reakce.“

„My ale máme co do činění s nepřirozenou myslí, Cassie.“

„Já vím.“

Ben se na ni zadíval, pak odstrčil talíř s přidušenou nadávkou. Vyrovnaným hlasem se jí zeptal: „I když ti nemůže ublížit, kolikrát si myslíš, že to ještě můžeš udělat, než se zabiješ?“

„Tolikrát, kolikrát bude třeba.“ Cassie vstala a odnesla svůj talíř do dřezu.

Následoval ji se svým talířem. „Já si to nemyslím, Cassie. Uvědomuješ si, že jsi mě včera vyděsila k smrti? Myslel jsem, že tě navždy ztratím.“

Nalila si další šálek kávy, aby získala čas. Nic ji však nenapadlo. „Promiň.“ Její vlastní hlas jí zněl spíš zmateně než omluvně. Uvažovala, jak asi zní jemu.

Zjevně ne omluvně.

„Zatraceně, Cassie! Přestaň se chovat, jako že mi to může být jedno, když jsi v nebezpečí.“

Nalila si mléko do kávy a pomalu, soustředěně ji míchala. „To riziko podstupuji já. To už jsem ti říkala.“

„A mě do toho vůbec nepočítáš?“

Chvíli jí trvalo, než odpověděla. „Co ti mám na to říct, Bene?“

Položil jí ruce na ramena a otočil ji čelem k sobě. „Podívej se na mě.“

Poslechla ho velmi zdráhavě.

Trochu s ní zatřásl. „Přestaň mě neustále vyřazovat.“

„Nic takového nedělám.“

„Jsi ode mě na mile daleko, od té doby, co jsme s Mattem včera odpoledne přijeli. Chci vědět proč. Je to snad proto, že jsem ti řekl, co k tobě cítím? Rozmyslela sis to a nechceš se mnou nic mít?“

On tě zničí.

Cassie uvažovala, jestli se má aspoň pokusit o záchranu. „Bene, sám přece vidíš, že... že to k ničemu nevede.“

„Proč?“ zeptal se neomaleně.

„Panebože, copak všechny důvody nejsou nad slunce jasnější?“

„Pro mě ne. Řekni mi je.“

Nadechla se. „Za prvé, byla bych mizerná milenka. Bene, viděla jsem příliš mnoho mužských myslí naplněných pouze násilím a nenávistí. Nemůžu to

všechno odsunout stranou, předstírat, že jsem to nikdy neviděla, že mě to nikdy neděsilo.“

„Nebyla jsi v mé mysli,“ namítl tiše.

„Já vím.“ Zklidnila hlas jen s největším úsilím. „A taky vím, že ti ostatní, že jejich nutkání a skutky nejsou normální. Většina mužů nikdy nepocítí takovou brutalitu. Ale i když si to říkám, tak mi to vnitřně nepomáhá. Stále... si nemohu pomoci, mám strach. Copak to nevidíš? Nejsem schopna nikomu důvěřovat.“

„Tomu nevěřím.“

„Budeš muset, protože je to pravda.“

„Cassie, nikdy bych ti schválně neublížil.“

„Jsem si jistá, že to myslíš vážně.“ Vyhýbala se jeho očím.

„Ale nevěříš, že je to pravda.“

„Říkala jsem ti to. Nedůvěřuji nikomu. Nechci se do ničeho zaplést, s nikým. Bene, prosím tě, prostě to nech být, ano?“

Ignoroval její prosebný tón. „Protože mě nemůžeš přecíst? Protože si nemůžeš být jistá, že ve mně ta brutalita není?“

„Nevím, možná.“ Sama zvažovala, jestli by se tím všechno usnadnilo, kdyby mohla Bena přecíst. Nebo zhoršilo.

Stiskl ji pevněji. „Cassie -“

Zazvonil telefon, oba leknutím nadskočili, ale Cassie byla ráda, že se od něj může vzdálit, i když jen ke kuchyňskému telefonu na zdi. Zvedla sluchátko a řekla prosím. Doufala, že se jí moc netřese hlas.

„Cassie, tady Matt. Je tam ještě Ben?“

„Ano. Malý moment.“ Podala mu sluchátko, a když ho vzal, okamžitě se vzdálila a překotně začala plnit myčku.

„Matte? Našli jste ji?“ Ben pozoroval Cassie a zavrtěl hlavou, když tázavě vzhledla. Pak se zamračil, jak šerif pokračoval. „Nemyslím si, že je to dobrý nápad, Matte. Jen podpoříme drby, když Cassie přijde přímo do kanceláře. Já vím. Ano, uvědomuji si to, ale -“ Ještě chvíli poslouchal, pak řekl: „Dobře, za chvíli jsme tam.“

Zavěsil a soustředil se plně na Cassie. „Slyšelas. Chce s námi mluvit ve své kanceláři. Nevím proč, nechtěl mi to do telefonu vysvětlovat, ale měl pravdu, že tvoje úloha ve vyšetřování je už stejně veřejným tajemstvím.“

Cassie zavřela myčku. „Zajdu si pro bundu.“ Snažila se mluvit co nejlhostejněji. „Vypustíš na minutku Maxe, prosím? Nechám ho doma.“

Ben jí bez řečí vyhověl, než se vypravila, byl také připraven vyrazit. U vstupních dveří zvedl ze země malou koženou tašku, které si předtím nevšimla. Neptala se, ale záhy se jí dostalo vysvětlení.

„Od té doby, co jsem pracoval u obvodního soudu, s sebou vždycky vozím věci na přespání. Nikdy jsem nevěděl, kdy strávím noc mimo dům.“

Cassie nastavila mlčky bezpečnostní systém a nasedli do džípu. Ticho mezi nimi tentokrát nepůsobilo příjemně. Přerušili ho za celou cestu od Cassiina domu do šerifovy kanceláře pouze jednou.

„Co mám udělat, abys mi začala důvěřovat?“ zeptal se Ben.

Cassie mu neprozradila, že kdyby mu nedůvěřovala, tak si ho nikdy nevybere jako spojení se životem.

On tě zničí.

Asi už bylo pozdě, ale musí to zkusit. Ať to bolí sebevíc.

„Nic,“ odpověděla.

Abby poslouchala rádio celé dopoledne, ale místní rozhlasová stanice jen každou hodinu znovu opakovala, že pohřešovaná dívka z Ryan's Bluff stále nebyla nalezena. Úřad šerifa žádá, kdyby někdo měl jakoukoli užitečnou informaci, ať se laskavě přihlásí. Jinak vyzýval všechny občany, aby zachovali klid. Posílené hlídky stále křížovaly městem.

Abby byla neklidná. S Mattem nemluvila od večera, špatně spala, a přesto se vzbudila už za svítání, i když se cítila hrozně unavená a nebyla ve své kůži. Snažila se zaměstnat obvyklými víkendovými činnostmi, ale před polednem už měla uklizeno i vypráno a nenašla už nic, co by ještě mohla udělat.

Počasí bylo pochmurné, zima a zamračeno, od rána hrozily srážky a zbytky sněhu se místy stále držely, jako by zvaly posilu. V rádiu hlásili, že cesty jsou suché, ale jedním dechem následovala výzva šerifa, aby lidé pokud možno nevycházeli z domu.

Abby si uměla představit, jaké telefonáty musí Matt dostávat, od vyděšených občanů, až po rozzuřené obchodníky. Ať udělá cokoli, nezavdělčí se všem, pokud ulice nebudou znovu bezpečné, a to rychle.

Měla o něj strach. O takovou situaci nestál a žádné předchozí zkušenosti ho na ni nepřipravily. Byl inteligentní muž a dobrý policajt a nedopustí se mnoha chyb – těch několik málo udělá z přesvědčení, že je to pro město to nejlepší.

Potíž je, že za současného stavu věcí neexistovalo žádné „nejlepší“ řešení, jediné dopadnout extrémně brutálního a nepochybně šíleného vraha.

Abby ztuhla, když si představila, jak by probíhal střet Matta s vrahem. Protože on by u toho samozřejmě nechyběl. Kdyby se doslechl o místu pobytu vraha, Matt by byl první ve dveřích. Ne proto, že to byla jeho práce, ale protože měl takovou povahu.

Zazvonil telefon a Abby ho nedočkavě zvedla, protože doufala, že si Matt našel chvilku, aby jí zavolal. Moc potřebovala slyšet jeho hlas.

„Haló?“

Nikdo neodpověděl, ale linka nebyla hluchá. Bylo slyšet něčí dech, sice slabě, ale nebylo o tom pochyb.

„Haló?“ opakovala Abby, nejistota v ní vzrůstala. „Je tam někdo?“

„Abby.“

Jen tohle, někdo jen zašeptal její jméno. Pak uslyšela cvaknutí, jak zavěsil.

Ben cítil i viděl, jak se Cassie na okamžik zarazila, když před ním vcházela do Mattovy kanceláře. Ale to byla jediná viditelná reakce na přítomnost muže, který se opíral o skříňku s šanony vedle šerifova stolu.

„Dobrý den, pane Bishope,“ pozdravila klidným hlasem.

„Cassie.“ Dobře oblečený muž s pronikavými šedými očima se usmál, úsměv však jeho zjizvené tváři rozhodně nepropůjčil žádné kouzlo.

Když se Cassie usadila na židli pro návštěvy, co nejdále od Bishopa, Matt představil agenta Benovi, přičemž svým hlasem prozradil své pocity.

Bena příjezd agenta FBI nijak nepřekvapil, ale měl jisté obavy, úplně jiné než Matt. „Těší mě,“ řekl, když si potřásl rukou.

„Mě také, pane soudce.“

Matt kývl směrem k druhé židli a Ben se posadil. Vedle agenta stála kožená pohovka a Ben přemýšlel, jestli zůstal stát proto, aby nad nimi měl taktickou převahu.

Matt začal: „Agent Bishop se o naší situaci dozvěděl díky novinovým archivům a státní databázi Severní Karolíny.“

„Nabízí nám odbornou pomoc?“

„V jistém smyslu ano.“

Bishop se ujal slova: „Nejedná se o oficiální návštěvu, pane soudce. Ve skutečnosti mám právě roční volno.“

„Netušil jsem, že si agenti mohou vybírat roční volno.“

„Není to běžná praxe. Přesnější bude, když řeknu, že jsem si v průběhu let nashromáždil dovolené a náhradní volna.“

Ben se podíval na Matta, který seděl tiše a odtažitě, pak pohlédl na Cassie, která upřeně pozorovala Mattův stůl. Na jejím křehkém těle bylo znát napětí, přestože obličeje zůstaly bez výrazu.

Ben měl pocit, že jako jediný v místnosti neví, co se tu děje.

„Prima,“ obrátil se zpátky na agenta. „Takže čím se vysvětluje vaše přítomnost? Jen tudy projíždíte nebo je hon na masové vrahy vaším koníčkem?“

„Dá se říct, že mým koníčkem je hon na takzvaná média.“

„Takzvaná?“

„Přesně tak. Však víte, kolik je na světě šarlatánů. Celá spousta takzvaných telepatů, jejichž tvrzení není možné vědecky podložit.“

„Myslí mě.“ Cassie poprvé vzhlédla, s očima upřenýma na Bishopa. „V laboratorním prostředí nepodávám uspokojující výsledky.“ Mluvila odměřeně.

„I tak se to dá říct,“ zamumlal si agent.

„Testy jsou špatně sestavené a vy to víte. Ale je to moje chyba, že jsem s nějakým testováním vůbec souhlasila.“ Pokrčila rameny. „Nechce se mi dokazovat vám své schopnosti, pane Bishope.“

„Vážně?“

Dva páry šedých očí se do sebe zaklesly a Ben zřetelně cítil souboj vůlí. Pak se Cassie otočila na Matta. „Nevím, co vám navykládal, ale pochybuji, že o mně ztratil jediné dobré slovo. Chcete vyslechnout i moji verzi?“

Matt přikývl.

„Dobře. Před pár lety agenta Bishopa povolali k případu pohřešované osoby v San Francisku. Manžel pohřešované byl docela zámožný a politicky vlivný muž, proto také byla zainteresována FBI, přestože nic nenasevďčovalo tomu, že by šlo o únos. Uběhly dny, pak týdny, ale ani policie, ani pan Bishop se svými lidmi nenašli žádnou stopu zmizelé dámy. Její sestra mezitím kontaktovala mě. Slyšela o mně od našeho společného známého a myslela si, že bych mohla pomoci při nalezení její sestry. Takže jsem přiletěla do San Franciska a navštívila dům, kde pohřešovaná žena žila.“

„A pak?“ napovídal Matt.

„A pak jsem věděla, že je mrtvá.“ Suše dodala: „Policie mému tvrzení přirozeně nevěřila. Ale když začali pátrat po těle, našli ho. Přesně tam, kde ho manžel nechal.“

„Ještě za to nebyl odsouzen,“ poznamenal agent Bishop.

„Oba dobře víme, že ji zabil.“

„Možná.“

Cassie zběžně pohlédla na agenta, pak se podívala znovu na Matta. „V každém případě mě agent Bishop požádal, ať se nechám testovat. Odmítla jsem a vrátila se do L. A.“

„Proč jste odmítla?“ zeptal se Matt.

„Radila mi to matka. Tvrdila, že dokud lékařská věda nepokročí ve znalostech o mozku, nepochopí psychické schopnosti. Čemu věda nerozumí, to se snaží všemi prostředky vyvrátit. Celý proces vyvíjí velký tlak a napětí, což obojí ruší psychické schopnosti.“

Bishop skepticky zabručel.

Cassie mu na tuhle návnadu neskočila. „No, jak už jsem říkala, vrátila jsem se domů. Pár měsíců na to jsem byla přizvána k vraždě. A agent Bishop se objevil znovu, jako falešný desátník.“

„To si vyprošuji,“ zaprotestoval.

Cassie ho ignorovala. „Byl to složitý případ, komplikovaný ještě tím, že jsem měla chřipku. Měla jsem to odmítnout. To mě však neomlouvá, ale je to jeden z důvodů, proč jsem zklamala.“

„Jak jste zklamala?“ chtěl vědět Matt.

„Špatně jsem si vyložila to, co jsem viděla. Navedla jsem policii, ať se soustředí na špatného podezřelého a opravdový vrah měl zatím příležitost znovu zabíjet. To

taky udělal.“ Dívala se upřeně na šerifa. „Nestalo se to poprvé a nebylo to ani naposled. Žádné médium není stoprocentní.“

Cassie opět pokrčila rameny. „Pak následovaly další případy, někdy jsem pomohla, jindy ne. Agent Bishop se neustále objevoval se žádostí, ať se nechám testovat. Tak jsem nakonec souhlasila. A propadla jsem u všech testů. Zkrátka nepodávám uspokojivé výsledky v laboratorním prostředí. Vždycky jsem ztratila řeč u zkoušek.“

„Ale dostudovala jste,“ zdůraznil pan Bishop. „Časem jste ty zkoušky musela zvládnout.“

„Díky tornu, že jsem tím prošla, mám diplom. To, že podstupuji vaše testy, mi nepřinese vůbec nic.“

„Kromě vědeckého uznání a oprávnění.“

„K čemu mi to je? Abych mohla vystupovat v televizních talk show? Abych dostávala tisíce dopisů od chudáků, kteří neví jak dál, a čekají, že jim pomůžu? Abych mohla trávit ještě více času v laboratořích, kde by vědci vyvíjeli další testy na zkoumání a měření mých schopností? Proč? Ať si myslíte cokoli, pane Bishope, já nechci mít žádné oprávnění a nechci být uznávaná. A už vůbec nechci být slavná.“

„Pak,“ řekl mírně a ukázal rukama kolem sebe, „proč děláte tohle? Proč spolupracujete při policejních vyšetřováních?“

„Protože mohu pomoci. Ne vždy, ale někdy ano. Protože jsem byla vychována s tím, že je to moje zodpovědnost. A protože to nejde, abych nespolupracovala.“ Nadechla se a tiše dodala: „A je mi srdečně jedno, jestli jsou pro vás mé důvody dost dobré.“

„Pro mě ano,“ překvapil všechny Matt.

„Pro mě taky,“ souhlasil Ben. Vadilo mu, že si ho nikdo v místnosti nevšímá.

Cassie se na něj poprvé podívala, něco, co si neuměl vyložit, jí blýskalo v očích. Pak se obrátila na Matta. „V tom případě máme důležitější věci na práci. Už něco víte o te dívce?

„Vůbec nic. Myslíte, že byste se mohla pokusit znovu spojit s vrahem?“

Dřív než Ben stihl něco namítnout, Cassie zavrtěla hlavou. „Už jsem to dnes několikrát zkoušela, ale -“

„Cože?“ Nevěřicně na ni zíral. „Kdy? A bez spojení se životem? Sakra, Cassie!“

Raději se opět vyhnula jeho pohledu. „Chvilku poté, co jsem se vzbudila, a v autě cestou sem. Nebylo to nebezpečné. Jednalo by se jen o povrchní kontakt, pokud bych se do něj vůbec dostala. Nešlo to. Pořád mi brání.“

„Jak příhodné,“ zamumlal si agent Bishop. Na někoho, komu bylo docela jasně dáno najevo, ať se stará sám o sebe, se vůbec nedal odradit, ani nevypadal rozladěný, s naprostým klidem vše pozoroval.

Matt se na něj podíval, pak se zeptal Cassie: „A co takhle spojit se s tou dívkou? Stále tu mám ty rukavice, které nechala včera u bratra v autě.“

Cassie bez zaváhání přikývla. „Zkusím to.“

Šerif pohodil hlavou směrem k agentovi. „Chcete, aby šel pryč?“

„Ne, může zůstat.“ Lehce se usmála. „Jedna z věcí, které ho na mě fascinují, je, že mimo laboratoř podávám dobře výkony.“

Bishop se k tornu nevyjádřil.

Matt sáhl do prostředního šuplíku a vytáhl igelitový sáček s jemnými dámskými rukavičkami. Přistrčil sáček ke Cassie. „Předpokládám, že se s ní můžete spojit, pokud je naživu. Co když je mrtvá?“

„Možná se nedozvím nic, nebo budu vědět, kde ji najít.“ Ještě nesáhla na sáček.

„Jak to zjistíš,“ zajímal se Ben, „když se nemáš s jakou myslí spojit?“

Cassie se k němu otočila se zvláštním úsměvem. „Nemám tušení. Někdy to prostě jen tak vím.“

Sledoval ji, jak se natáhla pro sáček, otevřela ho a vyndala rukavičky. Se skloněnou hlavou je držela v klíně a hladila je svými prsty. Ben viděl, jak pomalu zavřela oči.

Čekal asi minutu. „Cassie? Co vidíš?“

Neodpověděla.

„Cassie?“

„Chudinka,“ vyslovila s hlasem plným něhy. Šerif zaklel: „Do prdele.“

Ben se snažil mluvit vyrovnaným hlasem. „Vidíš ji, Cassie? Kde je?“

„Je... v nějaké budově. Ve stodole. Už dlouho ji nikdo nepoužívá, zdá se. Kolem bývaly pastviny, ale teď je všechno zarostlé...“

Cassie zvedla hlavu a otevřela oči. Byla bledá, ale klidná. Vrátila rukavičky do sáčku a přistrčila ho k šerifovi. „Povedu vás,“ navrhla.

Ben chtěl něco namítnout, ale věděl, že není možné, aby jim Cassie ukázala místo na mapě, protože všude v okolí byla spousta opuštěných stodol mezi zarostlými pastvinami.

Ben a Cassie jeli džípem, šerif s agentem je následovali v Mattově služebním voze. Ben a Matt se

shodli, že bude lepší, když o jejich pátrání po těle bude vědět co nejméně lidí. Alespoň dokud nebude nalezeno.

Když podle Cassiiných údajů vyjžděli na sever od města, Ben se podivil: „Překvapuje mě, že Matt nechá agenta Bishopa jet s námi. V podstatě se divím, že mu vůbec věnuje čas.

„Jak znám pana Bishopa, určitě naznačil, že ústředí by se o ty vraždy velice zajímalo, kdyby se o nich doslechlo. Stejně jako ostatní státní deníky. Avšak pokud bude zaneprázdněn vyšetřováním, nebude mít čas podat hlášení nebo někomu volat.“

„Zdá se, že ho dobře znáš.“

Cassie na něj vrhla letmý pohled. „Neumím ho přechíst, jestli jsi měl na mysli tohle.“

„Ani když se ho dotkneš?“

„Nikdy jsem se ho nedotkla.“

Ben to strávil. „Takže on má taky zdi, jo?“

„A pořádně tlusté.“ Cassie se odmlčela. „Tady zahni doleva. Podél toho plotu.“

Poslechl ji. „Po čem jde, Cassie?“

„Nevím. Kdybych měla hádat, tak asi hledá důkaz. Na druhé straně jsem vždycky měla pocit, že hledá něco, co nenajde v laboratoři nebo na výslednici testů.“

„Například?“

„Nevím. Je to jen můj pocit. Počkej, tady zpomal. Vidiš tu prašnou cestu před námi? Dej se po ní“

Z rostoucího napětí v jejím hlase Ben vycítil, že už jsou blízko, proto mlčel a soustředil se na její udávání směru. Po pár kilometrech a několika odbočkách zastavil na úzké cestičce. Cassie ukázala na zchátralou budovu mezi stromy.

Nejistě řekla: „Myslím, že vrah nepřijel stejnou cestou, ale -“

„Jestli ano, radši zastavíme tady, abychom neponičili případné stopy.“

Matt zastavil za nimi a šerif i agent FBI vystoupili a popošli k džípu, oba na Benovu stranu.

„To je ono?“ zjišťoval Matt.

Ben ukázal rukou a zopakoval, co si Cassie myslí o tom, kudy vrah přijel.

„Dobře. Vy dva počkejte tady.“

„Matte?“ Cassie se nahnula přes Bena, aby na něj viděla. „Tentokrát ji naaranžoval... s úmyslem maximálně šokovat. Držte se.“

Matt přikývl a společně s agentem zmizel mezi stromy.

Ben pohlédl na Cassie. „Měla jsi pravdu v tom, co jí chtěl udělat?“

Cassie se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. „Ne tak úplně. Měl ještě další plány, o kterých jsem nevěděla.“

„Co tím myslíš?“

Otočila se k němu a podívala se na něj vystrašenýma očima. „Rozsekal ji, Bene. Je na kousky.“

SESTNÁCT

Zprávy o brutálně zmrzačeném těle patnáctileté Deanny Ramsayové se městem rozšířily jako požár. Než se Cassie s Benem dostali zpět do kanceláře šerifa asi hodinu po objevení těla, už se tam sešel menší dav. Když kolem za chvíli projížděla s policejním doprovodem černá dodávka místní pohřební služby, dav se zdvojnásobil.

Protože šerif byl ještě stále na místě činu, Ben vyšel promluvit ke shromážděným. Cassie zůstala uvnitř a neslyšela, co říká, ale pozorovala scénu z okna Mattovy kanceláře. Nijak ji nepřekvapilo, když zprvu rozvášněný dav se postupně uklidnil a lidé se začali rozcházet.

„Ten člověk má dar řeči.“

Cassie se otočila od okna a ve dveřích uviděla mladou policistku. Na jmenovce stálo Sharon Watkinsová.

„Ale jak dlouho mu budou naslouchat?“ vyslovila své obavy Cassie.

Sharon se usmála. „Naslouchají dnes. To nám musí stačit.“ Zaváhala. „Máme tady opravdu dobrou kávu, kdybyste chtěla.“

Cassie ocenila nabídku, zvláště když věděla, že většina policistů ji sleduje s nedůvěrou, pokud ne doslova s otevřenou podezíravostí. „Děkuji.“

„Udělám šálek i pro pana soudce. Předpokládám, že zůstane, dokud se šerif nevrátí.“

„Nejspíš ano.“ Ben už mezitím vyřídil spoustu telefonátů, snažil se udržet pod pokličkou vzrůstající paniku a hněv obyvatel.

„Bude muset zavolat znovu starostovi.“ Sharon si vzdychla, když odcházela. „Už zase volal dvakrát za posledních pět minut. Ten člověk potřebuje nějakého koníčka.“

Nebo město, kde nestraší žádný vrah, pomyslela si Cassie. Ještě se nesetkala s panem starostou Ruppem, ale z toho, co slyšela, usoudila, že současný starosta má velké osobní kouzlo, ale ani špetku zdravého rozumu. Proto zřejmě silně spoléhal na radu a pomoc od ostatních čelních představitelů města, zvláště od Bena a Matta.

Cassie se znovu zahleděla ven z okna a sledovala, jak Ben promlouvá k několika zbývajícím lidem, pak se vrátila na své místo na kožené pohovce. Nejradši by byla doma, ale Ben chtěl, aby zůstala s ním. Souhlasila hlavně proto, že měla pocit, že možná bude nějak užitečná, než aby to brala jako pohodlné a bezpečné útočiště.

Věděla, že se o ni bojí, že nechce, ať je sama ve svém domě na samotě – i když měla psa-ochránáře a dobrý bezpečnostní systém. Její poslední kontakt s vrahem ho rozrušil stejně jako ji samotnou. Taký se mu rozhodně nelíbil agent Bishop.

V tom mu nepomůže. i jí byl agent vždycky nesympatický.

Cassie se opřela hlavou o opěradlo pohovky a zavřela oči. Hned je zase otevřela. Když oči zavřela, viděla to, co zbylo z té ubohé dívky, rozesté po celé stodole. I když už v životě viděla hrůzné scény a tvrdým výcvikem si získala schopnost dívat se na věci

s odstupem, tenhle obraz byl tak brutální a nelidský, že ho měla vypálený před svým vnitřním zrakem a věděla, že mu jen tak neunikne. Ale když měla oči otevřené, mohla se vědomě soustředit na něco jiného.

Cokoli jiného. Mapa za Mattovým stolem byla dobrý záběr. Salemský okres. Jeden z největších okresů ve státě. Tvarem vzdáleně připomínal trojúhelník...

Cassie znechuceně zatřásla hlavou. Nějaká praštěná melodie se jí stále vtírala do mysli, pak ztichla, jen aby začala znovu hrát. Byla to taková šílená hra mysli, která se většinou objevila, když musela hodně přemýšlet nad spoustou věcí.

Sharon se vrátila s kávou a nabídla se, že pošle pro něco k obědu, jestli budou mít zájem. Cassie poděkovala a policistka se vrátila ke svému stolu pár minut předtím, než Ben vstoupil do Mattovy kanceláře.

Cassie mu ukázala na šálek kávy, který tu pro něj nechala Sharon. „Venku to vypadalo dost ošklivě.“

Ben se posadil za Mattův stůl. „Bude to ještě horší, jestli zadržíme nějakého podezřelého. Tohle zatím bylo mé nejbližší setkání s davem připraveným lynčovat.“

„Poslechli tě a rozešli se.“

„Pro dnešek,“ Ben tak nevědomky opakoval slova Sharon Watkinsové. „Ale jestli toho parchanta nechytíme a rychle...“

„Pořád mě blokuje.“

„Zatraceně, Cassie, přestaň se pokoušet o kontakt bez spojení se životem.“

„Už jsem ti říkala, že to není nebezpečné.“ Zavrtěla hlavou, aby se vyhnula jeho pohledu. „A musím to zkoušet. K čemu tady jinak jsem? Zatím jsem akorát

Mattovi vždycky poradila, kde najde tělo. To je teda pomoc.“

„Udělala jsi, co se dalo.“

„Opravdu?“ Cassie se dívala na hrnek ve svých rukou. „Nejsem si tím jistá.“

„Vypadáš dost podrážděně. Co tě trápí?“

„Nevím, jen mám takový divný pocit.“

Čekal a pozoroval ji.

Cassie pomalu rozvíjela své myšlenky: „Musel mít tentokrát nějaký amok, chápeš? Aby něco takového udělal té chudince holce.“

Ben neviděl místo činu, ale viděl Mattův zelený obličej a Bishopův kamenný výraz a zároveň i Cassiiny vystrašené oči. Uměl si představit, jaká jatka se musela skrývat ve stodole.

„Nemysli na to,“ radil jí.

„Nemám na výběr. Nejde na to zapomenout. Možná časem, ale ne teď.“ Trhaně pokrčila rameny. „Kdybych vtom viděla nějaký smysl...“

„Jak by to, prosím tě, mohlo dávat nějaký smysl?“

„I blázni mají svoji šílenou logiku.“ Vzhledla k němu zamračeně. „Možná právě to mi vadí.“

„No... je to, jako by nevěděl, čím je. Jednu oběť najdeme daleko od místa, kde byla zavražděna, kolem je všechno úhledné, tělo v podstatě nedotčené, až na smrtící ránu, nikde žádná vražedná zbraň. Další najdeme v místnosti, kde byla zabita, všude plno krve, zbraň popadl a nechal na místě. Pak si vybere další nůž a použije ho na třetí oběť, která je také nalezena tam, kde byla zavražděna, ale místo činu je znovu úhledné. A teď tohle. Vyrobil si vražednou zbraň a zase si ji odnesl, až bylo po všem, ale nestačilo mu jenom ji

zabít. Ani mu nestačilo znásilnit ji. Musel ji rozsekat na kousky...”

Ben se nadechl. „Na to je potřeba něco jiného než kuchyňský nůž, aby rozsekal tělo na kousky.“

„Použil sekeru,“ vysvětlila Cassie. „A nechal ji tam. Drát si odnesl, ale sekeru nechal v té stodole.“

Ben se neptal, jak ví tohle. Místo toho co nejvyrovnanějším hlasem pronesl: „Zjevně klidný a ovládající se, když zabíjí jednu oběť, ale při další jako by měl záchvat šílené zuřivosti. Že by potřeboval občas ventilovat zuřivost?“

„Nevím, ale žere mě to. Myslela bych si, že se třeba snaží maskovat některé své vraždy, ale ty mince na místě činu slouží jako podpis. To přece musí vědět.“

Matt jim bezbarvě sdělil, že i po vraždě Deanny Ramsayové vrah zanechal minci jako obvykle. Nyní položenou na čele mezi vypíchnutýma očima.

Cassie si rozčileně mnula čelo, jak se snažila přijít na nějakou logiku v těch šílených skutcích, a Bena zamrazilo, když si představil chladný kov mince na její kůži.

Nechtěl ji spustit z očí. Nejen proto, že vrah už o ní věděl, a protože se Cassie neustále tvrdohlavě pokoušela spojit se s tím parchantem znovu a klidně to dělala bez spojení se životem.

Alespoň jeho nepoužívala jako spojení se životem. Obával se, že v tom to vězí. Cassie se mu vzdálila natolik, že nechce připustit vůbec žádný kontakt, i kdyby jí měl zachránit život. Kdyby jí mohl zachránit život.

„Něco mi tam chybí,“ uvažovala nahlas. „Něco... ale nevím co.“

„Jakkoli se mi ta možnost nelíbí, ale je možné, že by tu působili dva vrazi?“

„Možné to je, ale jsem si jistá, že tyhle ženy zabil jeden a tentýž člověk, zcela určitě.“

Ben věděl, že Matt došel ke stejnému závěru na základě těch několika málo důkazů, které shromáždili kromě mincí a stejného posazení prvních tří těl. A na posledním místě činu objevili krvavou stopu. Matt byl přesvědčen, že se bude shodovat s některou z těch z Ivyiny kuchyně. Pro Matta všechny stopy ukazovaly na jediného vraha.

„Jen bych chtěla vědět, co mi tak vadí,“ mumlala si Cassie pro sebe.

„Ještě jsi unavená,“ shrnul to Ben.

„Spala jsem víc než dvanáct hodin.“

„Možná to nestačilo.“

Cassie se usmála jen slabě a prchavě. „Nikdy to nestačí. Jsem v pořádku, Bene. Slíbila jsem, že se nezhroutím, a to dodržím. Jsem silnější, než vypadám.“

„Já jen -“

„Já vím, máš o mě strach. To nemusíš.“

Pokusil se o žert: „Na člověka s tlustými zdmi se mi nedaří některé věci dobře skrýt.“

Cassie neříkala nic, jen se dívala na svůj šálek kávy.

Byl přehnaně starostlivý a ochránářský? Ben netušil. Poprvé v životě se setkal s neodolatelnou touhou chránit ženu, zřejmě to dobře nezvládal ani neskrýval.

Zvlášť před naježenou Cassie s její nezávislou povahou.

Říkal si ráno, že by měl polevit a dát jí čas a prostor, který očividně potřebuje, ale když ji teď pozoroval, vnímal, jak čas letí. Něco mu našeptávalo,

že i kdyby bylo rozumné dát jí čas, rozhodně by to nebylo správné, protože právě času nemají dost.

„Nikdy jsme neměli šanci, že?“ s překvapením slyšel svá slova.

Podívala se na něj, pohladila ho svým hřejivým pohledem a jeho zabořila ostražitost, kterou v jejích očích zahlédl. Nic neřekla, ale tázavě zvedla obočí.

„Nikdy jsme neměli šanci... chovat se normálně. Jako dva lidé, kteří si jsou navzájem sympatičtí. Ani se nemůžeme bavit o normálních věcech. Pořád mluvíme jen o vraždách.“

Cassie se smutně pousmála a on zatoužil obejmout ji. „Zkoušela jsem tě varovat.“

„Cassie -“

Zavrtěla hlavou. „Na tom nezáleží.“

„Mne na tom záleží.“

„Záleží ti na tom, abychom chytli toho vraha, Bene,“ řekla náhle chladným hlasem. „Záleží ti na tom, aby tohle město zase bylo bezpečné. A možná... možná ti záleží i na mne.“

„Žádné možná,“ skočil jí do řeči.

Přijala to stejně chladně. „Dobře, ale otázkou zůstává, co je přednější. Nic není možné... řešit, dokud vrah nebude dopaden. Veškerá tvoje i moje energie se musí soustředit na tenhle úkol.“

„A potom? Až toho vraha chytíme? Co potom, Cassie?“

„Nevím.“ V jejím pohledu bylo něco bolestně upřímného. „Já nevím, co cítíš. Co já cítím. Ani nevím, jestli nám zbude nějaká energie, abychom se o to vůbec starali.“

„Tohle ale jen tak nevyprchá, jestli si to myslíš. Opravdu si to myslíš? Že tě chci, protože oba

pracujeme na vyšetřování, že je to jen proto, že úzce spolupracujeme?“

„Už se staly i divnější věci,“ nejistě odpověděla.

Ben zavrtěl hlavou. „Mýlíš se. Já rozhodně nemám ve zvyku vrhnout se na první ženskou v mé blízkosti. Cassie, proč pořád hledáš nějaké výmluvy?“

„Výmluvy?“

„Mně to tak zní. Chrlíš jeden důvod za druhým, abys mě udržela od těla. Čekáš, až mě to přestane bavit a vzdám to?“

Naštěstí nemusela odpovídat, protože právě zazvonil telefon.

„Zatraceně,“ tiše zaklel Ben, když Cassie zvedla sluchátko.

„Myslím, že starosta s tebou chce mluvit,“ řekla a oba slyšeli v jejím hlase úlevu.

Hana Paynová si potichu broukala, když špendlila střih na látku rozprostřenou na podlaze obývacího pokoje. Měla pracovat ve svém šicím pokoji, v náhradní ložnici, kterou pro ni Joe upravil. Ale Joe spal v ložnici hned vedle, protože ten večer musí jít do práce, tak ho nechtěla rušit.

Čas od času ji lehce zamrazilo, když si vzpomněla na tu unesenou dívku, ale Joe měl pravdu, když jí říkal, že by ji to jen zbytečně rozrušilo, kdyby poslouchala celý den rádio a čekala na nějaké zprávy o té chudince.

Koneckonců jí nijak nemohla pomoci.

Zavřená ve svém bezpečném světě Hana spokojeně pracovala, až ji po druhé hodině vyrušil telefon. Skočila po sluchátku dny, než mohl zazvonit podruhé a vzbudit Joea.

„Haló?“

Ticho.

„Haló? Je tam někdo?“

Potichoučku spustila hudba.

Hanu přepadl strach, i když nevěděla proč. Uvědomila si, že to je hrací skříňka, nic jiného tak necinká. Hrací skříňka a někdo si z ní dělá legraci.

„Haló? Kdo je tam?“ Nepoznala tu melodii.

„*Děvko.*“

Hana vyjekla a položila telefon. Seděla na podlaze, byla jí hrozná zima. Samozřejmě jen hloupý vtip. Někdo zlý chtěl ublížit, nic víc.

Joeovi se určitě nebude líbit, když ho požádá, aby nešel do práce další noc.

Byly tři odpoledne, když Abby zaparkovala před kanceláří šerifa. Bryce nechala v autě a pomalu přicházela ke schůdkům. Na čtvrtém seděla Cassie.

„Ahoj,“ pozdravila ji Abby.

Cassie zopakovala pozdrav jako ozvěna a dodala: „Matt se ještě nevrátil.“

„Pořád je ještě tam s... s malou Ramsayovou?“

„Jo, tam, kde byla zavražděna. Její tělo převezli do města už asi před hodinou, ale pořád ještě na místě činu sbírají důkazy. Nebo alespoň to, co považují za důkazy.“

„Ten agent FBI tu pořád ještě je?“

Cassie nepřekvapilo, že o něm věděla. „Je s Mattem a ostatními.“

„Povídá se, že je ze speciální jednotky, která se zabývá masovými vrahy, a FBI ho posílá vyšetřovat do různých států.“

„Není to pravda. I když asi strávil nějaký čas v Institutu pro výzkum patologického chování v Quanticu.“

Abby se na ni nevěřícně dívala. „Tak proč je tady? Nikdo nevěří tomu, že by Matt sám volal na ústředí, já už vůbec ne.“

„Matt nikam nevolal.“ Cassie se usmála a stručně vylíčila svoje historky s agentem. Na závěr řekla: „Zůstane tu a bude pozorovat, rozdávat rady. Nejspíš dovede Matta k šílenství, i když, na druhou stranu, opravdu umí řešit vraždy. Ale v podstatě se dá říct, že je tu hlavně kvůli mně.“

„Aha. A co na to Ben?“

„Zatím nic.“ Cassie ukázala palcem přes rameno. „Starosta a tři členové městské rady s ním právě mluví. Já jsem se tam jen pletla a vyvolávala zbytečnou zvědavost, tak jsem šla radši ven na čerstvý vzduch.“

Abby si sedla vedle ní. „Ben tě tady drží celý den?“

„No, navrhovala jsem, že si vezmu domu taxíka, dokonce se jeden strážník nabídl, že mě odveze, ale Ben tu musí zůstat, dokud se nevrátí Matt, a chce, abych tu zůstala taky.“ Pokrčila rameny. „Možná budu nějak nápomocna.“

„A možná tě chce mít u sebe.“

Cassie se zadívala směrem na Main Street a nepřítomně soustředila svůj pohled na ženu, která jako by sbírala smetí z chodníku. „Nevím, proč by to dělal. Bud' dopodrobna rozebíráme toho šíleného vraha a jeho metody, nebo... se utápíme v nesmyslné diskuzi, kterou ani jeden z nás nemůže vyhrát. Jeden udělá krok vpřed a druhý zpátky, jako nějaký bláznivý tanec.“

„Jo takováhle diskuze. Taky jsem ji vedla.“

„Je strašně tvrdohlavý. Možná ne až tak jako Matt, ale -“

„Nikdo není tak tvrdohlavý jako Matt.“ V Abbyině hlase zazněl náznak pobavení. „Bena bych asi popsala jako odhodlaného.“

Cassie na ni upřela pohled. „Vážně?“

„Určitě. Co si pamatuju, tak žádná překážka neobstála, když něco chtěl.“

„Předpokládám, že to platí i o ženách.“

Abby přemýšlivě našpulila rty. „Asi ano, i když zase nemá na kontě šňůru zlomených srdcí z celého okresu. Obvykle měl nějakou přítelkyni, ale zdá se, že mu jedna vždycky stačí a taky že s ním i po rozchodu udržují přátelské vztahy.“

„Proč by ne?“ Cassie zněla rozladěně.

Abby se snažila nesmát se. „Vždyť je velice milý.“

„Já vím. Víím, že je milý.“ Cassie vzdychla a sledovala, jak se jí od úst zvedá pára. Během odpoledne se oteplilo a vyčásilo, a tak posezení venku před šerifovou kanceláří bylo docela příjemné, ale pořád to byl zimní den a vzduch byl mrazivý.

„A ani není škaredý,“ pokračovala Abby. „Samozřejmě některým ženám se nelíbí tmavovlasí muži a možná se můžeme dohadovat, když je ještě pořád svobodný – je zhruba Mattův ročník, bude mu asi třicet šest nebo sedm – že má nějaké potíže v intimním styku, ale možná, že se jen příliš dívám na televizi.“

Cassie se usmála, stále pozorovala tu ženu, jak se k nim nyní pomalu blíží po chodníku, čas od času se skloní a něco zvedne. „Tak intimní problémy, jo? No, není sám.“

„Můžeš mi říct, že mi do toho nic není, ale který z vás se momentálně brzdí?“

„Momentálně já.“

„Ach tak, tmavovlasí nejsou tvůj typ?“

Cassie se také snažila mluvit odlehčeně. „Spíš právníci. Víím, že byl soudce, teď je státní žalobce. a všechny ty vtipy o právnících člověka časem dostanou.“

„Navíc je i politik,“ přisadila si Abby.

„Je to čím dal horší.“

„Možná bys ho mohla zkusit napravit.“

„A to zas ne. Žena, která si myslí, že muže napraví, si zaslouží, co má.“

Abby se rozesmála.

Cassie se usmála a zeptala se: „Abby, kdo je ta žena? Ta, co jde k nám?“

Abby se otočila. „To je chudák Lucy Shawová.“

„Co to sbírá? Myslela jsem, že odpadky, ale -“

„To nikdo netuší, co si myslí, že sbírá. Čas od času uteče synovi, který se o ni stará. To pak vždycky bloudí po ulicích a sbírá neviditelné věci, dokud si pro ni nepřijde.“

Cassie si vzpomněla, že jí Ben o paní Shawové říkal. „A nikdo neví, proč to dělá?“

„Nejspíš ne, aspoň jsem o ničem neslyšela. Brala jsem to jako Alzheimerovu chorobu, i když jí mohlo být jen něco přes čtyřicet, když začala bloudit po ulicích.“

„Teď vypadá asi na sedmdesát,“ poznamenala Cassie. „To jo, ale tolik jí není. Když byla mladá, uměla krásně vyšívát. Zřejmě ještě pořád něco dělá ve svých světlých chvílkách, protože její syn vždycky pár kousků prodá na každoročním dobročinném trhu.“ Po

chvilce Abby dodala: „Měla bych mu zavolat. Ona sice většinou nejde na silnici, ani si jinak neublíží, ale není dost teple oblečená.“

Lucy Shawová na sobě měla ošoupané džínsy, úhledně ohrnuté nad kotníky, a pod bavlněným svetříkem jen tričko. Rozvázané staré tenisky při chůzi mlaskaly na jejích bosých nohou. Silně prošedivělé vlasy trčely do všech stran, ale nevypadala jako čarodějnice. Byla neskutečně hubená.

Zahnula na chodníček, který vedl k šerifově kanceláři. Po ulici kráčela pevně a rovně, ale teď šla mnohem rychleji, pouze jednou se sehnula zvednout to, co pro ni bylo tak důležité. Z jedné dlaně udělala miskou a držela ji přitisknutou na těle, jako by v ní držela něco drobného. Druhou rukou dlaň starostlivě přikrývala. Zastavila se u schodů, narovнала se a zvedla k nim své prázdné oči.

Abby řekla jemně: „Paní Shawová, neměla byste chodit ven, když je taková zima.“

Zaostřila své vybledlé modré oči na Abby, pak se otočila na Cassie. „Jsou úplně všude.“ Její šepot šelestil jako tenký papír. „Jsou rozházené všude. Musím je posbírat.“

„Samozřejmě, že musíte,“ špitla tiše Cassie.

„Vy mi rozumíte?“

„To víte, že ano.“

„Nebyla to moje chyba. Přísahám, že to nebyla moje chyba.“

„Nikdo vás neobviňuje,“ snažila se ji uklidnit Abby.

„Vy nic nevíte.“ Obrátila své bledé oči zpátky na Cassie. „Ale vy ano. Vy znáte pravdu, že ano? Vy vidíte tu tvář, kterou skrývá před ostatními. Jeho pravou tvář.“

Cassie si vyměnila pohled s Abby, pak se zeptala: „Čí pravou tvář, paní Shawová? O kom to mluvíte?“

„O něm.“ Naklonila se k nim a ustrašeně zašeptala: „Je to ďábel.“

„Paní Shawová -“ začala Abby.

Lucy Shawová najednou natáhla ruku a s překvapivou silou stiskla Cassie koleno. „Zastavte ho,“ zasyčela. „Musíte ho zastavit.“

Cassie zadržela dech a zahleděla se do očí té staré ženy.

Záblesk zdravého rozumu zmizel tak náhle, jak se objevil. Její oči jako by se potáhly blankou a její ruka se bezvládně svezla z Cassiina kolena. Udělala krok zpět, znovu sevřela dlaň do tvaru misky, přitiskla si ji k tělu a rozčileně opakovala: „Musím je všechny posbírat. Úplně všechny. Musím...“

Po chodníčku se blížily rychlé kroky. Štíhlý asi pětáctýřicetiletý muž, který se nápadně podobal Lucy Shawové, uchopil ženinu paži. „Mami. Pojd' se mnou domu, mami.“

„Musím je posbírat,“ řekla mu Lucy úzkostně.

„Já vím. Posbíráme je doma, mami.“

Abby se ozvala: „Právě jsem vám chtěla volat, Russelle.“

„Nechtěla vás obtěžovat.“ Jeho hlas zněl trochu drsně, ale měl obranný tón.

My víme, jen jsme o ni měly obavy.“

„Díky,“ řekl zamračeně. Přelétl pohledem Cassie a pevněji sevřel matčinu paži. „Tak půjdeme,“ řekl dostatečně jemně.

„Jsou rozházené úplně všude,“ zamumlala smutně.

„Já vím, mami. Já vím.“

Došli spolu na konec chodníčku a vydali se zpátky tím směrem, odkud Lucy přišla. Zahnuli za roh a zmizeli z dohledu.

„Kde bydlí?“ zeptala se Cassie. „Dvě ulice za Main Street. Jen kousek.“ Abby se zvědavě obrátila na Cassie. „Úplně jsi zbělela, když se tě dotkla. Přčetla jsi... viděla jsi něco?“

Cassie si dala s odpovědí načas, dokud její hlas nezněl nezúčastněně. „Zkoušela ses někdy dívat do rozbitého zrcadla?“

„Tak vidíš narušenou mysl? Jako rozbité zrcadlo?“

„Její tak vypadá.“

„Bylo tam vůbec něco vidět?“

„Ne, nic dost jasně, aby to bylo poznat. Jen -“ Cassie zamračeně vzhledla k Abby. „Jen kořata.“

„Kořata?“

„Jo. Kořata.“

Abby původně zamýšlela říct Mattovi o tom telefonátu, ale nechtělo se jí na něj čekat před jeho kanceláří. Když se nevrátil ani ve čtyři, když se obloha znovu zatáhla a vzduch se citelně ochladil, usmyslela si, že už čekala dost dlouho.

„Řeknu mu, žes tu byla,“ nabídla se Cassie, pak si to najednou uvědomila. „Proč jsi přišla? Já jen, že jste obvykle na veřejnosti velmi opatrní.“

„Jen tak.“

„Ale ale. Copak se stalo, Abby?“

„Někdo mi volal. Teda jen hlasitě dýchal do sluchátka.“ A zašeptal moje jméno. „Nejspíš to byl Gary. Nechci s tím Matta zatěžovat, jen jsem ho chtěla vidět.“

„Stejně mu to řeknu. Abby, teď není vhodná doba na tajnůstkářství, když se děje něco nekalého. I kdyby

to měl být jenom tvůj bývalý manžel, kdo tě obtěžuje, Matt by to měl vědět. Bud' pořád s Brycem.“

To byla dobrá rada a Abby se jí řídila.

Jela domů, nebyla už tak nervózní a neklidná jako předtím, ale ani se necítila úplně spokojeně. Chtěla mluvit s Mattem. Byla si docela jistá, že dnes večer přijde. Zнала ho dobře a věděla, že jakmile mu Cassie řekne o tom telefonátu, bude se snažit přijít co nejdříve.

Kromě toho, neviděli se od těch několika napjatých okamžiků v nákupním centru a Matt zřídka kdy vynechal dvě noci za sebou.

Po takovém dnu bude rozčilený a unavený. A taky hladový. Abby prozkoumala mrazicí box, aby našla suroviny na guláš. Během hodiny už bublal na plotně.

Když zazvonil telefon, nezaváhala ani na okamžik. Nestačila se ohlásit.

„*Ty couro!*“ zavrčel Gary. „To sis myslela, že se o něm nedozvím?“

SEDMNÁCT

Cassie sešla dolů a když vstoupila do obývacího pokoje, věcně oznámila: „Nachystala jsem ti postel v zadní ložnici.“

Ben, který stál u krbu, se zamračil. „Nemusela ses obtěžovat. Říkal jsem ti, že mi docela stačí tady ta pohovka.“

„Když už tady musíš zůstat, tak to je úplně ideální pokoj pro hosty, a budeš spát tam. Na té pohovce sis přece vůbec nemohl odpočinout. Není moc pohodlná na spaní a taky je o pár centimetrů kratší než ty.“

Ben zvažoval, jestli jí má říct, že stejně vůbec nemohl spát, protože ji chodil aspoň jednou za hodinu kontrolovat, nepohodlná pohovka tedy představovala ten nejmenší problém. Ale byla odtážitá a nervózní, co se vrátili domů, tak měl strach, aby neřekl něco nevhodného. Nakonec jen tiše poděkoval.

Přinesli si domů z města hotovou čínu, když se Matt konečně kolem šesté vrátil a umožnil jim odejít. Ben se ještě pořád nemohl vzpamatovat z toho, že Cassie nic nenamítala proti jeho záměru strávit noc u ní.

Prostě jenom kývla, šla s ním do jeho bytu a mlčky se zvědavě rozhlížela, zatímco si balil nějaké věci na spaní. Netušil, jak na ni jeho byt zapůsobil, protože to nijak nekomentovala.

Ted' už byli po jídle, na okna bubnoval déšť se sněhem a oni měli před sebou dlouhý večer. Ben se však v její náladě nevyznal o nic víc. Akorát si byl docela jist, že se mu vzdaluje.

Schoulila se do křesla, zřejmě svého oblíbeného, pohlédla na Maxe, který ležel na svém místě a zpracovával svoji večerní kost, a ležérně prohodila k Benovi: „Nevím, jak obvykle trávíš sobotní večer, ale je tu spousta knih a filmů. Dokonce v té malé skříňce najdeš i puzzle. Asi nic vzrušujícího, co?“

Ben přiložil další poleno na oheň, posadil se na pohovku a asi z půlmetrové vzdálenosti si ji upřeně prohlížel. „Radši bych si s tebou jen tak povídal. Teda pokud nejsi příliš unavená.“

„Povídal o čem?“

„O tobě.“

Usmála se. „O mně už víš všechno. Našla ti to tvoje sekretářka, vzpomínáš?“

„Řekni mi, co nenašla, pobídl ji, očividně se nedal odradit.“

„Není co.“ Cassie se otočila ke krbu.

Ben se ji snažil nenásilně rozpovídat. „Ani nevím, jaký obor jsi vystudovala nebo čím ses živila od té doby.“

„Dva obory, psychologii a anglickou literaturu. Měla jsem nějaký příjem z dědictví po matce. Stačilo mi to na živobytí.“ Mluvila věcně, až lhostejně. „K tomu jsem dělala korektury. Lehká práce a mohla jsem ji dělat doma a vyhnout se kontaktu s lidmi.“

„Kromě toho, kdy jsi pomáhala policii.“

„Jo, kromě toho.“ Přes čelo se jí mihla letmá vráska. „Nikdy jsem nebyla kariéristka. Spíš jsem chtěla, aby mě všichni nechali na pokoji.“

„A teď?“

„A teď jsem tady.“ Ukázala rukou kolem sebe. „Díky tetě Alex. Nechala mi i spoustu knih, filmů a kutilských souprav, abych se měla čím zabavit. Když

budu mít štěstí, tak až tohohle vraha chytí, k žádné další vraždě nedojde několik let.“

„A konečně budeš mít klid.“

„Snad nechci tak moc?“

„Co rodina, Cassie? Mohla bys mít tu holčičku se stejnými mimořádnými schopnostmi.“

„Ne, ne. Jen žádnou rodinu. A žádnou dceru. Aby žila se stejnou kletbou?“ Její úsměv zkřivila lítost spíše než odhodlání, pomyslel si Ben. „To teda ne.“

„Možná to nebude považovat za kletbu.“

Cassie pokrčila rameny. „Možná. A možná bude svět jiný. Možná si lidé přestanou ubližovat. Možná se najde lék na šílenství a už nebudou existovat zrůdy, které rozsekají na kousky mladou dívku. A možná začne slunce vycházet na západě.“

„Říkalas, že neumíš číst budoucnost.“

„Taky že neumím.“

„Tak proč ji vidíš tak cynicky?“

„Protože mám zkušenosti s minulostí.“

Ben přešel ke krbu a dal zpátky na oheň poleno, které se skutálelo. Zůstal tam a zadíval se do plamenů.

Cassie nemusela být médium, aby přečetla jeho myšlenky. „Já vím,“ řekla tiše. „Vidím všechno příliš černě. Ale když ono je těžké být optimistka, když žiješ s takovými zrůdami.“

„Snažíš se mě odradit?“ zeptal se, aniž vzhledl od ohně.

„Jen... říkám, jak se věci mají.“ Cassie se zaklonila, položila si hlavu na opěradlo křesla a pozorovala ho. Tupá bolest ji svírala hluboko uvnitř, jako by vycházela ze samého morku kostí. Když se tak na Bena dívala, bylo to ještě horší.

On tě zničí.

Doopravdy? A bude jí to vůbec vadit?

Cassie věřila na osud. Měla k tomu dobré důvody. I když se tolik roků snažila, trávila úděsné, vyčerpávající hodiny tím, že se vkrádala do myšlenek šílenců a jejich očima sledovala nevýslovné hrůzy, přesto se nic moc nezměnilo.

Zlo pořád zabíjelo a nevinní dál umírali.

Byla schopna policii akorát dovést k mrtvým tělům. Dobře věděla, co znamená osud. Věřila na osud. Zjistila, jak je marné bojovat s osudem.

„Cassie?“

Jaký asi měla výraz v obličeji, když on se tváří tak rozrušeně? A proč se vzpírá něčemu, co se má stát?

„Tak se věci mají,“ opakovala pomalu.

Ben se posadil na konferenční stůl přesně naproti ní. Naklonil se tak, že mezi nimi zůstala jen malá mezera. Ale i ta zmizela, když jí položil ruku na koleno. „Cassie, já sice neumím číst myšlenky, ale vidím, že se trápíš. Proč? Kvůli mně? Můžu za to já?“

Na nepatrný okamžik si Cassie vybavila jinou ruku, která jí zoufale tiskla koleno. Ale ta představa se rychle rozplynula, když se zadívala do Benových oříškově hnědých očí a vnímala teplo jeho ruky, které prostupovalo i přes její hrubé džínsy. Vždycky měl teplé ruce.

Tak teplé.

„Jistě, že za to můžeš ty,“ zašeptala a usmála se.

„Nechci ti ublížit,“ nenechal se uchlácholit jejím úsměvem.

„Tak mi dej pusu.“

Ben vstal, popadl ji za ruce a zvedl ji ze židle. „Ne že bych chtěl odmítnout,“ řekl tónem muže, který chce

mít ve všem jasno, „ale co se právě stalo? Protože bych přísahal, žeš byla proti.“

„Žena má nárok změnit názor. Tak to stojí v pravidlech.“

„Aha.“ Ben ji objal a usmál se, jeho oči však zůstaly smutné. „Takže teď už jsi pro.“

Cassie mu nechtěla lhát. „Myslím.., že jsem stejně nemela na vyber. Dívala se na své ruce opřené o jeho hrud' a vnímala teplo a sílu, která z něj vycházela. Uvolnila se a opřela se o něj, protože její tělo se potřebovalo opřít.

„Cassie -“

„Věřím ti,“ řekla popravdě. „A taky... potřebuji tě.“ Potřebovala jeho teplo a péči. A nejvíc ze všeho potřebovala vědět, jaké to je být ženou, po které muž touží. Natáhla ruku, prsty kroužila po jeho rtech. Pátavě se zahleděla do jeho tváře. „Potřebuji tě, Bene.“

Ben měl nepříjemný pocit, že se Cassie opět odevzdává osudu, ale nedokázal se proto od ní odtáhnout. Chtěl ji od toho dne, kdy vešla do jeho kanceláře, ostražitá a uzavřená, a vystrašenýma očima rozechvěla něco hluboko v jeho srdci. Jestli měla pochybnosti, tak on ne – o tomhle vůbec nepochyboval.

Sklonil se a jeho rty hladově přikryly její. V tom polibku nebyl ani náznak zaváhání a Cassie mu okamžitě vyšla vstříc, stoupla si na špičky, aby se k němu mohla lépe přitisknout, a rozevřela rty. Cítila se v jeho náručí tak křehká, ale přesto v ní bylo i něco ocelově pevného. A nepopíratelně také touha ženy. To byla neskutečně dráždivá kombinace.

Ben se nechal svést zcela dobrovolně, ale ještě se chraplavě zeptal: „Vážně to chceš?“

V jejím hlase zazněla neklidná naléhavost, když mu odpověděla: „Nikdy v životě jsem nic nechtěla víc.“

To naprosto stačilo. Ben ji znovu políbil, pak ji zvedl do náruče a odnesl ji nahoru.

„Abych řekla pravdu, ulevilo se mi,“ řekla Abby Mattovi. Myslela to upřímně a taky ho chtěla uklidnit. „To, že Gary zavolal, místo aby se sem přičítal, беру jako dobré znamení.“

„Jak to kčertu myslíš?“ Matt konečně přestal přecházet po kuchyni a nadávat pod nosem, ale bylo na něm vidět, že by nejradši přerazil něco ve tvaru Garyho holýma rukama.

„Myslím, že kdyby zjistil, že se scházím s kýmkoli jiným než s tebou, tak na mě přiletí. Ale k tobě si to nedovolí. Jsi větší než on, taky mladší, máš lepší kondičku a nosíš zbraň. Myslím, že si na tebe netroufne, Matte.“

Matt ji sevřel v náruči. „To neznamená, že nezkusí něco horšího než odporný telefonát, když nebudu nablízku. Ztraceně, Abby, už nechci nic slyšet. Buď zůstanu u tebe, nebo se nastěhuješ ke mně.“

Nemohla si pomoci, musela se zasmát, i když trochu roztřeseně. „Nic neuslyšíš. Teď, když už to ví Gary, je mi úplně jedno, kdo se o nás ještě dozví.“

„To je dobře.“ Dlouze ji políbil.

Když zase popadla dech a byla schopna říct pár souvislých slov, Abby se starala: „Musíš být unavený. Nejsi unavený?“

„Nijak zvlášť.“ Přitiskl obličej k jejímu krku, vdechl její vůni, protože ji miloval, pak se donutil zvednout hlavu. „Ale mám obrovský hlad. Než jsem ucítil ten guláš, ani jsem si neuvědomil, kolik času už uběhlo od snídaně.“

„Od snídaně? Vážně, Matte -“ Vymanila se z jeho objetí a začala nosit na stůl.

Ani jeden nemluvil o tom, proč neměl celý den na jídlo ani pomyslení. Teprve až dojedli a sklidili nádoby, Abby se váhavě zeptala: „Dnes večer už nepůjdeš zpátky do kanceláře, že ne?“

„Ne, stejně tam nejsem nic platný,“ odpověděl Matt zachmuřeně.

„Cassie říkala, že vrah po sobě nenechá žádné stopy, podle kterých byste ho mohli identifikovat. Měla pravdu?“

„Zatím ano.“ Navzdory předchozímu tvrzení vypadal velmi unaveně. „Ale pokud najdeme nějakého podezřelého, máme dost na to, abychom ho skřípli. Když znásilnil tu malou Ramsayovou, nepoužil kondom. S dnešními metodami zkoumání DNA bychom měli být schopni zjistit o něm všechno kromě jména a adresy.“ Pak dodal: „Ne že by testy DNA vždycky přesvědčily porotu, ale v tom spoléhám na Bena, aby nám tenhle parchant neproklouzl mezi prsty. Pokud se dostaneme tak daleko.“

„Pokud?“

Matt si ztěžka vzdychl. „Možná ho nikdy nechyťme, Abby. Sám si to ani nechci připustit, ale pravda je, že masové vrahy obvykle dopadnou, jen když se něčím prozradí. A to se stává zřídka.“

„Ale vždyť tohle je malé město, každý tu zná své sousedy. Kde se tu může takový netvor schovávat?“

„Přímo na očích. Chodí každý den do práce jako všichni ostatní, nejspíš ještě s úsměvem.“ Matt potřásl hlavou. „Nemá dvě hlavy ani liščí ocas... ani nic jiného, co by svět varovalo, že je to odporný hajzl.“

Po chvíli ticha se Abby znovu ozvala: „Ten agent FBI ti nijak nepomohl?“

„Trochu jo. Ví toho celkem dost o masových vraždách a o vyšetřování vražd. Myslel jsem, že se mi bude plést pod nohy, ale prozatím se nepokouší převzít velení. Což mě až tak neudivuje. Myslím, když ho hlavně zajímá Cassie.“

„Taky to říkala. Ale co vlastně dělá? To chce najít nějaký důkaz, že si nevymýšlí? Anebo naopak, že si vymýšlí?“

„Podle svých vlastních slov: pouze pozoruje. Nejsem schopen říct, jestli jí věří nebo ne. Tvrdí, že se o Cassie zajímá už několik let. Vyšetřování, kterých se účastní, jsou prý – myslím, že to nazval - ‚neobvykle zajímavá‘. Proto ve svém volném čase sleduje, co Cassie dělá. Naznačil jsem mu, že by Cassie mohla podat dostatečně oprávněnou žalobu pro obtěžování, kdyby se jí jeho pozorování nelíbilo, ale očividně to jím nijak neotřásl.“

„Co na to Cassie?“

„Když se kolem ní motá, je napjatá, ale nijak zvlášť jí nevadí. Aspoň co mohu posoudit.“

Abby zaváhala. „Napadlo tě, že se třeba o Cassie nezajímá kvůli jejím psychickým schopnostem?“

Matt usrkl kávu. „Nepřekvapilo by mě, kdyby z toho měl Ben obavy.“

„Ale co si myslíš ty?“

„Agent Bishop toho o sobě zrovna hodně neprozradí, takže o jeho citech nevím nic. Co se týká Cassie, ta sleduje Bena, když on nesleduje ji.

„Je mi moc sympatická.“

Matt se na ni zamyšleně zahleděl. „Jo, to mně taky.“

„Ale?“

Zavrtěl hlavou. „Žádné ale. Jen přemýšlím, co tohle všechno dělá s ní. A s nimi oběma.“

„Ani jeden to asi nemají lehké.“

„To ne. A myslím si, že i bez toho mají oba dost problémů, které si musí nejdřív vyřešit.“

Abby zvedla obočí. „Že má Cassie problémy, to chápu. Ale Ben? Vždycky působí jako velice klidný, citově vyrovnaný muž.

„To máš pravdu, působí tak.“ Matt znovu zavrtěl hlavou. „Všichni máme svoje starosti. I Ben. Ale v jistém smyslu může být Cassie to nejlepší, co ho kdy potkalo. Díky ní, myslím si, konečně pochopí rozdíl mezi tím, když ho žena potřebuje a když mu nějaká visí na krku.“

„Myslíš Mary?“

„Koho jiného. Pravda, starý pan soudce byl studený čumák, ale kdyby Mary byla o trochu dospělejší, nevisela by celé ty roky na Benovi, aby si vynahradila své citové strádání. Není divu, když mu visela na krku, zvláště po smrti starého pana soudce, že vycouval, jakmile po něm nějaká ženská chtěla víc, než byl ochoten dát.“

„To dává smysl. A ty myslíš, že Cassie žádá něco, co je ochoten dát?“

Matt pomalu řekl: „Myslím, že Cassie nežádá od Bena vůbec nic. I když je do očí bijící, jak trpí

samotou. A v tomto asi bude. Možná že pro jednu Ben žádá víc, než je žádáno od něj.

„Z toho, co mi řekla, mám pocit, že se Cassie snaží nezačínat si s ním.“

„Pěkná hloupost. Dávno si začali. Ben je u ní dnes přes noc, stejně jako včera a zítra. Hlídá si ji.“

„Ben mi nikdy nepřípadal, že by se nějak zvlášť staral o své přítelkyně.“

„Taky sis toho všimla?“

Abby se usmála. „Ben ví, co chce?“

„Myslím, že ne. A vsadím svůj roční plat na to, že Cassie si taky není jistá, jestli se za ni cítí zodpovědný, nebo jestli se jí jenom snaží dostat pod sukni.“

Abby se musela smát.

Matt se taky usmál, ale pak zvažněl. „Myslím, že viděla příliš mnoho nestvůr a příliš zblízka. A i když já jsem pro ni otevřená kniha, Bena prý přechíst neumí. A tuším, že tím je to pro ni těžší, připustit si ho příliš blízko.“

„A dokud tu ještě pořád řádí ten vrah...“

„Tím horší je to pro oba. I když je Cassiino spojení s vrahem jen velmi křehké, momentálně je to nejlepší vodítko, jaké máme.“ Matt se odmlčel. „A vrah to ví.“

Opatrně natáhl hrací skříňku a usmíval se, jak se dvě postavičky tanečníků trhaně ukláněly a točily ve svém věčném kruhu.

Byl unavený a potřeboval se vyspat, protože zítra toho má tolik na práci. Ale ještě ne.

Nejdřív si musí vzít svou šperkovnici a prohlédnout si každý kousek, jako vždy předtím, než jde spát.

Náhrdelník Becky Smithové.

Brož s pávem od Ivy Jamesonové.

Krajkový kapesníček Jill Kirkwoodové.

Ten byl trochu zmuchlaný, protože se do něj několik posledních nocí udělal, ale ten lepkavý důkaz jeho oddanosti jen rozšířil jeho úsměv.

V ruce si podržel svoji nejnovější trofej a pozorně ji studoval ve světle lampy. Kalhotky Deanny Ramsayové. Bylo příjemné dotýkat se prsty toho hedvábně hladkého povrchu. Taký se mu líbil ten vzorek z hezkých modrých a zelených květin. A líbilo se mu, jak voněly.

Na pár minut si přidržel kalhotky u nosu, se zavřenýma očima vdechoval jejich vůni, pak je opatrně odložil do šperkovnice k ostatním pokladům.

Zavřel ji a položil na toaletní stolek vedle kousku černého sametu, který ležel přesně uprostřed pod zrcadlem.

Zbývaly už jen dvě mince, desetník a půldolar.

Na okamžik sraštil čelo, jak se snažil vybavit si, proč jsou tak důležité.

Ale jistě. Důkazy jeho náklonnosti. Každé dámě musel nechat důkaz své náklonnosti. To je... důležité.

Nesmí zapomenout, jak je to důležité.

Tak tedy ještě dvě.

Už si je vybral. A věděl, co s nimi udělá. Bude to ohromná legrace. Teď jen zbývalo rozhodnout se, která bude první.

Ententýky, dva špalíky... chytanu dámu za prstíky... bez klobouku bos... uřežu jí nos.

Zvedl hlavu a zadíval se do zrcadla. Posmutněl, ale nepřekvapilo ho, že se na něj z odrazu nikdo nedívá.

Cassie se s leknutím probudila, ale neměla nejmenší tušení, co ji vytrhlo z blaženého spánku. Pak, když se Ben vedle ní zvedl na loktu, si vzpomněla.

„Co je?“ Jemně ji pohladil po tváři. „Jsi v pořádku?“

Měl vždycky tak teplé ruce. Dělalo jí to dobře. Nejraději by předla jako kočka, kdykoli se jí dotkl.

Pomyslela si, že by se za to asi měla stydět.

„Je mi dobře,“ řekla nakonec.

„Křičela jsi ze spaní.“

Cassie pozorovala jeho obličej ve světle lampy tak intenzivně, jako by si ho chtěla navždy vtisknout do paměti. „Asi nějaký zlý sen.“

„Nepamatuješ si ho?“

„Ani ne. Bylo tam nějaké zrcadlo. A nemohla jsem se zbavit nějaké melodie.“ Najednou se zamračila. „Pořád ještě mi zní v uších.“

„Jaká melodie?“

„Celý den se mi vtírala do podvědomí. Mám pocit, že ji znám, ale nemůžu si přesně vzpomenout, co to je.“

„Třeba bych ji poznal.“

Cassie se zasmála. „Hlavně nechtěj, abych ti ji zabroukala, mám absolutní hudební hluch.“

„Vážně?“ Natáhl se vedle ní, hlavu si podpíral jednou rukou a druhou měl položenou na jejím břiše. „Tomu nemůžu uvěřit. Máš tak melodický hlas.“

„Asi je to dědičné. Nebyla jsem schopna udržet tón, ani když jsem notovou osnovu tiskla oběma rukama.“ Nevzpomínala si, kdy ji přikryl, ale byla ráda, že to udělal. Ne že by se přímo styděla, ale měla trochu divný pocit, když tak vedle něho ležela úplně nahá.

Trochu? Panebože.

Poznala tu nejúžasnější věc: vášně. Není divu, že se o ní tolik píše. Poprvé v životě Cassie uvěřila, že vášně může úplně zatemnit rozum.

„Cassie?“

Zamrkala a pohlédla na něj. „Hm?“

„Byla jsi někde daleko. Kde?“

Cassie přemýšlela, jestli nešilhá. Jen vzpomínka na tu vášně byla oslepující. Odkáslala si. „Nikde. Kolik je hodin?“

Podíval se za ni na noční stolek. „Něco po jedenácté.“

„Měla bych vyvenčit Maxe.“

„Já s ním zajdu. Později.“ Naklonil se nad ni a pomalu a dlouze ji políbil.

Než zase zvedl hlavu, Cassie ovinula paže kolem jeho krku a byla si docela jistá, že přede. Kde se tam vzala ta deka? Přála si, aby rychle zmizela.

Vypadalo to, že Ben si přeje totéž. Shrnul deku až ke svým bokům, čímž odhalil skoro celé Cassiino tělo. Nejdříve očima, pak prsty pohladil její malá bledá prsa.

Cassie se vydral z hrdla tlumený zvuk, který nemohla zadržet. Běžné doteky si obvykle ostře uvědomovala, avšak to, jak jeho ruce důvěrně laskaly její nahé tělo, jí pronikalo až do duše.

Neuvědomovala si, že zavřela oči a zaťala nehty do jeho svalnatých ramen. Postel se rozplynula, i pokoj a dům. Celý svět se rozplynul. Jediné, co vnímala, byla jeho teplá dlaň na jejím těle. Cítila se tak nádherně, jak se jí o tom v životě ani nesnilo. Kůže na jejích prsou byla rozpálená, v žaludku cítila prázdno, a když jí rukou zajel mezi nohy, myslela, že umře.

Hladil ji zkušně, stupňoval její touhu, až už to napětí skoro nemohla vydržet. Chtěla škemrat, ať ji přestane trápit, ale ze rtů jí vyšlo jen nezřetelné kňourání.

Pak ho ucítila mezi stehny, cítila pomalý, neúprosný pohyb jeho těla uvnitř svého a tichý vzdech, který ze sebe vydala, vyjadřoval zároveň triumf i touhu.

„Otevři oči, lásko,“ zašeptal. „Podívej se na mě.“

V jeho obličeji se zračilo napětí, jeho oči potemněly a zcela se utápěly v jejích, Cassie žasla znova a znova. Neuměla sice číst jeho myšlenky, ale nějak viděla ještě hlouběji a ta neuvěřitelně intimní komunikace znásobila její slast, jak se jejich těla pohybovala ve společném rytmu.

„Bene,“ zašeptala, protože musela poslechnout náhlé nutkání vyslovit jeho jméno, a slyšela ustrašený tón svého hlasu.

„Jsem tady.“ Dotkl se svými rty jejích, pohrával si s nimi, předloktí měl pod jejími rameny a prsty propletené v jejích vlasech. Lesklé temné oči s těžkými víčky upíral na ni. Pohyb jeho boků se zrychloval.

Napětí v Cassiině těle se stalo nesnesitelným, ale věděla, že ho musí vydržet. Její smysly nekontrolovatelně vířily, tělo se zmítalo a zoufale řtilo vstříc naplnění. Držela se Bena, jako by byl jedinou záchranou v oceánu nepředstavitelných pocitů.

Když konečně dospěla k vrcholu, bylo to, jako by ji smetla přílivová vlna. Lapala po dechu a srdce se jí málem zastavilo. Cassie ležela omámená a třásla se. Jen taktak se ještě držela Bena, který se chvěl a vzdychal svým vlastním vyvrcholením. A myslela jen na to, jak ji tohle všechno málem nepotkalo.

Trvalo dlouho, než se mohli zase pohnout, pak se Ben zvedl na loktech a podíval se na ni stále potměšlým a dychtivým pohledem.

Cassie nevydržela být ostýchavá a řekla: „To bylo něco.“

V očích mu pobaveně blesklo. „No, řekl bych děkuji, ale každopádně to byl oboustranný výkon.“ Jeho hlas zněl zastřeně.

„Je to... vždycky takové?“ Poprvé to bylo pro Cassie dostatečně úžasné, nebyla si jistá, jestli to přežije, kdyby se to mělo ještě stupňovat.

„Nikdy dřív to takové nebylo.“ Líně ji políbil.

Cassie pevně semkla nohy, když se chtěl zvednout. „Zůstaň tak.“

„Jsem na tebe těžký, lásko.“

„Nejsi.“ Nevěděla, jestli si on vůbec uvědomuje to sblížení.

„Jsi si jistá?“

„Naprosto.“ Chtěla ho cítit co nejvíce a co nejdéle. Ben ochotně zůstal, alespoň ještě chvíli. Políbil ji znovu, protože musel, a prsty nechal zamotané v jejích hedvábných vlasech, jako kdyby – matně si to uvědomoval – měl strach, že se mu bude snažit uniknout.

Pomyslel si, že by to určitě zkusila.

I nyní, když leželi s propletenými těly, uspokojení tím nejneuvěřitelnějším milováním, jaké kdy zažil, něco v jejích očích mu říkalo, že se mu vzdaluje. Viděl to, cítil to, ale neuměl to popsat.

Chtěl ji popadnout a držet ze všech sil, ale podvědomě věděl, že to by ji naopak odstrčilo ještě dál od něj. To vědomí ho pálilo hluboko v hrudi.

„Mračíš se,“ zamumlala a jemně mu prsty vyhlazovala čelo.

„Vážně?“ Otočil hlavu a políbil ji na vnitřní stranu zápěstí, které bylo teplé a měkké.

„Stalo se něco, Bene?“

Snažil se zlehčit situaci. „Myslím, že bychom měli nechat nainstalovat malá dvířka pro Maxe, protože se mi od tebe vůbec nechce.“

Usmála se, ale než stačila cokoli odpovědět, vyrušil je tichý šramot ode dveří. Otočili se a viděli ve dveřích psa, jak pomalu vrtí ocasem a téměř omluvně je pozoruje.

„My o vlku,“ řekl Ben a pomalu se zvedl.

Trvalo mu, než nechal psa proběhnout, aktivoval bezpečnostní systém a uhasil oheň v krbu. Proto by ho neudivilo, kdyby mezitím Cassie usnula. Ale byla jen malátná a dychtivě se k němu přivinula, když vklouzl do postele.

„Co ti tak trvalo?“ zamumlala. „Když jsi byl pryč, zase se vrátila ta melodie.“

„Max chtěl další kost.“ Ben ji políbil a vůbec ho nepřekvapilo, že ji chce znovu a stejně naléhavě jako předtím.

Cassie ho vroucně objala kolem krku. „Přestaň mluvit o psovi.“

Oba zapomněli na psa.

I na melodii.

Jeho rameno byl ten nejpohodlnější polštář a blízkost jeho těla naplňovala Cassie takovou rozkoší, že by se v ní nejraději utopila. Jen nejasně slyšela, jak do okenních tabulek pleská mokrá sníh a občas zaskučí vítr. Veškeré její vědomí se soustředilo na Benovo hluboké a pravidelné oddechování.

On tě zničí, zaznělo varování ze záhrobí.
„Je mi to jedno,“ zašeptala Cassie v odpověď.

OSMNÁCT

28. ÚNORA 1999

„Byl bych radši, kdybys se mnou šla na stanici,“ pronesl Matt neklidně, když si Abby nalévala druhý šálek kávy.

„Kteroukoli jinou neděli bych šla. Ale Anne dnes nemůže, tak musím hrát na varhany já. Matte, přece nemáš strach, že by se mi něco stalo v kostele? Vždyť tam bude spousta lidí.“

„Ivy Jamesonová byla zavražděna dřív, než vůbec minulou neděli do kostela došla.“

„Vždyť už jsi říkal, že mě tam odvezeš, to se tam určitě dostanu bezpečně.“ Usmála se na něj. „No a když mě vezeš tam, tak mě taky můžeš vyzvednout, až skončím.“

„To neměj strach.“

Abby se natáhla přes stůl a pohladila ho po ruce. „Budu v pořádku, Matte. A ty musíš na stanici, jak oba dobře víme. Pokud je tvé podezření pravdivé, musíš si projít poznámky k těm prvním třem vraždám.“

„Nevím, jestli se díky tomu pohneme z místa,“ přiznal se. „Možná jen o krok nebo o dva blíž, abychom pochopili toho parchanta. Ale musím to prověřit.“

Abby ještě váhavě dodala: „Taky tam budeš mít pitevní zprávu o té malé Ramsayové.“

Zatvářil se. „Na tu se zrovna nijak moc netěším. Ani si nemyslím, že nám nějak pomůže. I když byla na kousky, bylo možné rozeznat strangulační rýhu na

krku. Předpokládám, že mi ta zpráva potvrdí, že Cassie měla zase pravdu. Uškrtil ji strunou.“

„A co Cassie?“ zajímala se Abby. „Budeš chtít, aby s Benem přišli na stanici?“

„Ano, jestli mám pravdu o těch zmizelých věcech. Sice nevím, jestli to pomůže, ale bude lepší, když to spolu ještě probereme. A možná se Cassie podaří spojit s tím vrahem.“

„A Bishop?“

Matt pokrčil rameny. „Byl to jeho postřeh z místa činu, který mě přiměl k zamyšlení. Jeho zkušenosti se můžu hodit, v tuto chvíli se nestydím požádat o pomoc, pokud s sebou nepřitáhne celý štáb. Jinak ho беру, proč ne.“

Matt zavolal do motelu, kde se Bishop ubytoval, rovnou z auta, když vezl Abby do kostela, a tak agent přijel na stanici jen pár minut poté, co Matt usedl za svůj stůl.

„Pitevní zpráva?“ zeptal se agent Bishop, když viděl dokumenty, které Matt studoval.

„Jo. Byla uškrtena strunou nebo něčím podobným. To měla Cassie pravdu. A ještě něco. Zabil tu holku ve chvíli, kdy ji znásilňoval.“

Bishop se usadil na koženou pohovku. „To byla jeho první, že?“

„Jo. U předchozích tří obětí nebyl zjištěn žádný sexuální kontakt. I když Cassie tvrdí, že takováhle vražda má vždycky sexuální podtext. Podle toho, co jsem přečetl, s ní musím souhlasit. Vy jste ty zprávy viděl. Co si myslíte?“

„Má pravdu. Je to o moci a ta se obvykle přetváří do sexuální nadřazenosti.“ Agent se na chvíli zamyslel. „Trochu mě překvapuje, že se nepokusil dokázat svou

sexuální nadřazenost nad prvními třemi oběťmi. Ale nejspíš mu k uspokojení stačilo dívat se na jejich zděšení předtím, než je zabil.“

Ted' se zase zamyslel Matt. „Cassie říká, že při vraždě Jill Kirkwoodové, třetí oběti, vrah použil nějakou strašidelnou masku. Vůbec netušíme, jestli si nějakou nasadil i u předchozích dvou vražd, nebo taky u té čtvrté.“

„Možná zkoušel s pomocí té masky vzbudit v oběti ještě větší hrůzu. Pokud je to tak, že ji použil jen v tom jednom případě, a ne předtím ani potom, pak si teprve vytváří a zdokonaluje svůj pracovní postup.“

„To je velmi povzbuzující domněnka,“ zaškaredil se Matt.

„Ale pravděpodobná, obávám se. Zabíjí, protože se mu to líbí, a s každou další zkušeností získává nové a nové nápady pro další vraždy.“ Bishopův hlas zněl lhostejně. „Možná se nikdy nedovíme, co to vlastně spustilo, co ho přimělo udělat ten krok od fantazírování k činu. Ale ať už to bylo cokoli, zjevně to nabývá na síle a propracovanosti. První oběť nijak fyzicky netýral, i když se můžeme právem domnívat, že udělal všechno možné, aby ji vyděsil psychicky předtím, než jí podřezal krk. Druhá oběť se buď bránila – s určitým úspěchem –, nebo vrah předem plánoval vyzkoušet si krvavou lázeň, aby věděl, jak to chutná.“

„Ježíšikriste,“ zamumlal Matt.

„Zajímavé je, že po takové nevázanosti následovala mnohem klidnější vražda a že si nasadil masku vyloženě za účelem co nejvíce oběť vyděsit. Nepochybně byl unavený poté, co zabil tu Jamesonovou, ale očividně ho to neuspokojilo.“

Matt odfrkl: „Ivy pravděpodobně nikdy neuspokojila žádného muže, co byla živa, ani když umírala.“

Bishop se slabě usmál. „Ano, tahle oběť mezi ostatními docela vyniká, že?“

Matt se opřel. „Chcete říct, že má nějaký zvláštní význam?“

„Moc by mě to nepřekvapilo. Ostatní oběti jsou ve věkovém rozmezí od patnácti do dvaatřiceti, ta Jamesonová byla podstatně starší. Ty ostatní tři oběti byly do jisté míry atraktivní, kdežto Jamesonová ani trochu. Taky ji jedinou zavraždil v jejím vlastním domě a je možné, že vraha sama dovnitř pustila. A přestože tu Ramsayovou zřídil k nepoznání, důležité je, že ji nejdříve zabil. Zatímco Jamesonová umřela v boji, proto bylo na místě činu tratoliště krve.“

„Takže mohl mít nějaký konkrétní důvod, proč nesnášel Ivy, a proto si ji také vybral jako oběť. Chápu vás správně?“

„Myslím, že je to možné. Zdá se, že ty ostatní tři oběti si vybral na základě jakési kombinace vzhledu a zranitelnosti, ale Jamesonová do toho nezapadá. Možná by nebylo úplně marné pokusit se zjistit proč.“

Matt pokýval hlavou. „Dobrá. Pošlu pár lidí, aby znovu vyslechli sousedy a známé. Ivy štvála lidi naprosto pravidelně, tak to může chvíli trvat, než zúžíme okruh podezřelých.“

„Mezitím se můžeme podívat na to, co jste zjistil, jestli u ostatních obětí taky něco nechybělo.“

„Vypadá to, že ano. Nejradši bych si nakopal, že jsem se na to už dávno nezeptal.“

„Stejně nám to k ničemu nebude, dokud nebudeme mít nějakého důvodně podezřelého. Nejspíš nám to

neřekne nic bližšího o vrahovi nebo o tom, kde ho najdeme. Ale bude to dalších pár hřebíčků do jeho rakve, jakmile ho zadržíme.“

„Pokud ho někdy zadržíme:“ Matt se odmlčel, pak rázně pokračoval: „Nejsme si úplně jistí, ale nechal jsem to znovu probrat s rodinami, v případě Jill Kirkwoodové jsme prohledali její dům. Becky Smithová, podle její matky, vždycky nosila tenký zlatý řetízek.“

Na těle jsme žádný nenašli a není ani doma ve šperkovnici. Ivyina matka tvrdí, že Ivy do kostela vždycky nosila brož s pávem, po které není ani stopy. U Ramsayové chybí kalhotky, takže předpokládáme, že něco si vzal i od Jill Kirkwoodové, i když nemáme tušení co.“

„Sbírá trofeje,“ konstatoval Bishop. „Nejspíš je bude mít někde doma v šuplíku nebo v krabici.“

„Máte pravdu, to nám pomůže, pokud ho chytíme,“ povzdechl si Matt.

„Chytíte ho. Jedné chyby se stále dopouští. Pracuje v malé oblasti, mezi lidmi, kteří se navzájem dobře znají. Dříve nebo později se vyskytne nějaké spojení s obětí, podle kterého ho najdete.“

„Jo,“ zapochyboval Matt, „ale kolik obětí dostane on dřív, než my dostaneme jeho?“

Na silnicích nebyl hustý provoz, patrně díky tomu, že v noci padal déšť se sněhem a ráno bylo chladno a zataženo, ale to všechno mu vyhovovalo. Taký pochyboval, že by někdo očekával, že se něco stane tak brzy.

Ale úplně nejlepší na tom bylo, pomyslel si, že by si nikdo v životě nepřipustil, že by mohl vyhlédnutou oběť odlákat přímo z božské náruče bezpečí.

Když se rozezněly kostelní zvony, lehce se pro sebe usmál.

Většinu nedělního rána strávili v posteli. Vstávali až kolem desáté, když Max svým psím způsobem uznal, že čeho je moc, toho je příliš. V klidu posnídali, uklidili nádobí a až potom se Cassie váhavě zmínila: „Měla bych to zkusit znovu.“

Ben sevřel rty, ale klidným hlasem řekl: „Pokoušela ses včera, když se Matt vrátil do kanceláře, ale pořád tě blokoval. Proč by to dnes mělo být jiné?“

„Ale no tak, Bene, nemůže mě blokovat donekonečna. Dříve nebo později se do něj zase dostanu. Upřímně bych byla radši, kdyby to bylo dříve. Copak ty nechceš, aby to už skončilo?“

„Samozřejmě, že chci. Jen... tebe to stojí tolik sil, Cassie.“

„Jenom když se doopravdy spojím.“ Dívala se mu upřeně do očí. „Když to jen zkusím, tak to vůbec neškodí. A musíme přece vědět, co se děje. Jestli náhodou zase někoho nesleduje. Jestli neplánuje už brzy další vraždu.“

„Cassie -“

„Jednou, jenom jednou. Strašně ráda bych Mattovi řekla i něco jiného než jen to, kde najde další tělo.“

Ben ji objal a stiskl v náruči. „Já vím.“

Opřela si o něj hlavu, zvedla ruce a stále ještě nejistým pohybem ho objala kolem pasu. Říkala si, že by ho určitě nenapadlo, že je od matčiny smrti první

člověk, který ji takhle objal a utěšoval. „Stejně nebudeme mít klid, dokud bude na svobodě.“

„Já vím.“

„A cokoli by bylo lepší než ta uhozená melodie,“ rozčílila se.

„Pořád tě obtěžuje?“

„Hm.“ Odtáhla se od něj. Ne proto, že by ji byl fyzický kontakt s ním nepříjemný, jen na to vůbec nebyla zvyklá, a tak ho vnímala příliš ostře všemi smysly. „Ve chvíli, kdy nemyslím na nic jiného, se mi tam zase vetře.“

„Když poznáš, co je to za melodii, už tě nebude pronásledovat.“

„Asi máš pravdu.“ Cassie potřásla hlavou. „Ale to nic, jen se musím soustředit na něco jiného.“

Ben už znovu neprotestoval. Nechali Maxe v kuchyni, aby si v klidu žvýkal svoji kost, a přesunuli se do obývacího pokoje, kde si Cassie mohla udělat pohodlí. Když se pak měla na co soustředit, pokusila se o navázání kontaktu s myslí vraha, avšak znovu se setkala s nepřekonatelnou překážkou.

„Zatraceně.“

„Tvrdila jsi, že tě nemůže neustále blokovat,“ připomněl jí Ben.

„Já vím, ale tahle bariéra vypadá dost neproniknutelně.“ Promnula si čelo. „A ta zatracená melodie.“

„Stává se ti to často, že nemůžeš vypudit z mysli nějakou neidentifikovatelnou melodii?“

„Ne. Vlastně skoro nikdy.“ Zadívala se na něj a najednou znervózněla. „Skoro nikdy. Když nemáš hudební sluch, pak ti hudba obvykle neutkví v mysli. Tahle melodie jako by vycházela z hrací skříňky. Ani

nevím, kdy jsem naposledy slyšela hrát hrací skříňku. To musí být pěkně dávno.“

Než mohl Ben něco říct, zazvonil telefon. Cassie musela vstát z pohovky, aby dosáhla na sluchátko.

„Halo?“

Ben viděl, jak jí na okamžik ztuhly rysy. Pak sluchátko položila. Byl okamžitě na nohou a bez rozmýšlení přešel k ní.

„Cassie?“

„Nějaký omyl,“ vysvětlila tiše.

Položil jí ruce na ramena a otočil ji čelem k sobě.

„Myslím, že to nebyl omyl. Co říkal?“

„Nic zajímavého.“ Krátce se zasmála, ovšem její smích vyzněl spíše odevzdaně než pobaveně. „Pamatuješ si, jak jsi říkal, že patrně dostanu par telefonátu od rozrušených a podezřívavých občanů? No tak to byl jeden z nich. Ale netrap se. Už mi nadávali i hůř než do čarodějnic.“

„Sakra.“ Ben ji strhl do své náruče a pevně ji držel. „Věděl jsem, že se jich pár najde. Ale vesměs jsou lidé tady velice tolerantní, Cassie. Ted‘ jsou jen vyděšení a panikaři.“

„Já vím. Vážně mě to nevzalo.“

Odtáhl se od ní jen natolik, aby ji mohl políbit. Zpočátku utěšující polibek se rychle vyvinul jinak. Sjel rukama k jejím bokům a pevněji k sobě přitiskl. Cassie jen zavrněla blahem.

Zastyděla se, když zvedl hlavu, aby se na ni usmál, ale podle jeho pohledu poznala, že ho to také vzrušilo.

„Zmínil jsem se, že od tebe nějak nemůžu odlepit ruce?“ zeptal se a přitom ji něžně hladil.

Cassie si odkašlala, ale její hlas přesto zněl zastřeně: „Nezmínil, ale už jsem si toho všimla v noci.“

„Jak jsem říkal, na člověka se silnými zdmi toho dokážu doopravdy skrýt jen málo.“

„Víš, abych pravdu řekla, jsem ráda. Nejsem v těchto záležitostech nijak zkušená, proto jsem ráda, žeš mě nenechal tápat.“

Zasmál se potlačovaným smíchem. „Tápat jsem tě vážně nenechal.“

„Protože nemám zkušenosti?“ zeptala se zvědavě.

„Protože od tebe nemůžu odlepit ruce.“ Znovu ji políbil, vášnivě a hladově. Zatímco se dotýkal jejích rtů, chraplavě dodal: „Jsem tak rád, že jsi změnila názor na nás dva. Nevím, jak dlouho bych to ještě vydržel.“

Cassie ho objala kolem krku a stoupla si na špičky, protože tak její tělo lépe přiléhalo k jeho. Mnohem lépe. „Asi je dobře, že tě neumím přechíst.“

„Proč?“ Prozkoumával její krk.

„Ale jen tak.“

Na to Ben zvedl hlavu, podíval se na ni a znovu se zeptal: „Proč?“

Ted‘ jí to bylo trapné. „Řekněme jen, že nemůžu dost dobře pochopit, proč mě vlastně chceš.“

„Jestli zase mluvíš o té své zátěži, nechápu, jak sis vůbec mohla myslet, že by mi to mohlo bránit. Každý dospělý člověk má svou minulost a své starosti. Aspoň by nějaké měl mít.“ Pokrčil rameny. „Zdá se, že tě vůbec netrápily moje.“

Cassie byla ráda, že to stočil na psychickou stránku věci. Vážně se jí nechtělo vysvětlovat mu, že nechápe, co ho na ní přitahuje fyzicky. „Tvoje přece nemůžou být tak hrozné,“ nadhodila. Schválně odváděla řeč od touhy.

„Moje by vydaly na celou knihu.“ Vrátil se k prozkoumávání jejího krku. „Dominantní otec, dětinská matka, která neměla sebemenší představu, jak vychovávat dítě. Samé nudné věci.“ Říkal to záměrně lehkým tónem, skoro až uštěpačným.

„Mně ale připadá, že na to všechno jsi vyrostl docela dobře.“ Nechala si jeho vlasy protékat mezi prsty a užívala si ten pocit.

„Hm, ale přesto... jsou tu pořád ty zdi.“

„Zdá se, že tebe trápí mnohem více než mě,“ poznamenala nepřítomně, zatímco uvažovala, jestli by se Max příliš zlobil, kdyby se vrátili do postele.

„Pevně doufám, že to je dobré znamení.“

Zachránil ji před odpovědí polibkem. Cassie reagovala ještě náruživěji, protože všechny ty řeči o zátěži a o zdech jí připomněly, že osudu se nedá uniknout.

Když zase zazvonil telefon, málem zanáčala nahlas a Ben se vážně neudržel. Sám zvedl podrážděně sluchátko. Jeho podráždění ještě zvyšovalo podezření, že je to patrně další potrhlý telefonát.

„Ruším vás snad?“ zeptal se Matt a okamžitě pokračoval: „No nevádí. Omlouvám se, že narušuji váš milostný život, ale běhá nám tady takový zabiják. Možná si vzpomínáš.“

„Jo, vzpomínám,“ odpověděl Ben. „O co jde?“

„Je tu pár nových zajímavých postřehů. Myslím, že bychom měli uspořádat válečnou poradou. Můžeš i s Cassie přijít ke mně do kanceláře?“

Ben se ovládl, aby rovnou neodmítl. S Cassie v náručí, když se k němu pevně tiskla, se mu špatně uvažovalo nad něčím jiným.

„Bene?“

Uvědomil si však, že vrah o Cassie ví a představuje pro ni reálnou hrozbu. Proto odpověděl: „Už jsme na cestě.“

„Jed'te opatrně. Strašně to klouže.“

„Dobře.“

Když zavěsil, Cassie suše konstatovala: „Zřejmě odjíždíme, že?“

„Jo, zatraceně.“ Ještě chvíli si ji podržel v náruči, pak ji pustil. Člověk nemusel mít šestý smysl, aby viděl, jak nerad to dělá. „Matt s námi chce mluvit. Doufám, že nám opravdu chce říct něco moc důležitého.“

Cassie si vzdychla. „Dojdu si pro bundu.“

„Abby?“ Hana Paynová stála ve dveřích třídy a nahlížela dovnitř, kde Abby sbírala knihy po nedělní škole.

„Ahoj, Hano. Co se děje?“

„Kate a Donna se starají o děti během mše, nemám co dělat. „Nechceš s něčím pomoci?“

„Nic mě nenapadá – jedině snad kdybys to chtěla tady dokončit, já se podívám nahoru, jestli je hudba na svém místě.“

„Jasně, moc ráda.“

„Tak jo. Děkuji. Uvidíme se nahoře.“

Hana zůstala v přízemní místnosti sama. Posbírala knihy a uložila je do skříňky, pak srovnala židle a našla rukavice, které někdo upustil. Pánské rukavice z černé kůže. Moc hezké. Obracela je v rukou a přemýšlela, jestli by Joe nechtěl rukavice příští měsíc k narozeninám. Sice obvykle rukavice nenosil, ale...

Přejela po vlhkém místě na jedné rukavici a prsty se jí zbarvily do růžová. Hleděla na svou ruku se vzrůstajícím neklidem. Nejspíš nějaká barva nebo... něco takového.

Když uslyšela nějaký šramot ode dveří, bleskově se otočila a cítila, jak jí srdce bije až v krku.

„Copak to tam máš?“ zeptal se.

„Pořád nic?“ ptal se Matt.

„Pořád nic. Je mi líto.“ Tentokrát Cassie s Benem seděli na pohovce, zatímco Bishop zabral jednu z židlí pro hosty. Cassie se právě ještě jednou pokusila spojit s vrahem, ovšem bezvysledně.

Matt pokrčil rameny. „No, aspoň jsme to zkusili.“

„Zkusím to ještě později,“ slíbila Cassie.

Přikývl. „Jak jsem říkal, máme o tom vrahovi ještě něco, aspoň si to myslíme. Sbírá trofeje. A Ivy možná, ale jen možná, zabil ze vzteku. Stále se nám rozrůstá seznam lidí, které Ivy naštvála pár týdnů před svou smrtí. Tady bude zapotřebí zúžit ten seznam tak, aby se to dalo zvládnout.“

Cassie už pomalu šílela z té melodie, která jí neustále hrála v hlavě. Obrátila se na Matta. „Pamatujete si, jak jsem vám včera vyprávěla, co mi řekla Lucy Shawová?“

„Pamatuju. Něco o tom, že někdo je ďábel.“

„A co si o tom myslíte?“

Udiveně zvedl obočí. „Přiznávám, že nic. Ona je tak trochu blázen, Cassie, a to už trvá dobrých deset let.“

„A co její syn?“

„Co s ním?“

„Nemá třeba... nějaký vztah k některé z obětí?“
Rozčileně si mnula čelo.

„Russell? O ničem nevím.“

Mumlala si jako pro sebe: „Včera měl na sobě bundu, a tak jsem neviděla zápěstí... ale ty ruce by to být mohly. Myslím.“

Ben ji upřeně sledoval. „Ale vždyť jsi říkala, že jsi nic neviděla v Lucyině mysli. Nic kromě koťat.“

„To je pravda, neviděla. Ale mám takový pocit.“
Zadívala se mu upřeně do očí a zamračila se. „Něco mi uniklo. Vím to. Něco na tom setkání s Lucy a jejím synem mi nedá spát. Něco, co jsem viděla. Nebo naopak neviděla. Nebo jen nepochopila.“

Ben se otočil k šerifovi. „Matte, nevíš, kdo je jejich rodinný lékař?“

„Myslím, že Munro. Proč?“

„Je v kostele?“

Matt zavrtěl hlavou. „Vzhledem k tomu, že brzy ráno pro mě dokončoval tuhle pitevní zprávu, předpokládám, že teď si dává skotskou. Chceš, abych se ho na něco zeptal?“

„Jestli se Russell Shaw už někdy pokoušel o sebevraždu.“

Matt našpulil rty, pak sáhl po telefonu.

Protože Bishop už včera o Lucy Shawové slyšel, namítl: „Masoví vrazi jsou jen zřídkakdy šílení viditelně, je dost nepravděpodobné, že by po matce zdědil nějakou duševní nemoc.“

„To jsem neměla na mysli.“

„A co teda?“

„Od té doby, co mi Ben o Lucy vyprávěl, lámu si hlavu nad tím, co způsobilo její nemoc. A po včerejším setkání pochybuji, že trpí Alzheimerovou chorobou,

senilitou nebo něčím podobným. Spíš mám dojem, jako by se jí něco stalo, jako by utrpěla nějaký hrozný šok, který jí zatemnil mysl.“

„Třeba že zjistila, že zplodila psychopata?“ zeptal se Ben.

„Je to možné.“ Cassie si znovu promnula čelo.

„Zase ta melodie?“

„Jo, zase.“

„Melodie?“ Bishop z ní nespouštěl oči. „Vy slyšíte v hlavě nějakou melodii?“

„Jo, ale ještě jsem se nezbláznila, tak se moc neradujte.“

Matt položil telefon a oznámil: „Doktor to prověří. Sice se oháněl slibem mlčenlivosti, ale když najde, co hledáme, zavolá nám.“

Bishop se znovu zeptal Cassie, jak dlouho už tu melodii slyší.

„Od včerejšího rána, ale ne v jednom kuse.“

„Od té doby, co jste se probudila po posledním kontaktu s vrahem? Co vás přistihl ve své mysli?“

Cassie neochotně přikývla. „Ano. Od té doby.“

Strašně ji bolela hlava. Měla něco přetažené přes obličej, nějakou tmavou látku. Nejdříve se zděsila, že se udusí. Pak ucítila, že má ruce svázané za zády. Seděla na něčem studeném a tvrdém a za ní bylo... Opatrně zkoumala prsty povrch a zjistila, že je to nějaká trubka, se kterou se však nedalo pohnout. Ruce měla svázané až za trubkou, nejspíš řemenem. Ale ten taky nepovolil, když to zkusila. A pak –

Nejdříve uslyšela hudbu. I když pytel, který měla hozený přes hlavu, zvuk utlumil, jasně rozeznala, že

vychází z hrací skříňky. Hrála... Labutí jezero. V pozadí slyšela ještě jiný zvuk, jakési tlumené burácení. Věděla, že by ten zvuk měla znát, ale nebyla schopna ho okamžitě zařadit.

Měla stěží čas si to uvědomit, když zaslechla další zvuk, tiché šourání bot po drsné podlaze a najednou si uvědomila, že není sama. On je tu taky.

Instinktivně, v návalu paniky se snažila vyškubnout ruce z pásku, ale akorát se zranila a přivolala jeho pozornost.

„A, tak už ses vzbudila.“

„Prosím vás,“ slyšela svůj třesoucí se hlas, „prosím vás, neubližujte mi. Ne -“

Strhl jí pytel z hlavy tak rychle, že musela zavřít oslněné oči. Nejdřív uviděla holé žárovky visící ze stropu a na opačném konci místnosti nějaký neforemný stroj s prosklenými dvířky, kudy bylo vidět oheň.

Oheň?

„Jsem tak rád, že už jsi vzhůru.“ Jeho hlas zněl nemístně vesele.

Vzhlédla k němu, soustředila se na obličej a nechápavě zůstala zírat. „Ty?“

„Ten první okamžik překvapení prostě miluju,“ řekl, pak se k ní sklonil a svou mohutnou dlaní ji surově udeřil do tváře. „A taky první okamžik zděšení.“

„Myslíte, že ta melodie může pocházet od něj?“ vyzvídá Bishop.

„Nemá parapsychické schopnosti, alespoň zatím ještě ne,“ namítla Cassie, „tak jak by mi mohl něco posílat?“

„Možná vám nic neposílá. Třeba si to jen sám pro sebe brouká – jako když si člověk dokola opakuje nějakou říkanku nebo počítá – aby zablokoval vnější vlivy. Hlavně vás. Možná že jste s ním celou dobu ve spojení a on se jen zoufale snaží nepustit vás dál.“

„Něco takového se může stát?“ zeptal se jí Ben.

„Nevím. Asi ano. Může to být chytrý způsob, jak mě bezpracně blokovat, když mě rozptyluje tou melodií.“

Matt hned navrhl: „Myslíte, že byste se k němu třeba teď mohla dostat?“

„Můžu to zkusit.“

Zkusila to, ale ani vědomí, že se ji vrah tou melodií snaží úmyslně rozptýlit, jí nepomohlo. „Má pořádně silné zdi,“ prohlásila, když s povzdechem otevřela oči. „A to vůbec nechápu. V žádném případě je nemohl vybudovat tak rychle, když teprve nedávno zjistil nějaké nebezpečí. A předtím je určitě neměl, protože to bych se s ním nemohla spojit tak lehce.“

Zazvonil telefon a Matt po něm rychle sáhl. řekl „haló“ a pak „ano“ a přitom se mu zúžily oči. Rozhovor netrval dlouho, a když po chvatném poděkování zavěsil, tvářil se sklíčeně.

„Takže?“ dožadoval se Ben.

„Russell Shaw se podle doktora Munroa nikdy nepokusil o sebevraždu.“

„Ale?“ napovídal Ben, protože to slovo slyšel v hlase svého přítele.

„Ale jeho syn. ano. Mike Shaw si podřezal zápěstí někdy před dvanácti lety, když mu bylo teprve čtrnáct.“

„Jeho syn?“ Cassie opakovala jako ozvěna. „Vnuk Lucy Shawové?“

„Ano. Matka zemřela při porodu, když se narodil Mike. Vychovával ho Russell a Lucy. Bydlel u nich ještě donedávna, možná tak před rokem se odstěhoval. Teď bydlí v jedné z těch chatrčí u staré pily, asi dva kilometry za městem.“

„Myslíš, že jsem se s ním mohla setkat?“ obrátila se Cassie na Bena.

Ten zachmuřeně pronesl: „Je to hodně pravděpodobné, ale nejspíš by sis ho nijak zvlášť nevšimla. Mike pracuje na ranní směně u pultu v dragstóru.“

„Toho znám,“ zvolal Bishop. „Pamatuji si, že měl docela morbidní zájem o ty vraždy.“

„V neděli má volno,“ přemítala nahlas Cassie, „v neděli je dragstór zavřený.“

„A musí mít volno ještě jeden den v týdnu.“ Ben se podíval na Matta. „Můžeme zjistit, jestli měl volno v pátek, když byla unesena ta malá Ramsayová?“

„Jo, to půjde hladce. Jen co skončí mše a jeho šéf bude doma, ale... Matt se začal zuřivě přehrabovat ve složkách na svém stole, až jednu konečně otevřel. „Vzpomínám si, že... do prdele. Mám to.“

„Co máš?“ vyhrkl Ben.

„Mike Shaw byl jedním z těch, co se s nimi Ivy Jamesonová – podle výpovědi její matky – pohádala nedávno před svou smrtí. Vypadá to, že si něco dala v dragstóru a nebyla spokojena s jeho vařením. Zkrátka ho seřvala jako malého fracka – jak to dokázala vždy jenom Ivy – a to před jeho šéfem a pěti dalšími zákazníky.“

„Umím si představit,“ pokyvoval hlavou Bishop, „že ho to docela naštvalo.“

„Věk sedí,“ poznamenal Ben. „A fyzické síly má taky víc než dost.“

Matt se zamračil. „Řekněme, že zjistíme, že měl v pátek volno. Je to dostatečný důvod k prohlídce? Dá nám soudce Hayes povolení, Bene?“

„V tomhle případě? Určitě.“ Potvrdil Ben. „Jsem si jist, že povolení k prohlídce dostaneme.“

„Miku, proč to děláš?“ Snažila se mluvit co nejklidněji, i když nikdy v životě se tak nebála.

Pohrdavě zasyčel a pohodil hlavou. „Přece proto, že můžu. A protože chci.“ Zpozorněl, když hudba z hrací skříňky začala zpomalovat. Svižně přešel po betonové podlaze ke starému stolu, kde skříňka stála. Zvedl ji, znovu ji natáhl a položil zpět na stůl. „Tak to má být,“ zamumlal si pro sebe.

Pár kroků od ní bylo o tlustou betonovou zeď opřené staré železné rozkládací lehátko. Zabloudila k němu pohledem a zděsila se. Určitě nechtěl... „Miku -“

„Chci, abys teď držela hubu.“ Tón jeho hlasu byl nečekaně příjemný. „Drž hubu a jenom se dívej.“ Otevřel starou koženou brašnu, která taky ležela na stole, a začal z ní vytahovat věci.

Řeznický nůž.

Sekyru.

Elektrickou vrtačku.

„Panebože,“ zašeptala.

„Ani nevím, jestli je tu někde zásuvka,“ zamumlal a zamračeně se rozhlížel po místnosti. „Krucinál, to jsem si měl předem zkontrolovat.“

„Miku -“

„Jé, podívej, tady je zásuvka.“ Otočil se a usmál se na ni. „Přímo za tebou.“

Na stole zabzučel intercom a Matt neochotně zmáčkl tlačítko. „No?“

„Šerife, mám na telefonu nějakou Hanu Paynovou. Chce s vámi nutně mluvit.“ Ohlásila Sharon Watkinsová. „Tvrdí, že je to naléhavé. Myslím, že byste si ji měl vzít.“

Sharon na stanici sloužila déle než Matt, a tak uznával její rozhodnutí. „No dobře.“

„Linka číslo čtyři.“

„Díky, Sharon.“ Zmáčkl správné tlačítko a mluvil do telefonu přes mikrofon. „Tady šerif Dunbar. Přejete si se mnou mluvit, paní Paynová?“

„A - ano, šerife.“ Hlas v reproduktoru byl mladý, nejistý a zcela určitě velice vystrašený.

Matt pokračoval o poznání vlídněji: „Co mi chcete říct, paní Paynová?“

„No, že... Joe vešel do třídy, zrovna když jsem je našla. Říkal mi, že bych vás neměla obtěžovat v neděli a tak, ale když já mám strach. Ležely tam jen tak, v té třídě. Jako by je tam prostě zapomněl a myslím, že jsou od krve, a... a ona tu nikde není.“

„Začneme od začátku, paní Paynová,“ řekl Matt trpělivě. „Kde a co jste to vlastně našla?“

„No, jsem v kostele, šerife. Baptistický kostel na Oak Creek. A našla jsem černé rukavice v jedné ze tříd, kde je nedělní škola. Jsou to pánské rukavice a myslím, že je na nich krev, protože jsou celé mokré a zanechávají mi na ruku růžové šmouhy.“

Do Mattova hlasu se pomalu vkrádalo napětí. „Aha. A je v těch rukavicích nějaký štítek, paní Paynová? Máte tušení, komu by mohly patřit?“

„Právě proto mám strach. Vevnitř jsou iniciály MS, krásně vyšité, jak to umí jen paní Lucy. A on chodí do její třídy, musí to být Mike. Ale není nahoře na mši, byla jsem se tam podívat. A ona taky zmizela, i když má na starost varhany. A určitě by neodešla bez toho, aby někomu řekla, co má hrát. Navíc mi říkala, že jde zkontrolovat hudbu -“

„Hano.“ Matt ji naléhavě přerušil. „Kdo zmizel? o kom to mluvíte?“

„Abby. Teda paní Montgomeryová.“

DEVATENÁCT

„Tak to vidíš, Abby, vážně jsi na mě neměla být zlá,“ řekl Mike něžně.

„Zlá? Miku, kdy jsem já na tebe byla zlá?“ Myslela jediné na to, jak ho přimět mluvit, zdržet ho a oddálit to, co muselo nevyhnutelně přijít. Neměla představu, kolik je hodin, za jak dlouho si pro ni Matt přijede, aby ji vyzvedl z kostela, a zjistí, že zmizela. Jak ji tady ale najde, když ani sama neví, kde je? Nejspíš v nějakém sklepe, ale v jakém? Neviděla ani neslyšela nic povědomého. Nic, co by ji napovědělo, která budova se nachází nad tím šerým a zatuchlinou zapáchajícím sklepem.

„Pamatuješ na tu půjčku?“ Vzal do ruky řeznický nůž a soustředěně si prohlížel jeho lesklou čepel. „Tu půjčku, kterou jsem před Vánocemi potřeboval na to, abych si mohl koupit toho úžasného Mustanga. Vážně jsi mi ty peníze měla dát, Abby.“

Nepokoušela se vysvětlovat mu rozdíl mezi příjmy a dluhy. Místo toho důrazně řekla: „Je mi to líto, Miku.“

„Jo, to ti docela rád věřím, že teď toho lituješ.“

Hlasitě polkla. Jako zhyponotizovaná sledovala, jak otáčí čepel nože. Musíš mluvit. Nesmíš přestat mluvit. „A co Jill Kirkwoodová? Jak ta ti ublížila, Miku?“

„Vysmívala se mi. Ona a Becky, obě se mi vysmívaly. Viděl jsem je.“ Na okamžik položil nůž na stůl a znovu natáhl hrací skříňku. Pak nůž znovu zvedl a zamračil se.

„Jak víš, že mluvily o tobě, Miku?“

Otočil se k ní s rychlostí útočící kobry a jeho mladý, příjemný obličej se zkřivil do odporné grimasy hořké nenávisti. „Ty snad špatně slyšíš. Říkám ti znovu, že jsem je viděl. Viděl jsem je, jak sedí spolu a hihňají se. Samozřejmě, že mluvily o mně. Vysmívaly se mi. Ale teď už se mi smát nebudou, že ne, Abby? A vsadím se, že si taky přeješ, abys mi ty peníze tenkrát dala, nemám pravdu?“

„Ano,“ zašeptala, „ano, Miku, máš pravdu.“

V místnosti vládlo téměř hmatatelné napětí. Matt měl takový strach, že se Cassie nedařilo nevnímat jeho emoce, ale musela to zkusit.

„Pořád ta melodie,“ mumlala se zavřenýma očima. „Pořád slyším útržky té melodie z hrací skříňky. Myslím, že to on ji nechává hrát, ale... Ztraceně. Sakra. Nemůžu se přes ni dostat.“

„Kristepane,“ zaklel Matt dutě.

„Nemůžeš se spojit s Abby?“ zeptal se tiše Ben.

„Nedostanu se přes její zdi.“

„Ani teď?“

„Právě že teď ne. Stavěla si ty zdi několik let, celý život, aby ochránila své vnitřní já. Ze zvyku se stáhne ještě hlouběji mezi ně, když jí něco hrozí. Ztraceně. Kdybych dokázala nějak obejít tu pitomou hudbu...“

Vtom se ozval Bishop: „Nepokoušejte se ji obejít, nechte se tou hudbou nést. Soustřed'te se na tu hrací skříňku.“

Vyvalila na něj oči, ale po chvíli je poslušně zavřela a maximálně se soustředila. „Ta hudba... ta hudba... vidím tu hrací skříňku. Jsou tam dvě baletky, točí se dokola a uklánějí se...“

* * *

Abby se zadívala na hrací skříňku, protože ji tolik děsil pohled na obrovský nůž v jeho ruce. Byla to taková ta levná hrací skříňka, jaká se dává malým holčičkám. Z kartonu polepeného růžovým krepovým papírem, který už časem celý vybledl. Zrcátko přilepené na vnitřní straně víčka bylo prasklé ve třech místech. Uvnitř skříňky, mezi dvěma vyndavacími, sametem potaženými přihrádkami, se natřásaly dvě postavičky a trhaně kolem sebe tančily podle cinkavé melodie.

Labutí jezero, pomyslela si. Labutí píseň. Byl Mike dost chytrý, aby tu melodii vybral záměrně? Pochybovala o tom. Tu skříňku měl asi od dětství a nikdy se nedoví, co pro něj znamenala, jaký skrytý význam...

Matte, kde jsi?

„Myslím, že už jsme mluvili dlouho.“ Mike se k ní s úsměvem otočil. řeznický nůž držel v ruce.

Abby polkla. „Ta hrací skříňka, Miku, zase zpomaluje.“

Ohlédl se přes rameno, pak se vrátil ke stolu a vzal skříňku do rukou. „To se nesmí stát,“ mumlal si pro sebe. „Nesmí přestat hrát.“

Cassie se zamračila. „Nesmí přestat hrát. Nesmí dopustit, aby ta skříňka přestala hrát. Chce, abych tu melodii slyšela, abych slyšela jen tu melodii... protože pak... se nedostanu dovnitř. To je ono. Pouští tu

melodii, abych se k němu nedostala. Ale už cítím, že jsem uvnitř. Cítím, jak mu bije srdce...

Ben promluvil: „Cassie? Vidiš jeho očima? Vidiš, kde je?“

Trochu naklonila hlavu, jako kdyby naslouchala. „Pořád je v kostele. Ve staré kotelně ve sklepě. Je zvukotěsná, takže nikdo nic neuslyší. A je si jist, že je tam nikdo nebude hledat, zvláště když se mu daří mě blokovat...“

„Kostel je odtud jen pět minut autem.“ Matt vyskočil ze židle a byl u dveří dřív, než Cassie domluvila. Bishop, který ho těsně následoval, ještě stačil vyštěknout rozkaz: „Pomalů ji vyvádějte ven, začněte teď hned.“

Ben souhlasil, ale nespustil zrak z Cassiina bledého obličeje. „Cassie? Chci, aby ses zase vrátila ke mně, miláčku.“

„Já ještě nemůžu... Abby se cítí tak opuštěná...“

„Cassie, teď jí nepomůžeš. Vrať se.“

„Ale... když on už se připravuje. Nestihl nachystat to lehátko, které tam ráno přinesl. Musí to udělat teď. Přivazuje provazy k rámu, aby ji tam mohl připoutat za zápěstí a za kotníky. Chce si s ní pohrát pěkně dlouho.“

Ben věděl, že mají málo času, Abby i Cassie, ale musel se zeptat: „Už jí něco udělal? Ublížil nějak Abby?“

„Omráčil ji, aby nedělala rámus, když ji tam táhl. Ale teď už je při vědomí. Snaží se s ním mluvit, v podstatě vyjednávat. Jemu to nevadí, protože si myslí, že má spoustu času. Ale začíná... ho to vzrušovat. Baví se tím, jak se snaží zachránit si život. Těší se, že bude... že bude vřískat stejně jako ta předchozí děvka.“

To se mu moc líbilo...“ Její hlas pomalu slábl. Najednou zadržela dech.

„Co je, Cassie? Co tam vidíš?“

„Nejde o to, co vidím, ale co cítím. Tlačí ho boty. Pořád má ty malé boty.“ Cassie vypadala zmateně. „Proč si je nesundá?“ Stáhla obočí a ztichla.

„Cassie? To už stačí. Musíš už jít pryč. Teď už se musíš rychle vrátit ke mně.“

Na okamžik se zdálo, že ho Cassie opět neuposlechne, ale pak se uvolnila a povolila napjaté svaly v obličeji. Za chvíli nato pomalinku otevřela oči a ještě pomaleji se otočila k Benovi. „Ať si Matt radši pospíší,“ zašeptala.

Ben cítil, jak se celá třese, když ji sevřel v náruči. „To víš, že přijde včas,“ ujišťoval ji a přál si, aby si tím sám mohl být jist.

Matt proletěl zatáčku na dvou kolech. Bishop se držel, dokud se znovu nespustili na všechna čtyři kola, pak si zkontroloval zbraň.

„Kolik je tam dveří?“ zeptal se.

„Jen jedny.“

Šerifův hlas zněl klidně, ale byl to takový ten zvláštní klid před bouří, nebo spíše před výbuchem. Bishop si ho zběžně změřil pohledem. „A oken?“

„Žádné. Je to ve sklepe. Jediný přístup je přes bytelné dřevěné dveře u paty dřevěného schodiště, po kterých sejdem z přízemí.

„Můžou být ty dveře zamčené?“

„Zevnitř ne. To jsou bezpečnostní předpisy pro kotelnu. Ovšem pokud si tam nějaký zámek nedal vlastnoručně.

„Moc bych se divil, kdyby to neudělal,“
poznámenal Bishop.

„Tak budeme předpokládat, že jsou dveře zevnitř
zamčené, ať už na klíč nebo na závoru. Znamená to
tedy, že máme jednu ránu – jenom jednu – abychom ho
překvapili. Jestli se tam nedostaneme po první ráně,
pochopí, o co se snažíme, a bude mít čas podříznout
Abby krk.“

Pokud už to neudělal, pomyslel si Bishop, ale
nahlas samozřejmě neřekl nic.

Použil svůj řeznický nůž, aby nařezal na kousky
provaz, který odvíjel z těžkého kotouče. Pak nechal
nůž na stole vedle hrací skříňky. Trvalo mu to několik
minut, ale teď už měl lehátko připravené na to, aby ji
mohl přivázat zápěstí a kotníky k železnému rámu.
Během práce několikrát natáhl hrací skříňku. Vždy s
naprostým klidem, nikdy ho to vyrušení nerozzlobilo.

Ta jeho cílevědomost Abby děsila snad ze všeho
nejvíc.

Matte, kde jsi?

Úporně se snažila vyprostit ruce, ale zase dosáhla
akorát toho, že se poranila. Ta trubka za ní vězela
pevně ve zdi a byla zapuštěná do betonové podlahy a
bůhvíjak hluboko ještě v zemi pod podlahou. Neměla
nejmenší šanci dostat se odtud.

Mike znovu natáhl hrací skříňku. Zvedl nůž, který
ležel vedle ní, a chvíli na něj zíral. Pak ho znovu
položil a přešel k ní.

„Nedělej -“

Nevnímal její přidušenou prosbu, dřepł si vedle ní a
natáhl se dozadu k jejím svázaným rukám. Na okamžik

pásek nesnesitelně stáhl, a pak ho naráz povolil. Abby okamžitě poznala, že je pořád stejně bezbranná. Jak se ji krev vracela do prstů, cítila mravenčení a nemohla s nimi vůbec pohnout. A když ji Mike popadl za paže a postavil ji, podlomila se jí kolena a spadla na něj.

„Miku, prosím tě, neubližuj mi.“ Hlas se jí třásl hrůzou a ten zvuk bezmocného děsu oživil vzpomínky na to, jak se snažila krýt před Garyho trestajícími pěstmi, jak ho prosila, aby už přestal, aby jí už víc neubližoval.

Nikdo jí tenkrát nepřišel na pomoc.

A ani teď ji nikdo nezachrání.

Jak jí Mike táhl směrem k lehátku, vzedmula se v ní síla a vzepřela se mu. „To ne! Nemysli si, že to budeš mít tak jednoduché!“

Zastihla ho naprosto nepřípraveného a když se rozmáchla, dokonce se jí podařilo ho praštit. Trefila ho do čelisti. Zavrával a na okamžik povolil sevření. Abby se mu vysmekla.

Podařilo se jí ujít dva nejisté kroky, než ucítila, jak jí zezadu sevřel dlaněmi hrdlo. Trhla sebou zpátky a narazila na železnou zeď svalů na jeho hrudi.

„Ty děvko,“ vyštěkl a přitlačil prsty. „Ty zatracená děvko! Já tě naučím. Však já už tě naučím -“

Zoufale se snažila povolit stisk jeho prstů. Zatmělo se jí před očima a znovu se o něj opřela, jak ji před chvílí nabytá síla rychle opouštěla.

„Viděla jsem, že tě chce zabít, Abby. Neviděla jsem mu do obličeje, a tak nevím, kdo to je. Ale byl nepříčetně rozzuřený, nadával a svíral ti hrdlo.“

Panebože, tak Alexandra měla nakonec pravdu. Osud se nedá změnit...

Když konečně došli k těžkým dubovým dveřím, bylo tam naprosté ticho. Světlo z přízemí jen matně osvětlovalo schody za nimi. Matt zjitřenými smysly vnímal každé lehounké zavrznutí pod nohama strážníka a Bishopa, kteří se drželi těsně za ním. Báł se toho, co se děje za dveřmi. Opatrně stiskl kliku. Ale když se do dveří opřel, nepovolily. Pomalu – i když všechno v něm vřelo – kliku zase pustil.

Bishop se sklonil a za pomoci malé baterky zkoumal dveře. „Vypadá to, že si tam zevnitř připevnil závoru,“ zašeptal.

Matt pohledem zhodnotil Bishopovu zbraň a pokusil se spolknout děs, který v jeho hlase narůstal. „Tak se tam musíme prostřílet.“

„Když budeme rychlí, moment překvapení nám dá pár sekund, než se na něco zmůže.“

Pár sekund.

Panebože.

Matt se podíval na svoji pistoli. Odjistil ji a s prstem na spoušti rozkázal: „Vy odstřelíte ty dveře a já jdu první.“

Prohodili si místa a Bishop zamířil. „Připraven?“

„Teď!“

Náhlý rachot výstřelu je ohlušil. Bishop pokračoval mohutným kopnutím do dveří a ty se rozletěly.

Matt se vrhl kupředu, i když scéna uvnitř potvrdila jeho nejhorší obavy.

Uprostřed místnosti se Abby zády bezvládně opírala o Mika Shawa, krk v sevření jeho silných dlaní. Její ruce visely ochable podél těla a podlomená kolena neunesla váhu těla, ze kterého pomalu vyprchával život.

Z hloubi hrdla se mu vydralo zvířecí zavytí, přeskočil vzdálenost, která ho dělila od Abby. Soustředil svůj pohled na ni, ale přesto vnímal, jak se Mike otáčí a má tvář znetvořenou vzteky.

Matt nezaváhal. Rozmáchl se a pažbou pistole trefil Mikův nos. Ten okamžitě pustil Abby a zakryl si dlaněmi vlastní obličej. Pak, ještě než se vůbec stačil nadechnout nebo vyjeknout bolestí, Matt ho kopl zezadu do kolen a Mike sebou plácl na zem.

Matt ho přenechal Bishopovi a strážníkům. Klekl si vedle Abbyina bezvládného těla. Vzal ji do náručí a celý se roztřásl.

„Abby? Miláčku, prosím -“

Nejdříve si Abby myslela, že už je po všem. Ale pak uslyšela neskutečný rámus, nejasně vnímala, jak sebou Mike trhl a jeho prsty se na jejím krku křečovitě sevřely. Nemohla dýchat a všechno kolem se utopilo ve tmě. Propadala se hluboko.

„Abby... Abby! Miláčku, otevři oči. Podívej se na mě, Abby! Podívej se -“

To ji volal Matt.

Pokusila se polknout, ale zjistila, že ji krk nesnesitelně bolí. Chtěla otevřít oči, ale musela bojovat proti nepředstavitelné tíze, která jí tlačila víčka dolů. Držel ji v náruči a tvářil se tak divoce, že na jakékoli jiné tváři by ji ten výraz vyděsil. Na Matta se však nemohla neusmát.

„Ahoj,“ zachraptěla přes svůj bolavý krk.

Zasténal a přitáhl si ji k sobě ještě víc. Přes jeho rameno Abby zahlédla, jak Mike leží na podlaze a bez

přestání nadává, když mu za zády nasazují na ruce pouta. Z nosu mu tekla krev.

Bishop stál u stolu a prohlížel si hrací skříňku, která už dohrála, a řeznický nůž, od kterého byl Mike příliš daleko. Agent držel v ruce pistoli, což vysvětlovalo ten hlučný výbuch, který si Abby matně vybavovala. Tímhle nejspíš odstřelili dveře a podařilo se jim rozptýlit Mika na dost dlouho, aby vnikli dovnitř.

To bylo vážně za pět minut dvanáct.

Abby se podařilo zvednout ruce a obejmout Matta kolem krku. Zašeptala si pro sebe: „Tak to vidíš. Tentokrát někdo přišel.“

1. BŘEZNA 1999

„Tak to je úplně neuvěřitelné,“ řekl Ben, když druhý den odpoledne položil telefonní sluchátko. „Hana Paynová zachránila život nejen Abby, ale i sama sobě. Matt říká, že v domě Mika Shawa našli polaroidové fotografie – všechny oběti před a po vraždě. Měl tam i fotku Abby a Hany. Ona byla na řadě. Taký jí někdo volal a naháněl hrůzu tentýž den jako Abby. Ovšem Abby si myslela, že to byl Gary. Ten však přísahal, že jí nevolal.“

„Předtím anebo potom, co ho Matt praštil?“

Ben se zasmál. „Asi potom. Gary Montgomery je totiž velice nesmělý člověk. Matt mu určitě dal dostatečně jasně najevo, že pokud se Abby během příštích třiceti čtyřiceti let udělá záděrek, pak je mrtvý muž. A vzhledem k tomu, že Matt byl šílený strachem poté, co o Abby málem přišel, nepochybuji, že mu Gary uvěřil každé slovo.“

„Ani já nepochybuji.“

Ben si sedl na pohovku vedle Cassie a zavrtěl hlavou. „Pořád to nemůžu pochopit. Mike Shaw je masový vrah! Kristepane, vždyť mi pomáhal s kampaní.“

„Říkal něco?“

„Zatím nic. Je prakticky nemožné ho vyslýchat, když nemá obhájce. Zdejší obhájkyňe oznámila, že odstoupí, pokud by ho měla obhajovat. Jeho otec zas odmítá vzít jiného obhájce. Teda ne že by se nějaký nabízel.“

„Jak se to bude řešit?“

„Musíme přizvat někoho z jiného okresu. Někoho, kdo tu po procesu nebude muset žít. Soudce Hayes už obvolal pár dobrých právníků a některý to určitě vezme. Když už pro nic jiného, tak aspoň pro slávu. Až se zprávy o případu dostanou do národních novin, určitě budou i takoví blázni, kteří se o něj poperou.“

„Ale obžalobu děláš ty?“

„To si piš. Obhájce bude zřejmě prosazovat změnu příslušného soudu, ale ať bude proces probíhat kdekoli, já budu žalobce.“

„To je dobře. Slyšel jsi něco o Bishopovi?“

„Matt povídal, že se tu ještě nějakou chvíli zdrží. Nabídl své zkušenosti při sbírání a třídění důkazního materiálu, který našli v Mikově domě.“ Ben se zarazil, pak opatrně dodal: „Což samozřejmě nemá nic společného s tebou. Myslím to, že tady ještě zůstává.“

Cassie se na něj lehce usmála. „Vůbec nic.“

Změřil si ji pohledem. „No jo.“

„Ty dnes nemusíš k soudu? Já samozřejmě vím, že právníci mají v podstatě volnou pracovní dobu, ale myslela jsem si, že v pondělí většinou pracují.“

„Vybírám si zasloužené volno předtím, než začnu pracovat na největším případu, jaký tento okres pamatuje. Věřím, že se naše zákonodárství beze mě za pár dnu nezhroutí.“

Cassie se zamyslela. „Ale to určitě nemá nic společného se mnou.“

„Dělám to kvůli Maxovi. Nemohu ho tu nechat samotného.“

Pohlédla na psa, který tiše chrápal na své předložce u krbu. „Ano, jistě. Když on na tobě tak visí.“

Ben se na ni zašklebil. „No dobře. Oba víme, že ty se na nikoho nevěšíš. A uvědomuji si, že ti nehrozí žádné nebezpečí, dokonce ani nepříjemné telefonáty. Starosta je ochoten předat ti klíče od města, když mu Matt s patřičným důrazem vysvětlil, že jsi Abby zachránila život a pomohla dopadnout vraha.“

„Doufám, že jsi Jeho Ctihodnost odradil od tohoto úmyslu.“ Cassie začala mít nepříjemný pocit z toho nápadu i z toho, že Ben má určitě něco za lubem. „Jsem ráda, že jsem nakonec byla prospěšná, ale tím se nic nemění.“

„Opravdu?“ Ted' ji pozoroval zachmuřeně.

„Opravdu. Nepatřím tu a nejsem součástí městského života. Nastěhovala jsem se tu, abych našla klid stejně jako teta.“ Pokrčila rameny. „Dařilo se jí žít tu v klidu dvacet let bez toho, aby do něčeho zasahovala. Doufám, že se to podaří i mně.“

„Ale ty už jsi zasáhla, Cassie. Udělala jsi něco, co Alexandra nikdy neudělala. Riskovala jsi kvůli zdejšími lidem.“

„Neměla jsem jinou možnost, jak dobře víš.“

„Ale měla. Mohla ses dát na útěk, vyhnout se celému problému a nechat to na nás, abychom chytili Mika. Ale tys zůstala a pomohla.“

Nadechla se. „Taký víš, že to byla výjimečná situace. Něco takového už se v historii městečka nebude opakovat.“

„Takže ty se chceš zase pohrbit tady? Zajet do města jen na nejnnutnější vyřizování? Pokračovat v Alexandřině podivínské tradici?“

„Jsou horší věci,“ zamumlala.

„A co bude s námi, Cassie?“

Otočila se a zadívala se do ohně, který zapálili v krbu, protože den byl chladný, s občasnými sněhovými vánicemi. Znovu se zamyslela nad tetinou předpovědí Abbyina nevyhnutelného osudu. Buď se Alex spletla, nebo Abby byla schopna svůj osud změnit, protože věděla dopředu, co se stane.

Třeba se spletla i s Benem. Možná že Cassie si to taky špatně vyložila, když viděla svůj osud. Takovou možnost, jakkoli nepatrnou, mohla připustit.

Nebo snad ne?

„Cassie?“

Bála se na něj podívat. „Já nevím. Nejspíš jsem si myslela, že... že to bude nějakou dobu trvat. Než mě budeš mít dost.“

„Mít tě dost?“ Položil jí ruce na ramena a otočil si ji k sobě. „Cassie, ty máš pocit, že jde jen o nějaký flirt?“

Dívala se na něj. „A o co jiného?“

„Něco mnohem trvalejšího.“ Něžně ji pohladil po tváři a odstrčil neposlušný pramínek jejích hedvábných vlasů. „Aspoň doufám.“

Tak tahle možnost ji vážně nenapadla. Navíc Cassie docela překvapilo, že to napadlo jeho. Opatrně řekla:

„Myslím si, že je ještě brzy na to, abychom mluvili o trvalém vztahu. Chci tím říct, že ani jeden z nás nehledal vážnou známost.“

„Možná že ne, ale -“

„Bene, tady není žádné možné. Já se celý život... vyhýbám lidem a ty zjevně taky nejsi připravený na nějaké závazky.“

„Jak je to zjevné?“ Pak ho to trklo. „Aha, moje zdi.“

Nemusela užít šestý smysl, aby poznala, že ho připomínka jeho zdi rozrušila. Cassie se proto soucitně usmála. „Zatím se teprve poznáváme, učíme se, jak si navzájem věřit. Dáme si načas, ano, Bene? Konečně budeme mít dost času... bez nějakého vnějšího tlaku, jako například řádění masového vraha, který nás tlačí k něčemu, na co ani jeden z nás ještě není připraven. Nemáme kam spěchat, že ne?“

„Asi máš pravdu.“ Vzal ji do náruče. Usmíval se, ale v očích měl smutek. „Pokud mě už brzy nechceš vykopnout z postele.“

„Tak to,“ řekla Cassie a objala ho kolem krku, „jsem nikdy neměla v plánu.“

Byla už tma, když se Ben probudil a zjistil, že je v lampičkou osvětlené ložnici sám. Oblékl se a sešel dolů. Zhluboka nasál příjemnou vůni, která se linula z kuchyně. Cassie objevil v obývacím pokoji, jak horečně uklízela hromadu novin a Časopisů, které se za několik dní nakupily na konferenčním stolku.

Na chvíli se zarazil ve dveřích a pozoroval ji. Svíralo ho u srdce a cítil nepříjemné chvění v žaludku. Udělal chybu? Zdravý rozum mu radil, aby byl opatrný, aby ještě počkal, než si začne činit nějaké

nároky. Ale jeho instinkt mu velel, aby dal Cassie najevo, co k ní cítí.

Ben nepochyboval, že jí na něm taky záleží. říkal si, že vzhledem k její minulosti a až chorobnému zdráhání dotknout se někoho, určitě by ho nepřijala jako milence, kdyby jí na něm nezáleželo. Kdyby mu alespoň částečně nedůvěřovala. Na druhé straně ovšem taky věděl, že díky Cassiiným setkáním s neskutečným násilím, které nalezla v myslích příliš mnoha mužů, je pro ni téměř nemožné, aby nějakému muži důvěřovala úplně. Zvláště když ho nemohla přechíst.

Ty zatracené zdi.

Ani ji nenapadne, aby jejich vztah brala vážně, dokud si jím nebude úplně jistá, ale to si nemůže být nikdy, protože má ty zatracené zdi. I kdyby se mu podařilo zbourat je, nebyl si jist, že by pak po jeho boku chtěla strávit celý život. Hodně dlouho byla sama a namlouvá si, že samota je pro ni stejně to nejlepší. Mohla by – a chtěla by – změnit svůj život tak drasticky, aby se mu otevřela a přijala ho se vším, co k němu patří?

Na to neznal odpověď.

Ben nasadil výraz příjemného společníka a vešel do místnosti. „Tys mě opustila,“ škádlivě Cassie vyčetl.

Usmála se. „Dostala jsem hrozný hlad. Budou špagety. Doufám, že je jíš.“

„Špagety miluju.“ Tak strašně se jí chtěl dotknout, ale ovládl se, aby nedával pořád příliš najevo, jak moc ji potřebuje. „A co provádíš tady?“

„Snažím se uklidit všechny ty věci.“

„Myslel jsem, že si ty deníky chceš přechíst.“

Cassie na něj vrhla pohled, který nebyl s to si vyložit, ani kdyby mu šlo o život. Nedbale prohodila: „Někdy je lepší nevědět, jak to dopadne.“

„Mluvíš o Alexandře?“

Pohlédla na deník, který držela v ruce, a pak ho přidala do krabice k ostatním. „Samozřejmě.“

Nevěřil jí, ale spokojil se s odpovědí. Vždycky měl strach tlačit na ni, když mu odpovídala vyhýbavě. „Však si je můžeš přečíst kdykoli později.“

„Jasně. Cassie zavřela krabici, podívala se na něj a usmála se. „Omáčka je hotová, jestli už chceš jíst.“

„Sem s ní.“

Pohyboval se velmi obezřetně, protože psi mají tal citlivé uši, že by ho mohl slyšet přes ten vítr a plískanici. Opatrnost mu velela, aby si zachoval odstup. Chtěl se však dostat blíž. Tak blízko, aby viděl dovnitř.

Je tam tak útulně. V krbu praská oheň. V kuchyni se svítí a je cítit libá vůně dobré večeře.

Úplně si uměl představit, jak je tam příjemné teplo. Tiché hlasy lidí, kteří se spolu cítí pohodlně, ale přesto je z jejich slov znát touha a naděje, nejistota a strach.

Jsou do sebe úplně zahleděni.

Vůbec si neuvědomují, že je někdo pozoruje.

Stál venku. Zachumlal se do límce a stáhl si klobouk do čela, aby se chránil před sněhem.

Byla mu zima. Zem byla zmrzlá a cítil, jak mu v tenkých botách mrznou nohy. Ale zůstal tam stát dlouho. Dlouho je pozoroval.

Ona to nepochopila. Tolik práce si s tím dal a ona nic nepochopila.

Vůbec nepochopila, že to všechno udělal jen pro ni.

*Ale ona na to přijde.
Už brzy.*

2. BŘEZNA 1999

„To mi to volno rychle uběhlo.“ Ben si vázal kravatu a Cassie ho z postele pozorovala. „Můžeš si být jistá, že soudce Hayes mě donutí pracovat.“

„To je jen dobře,“ řekla. „Když už má Mike Shaw svého právního zástupce a většina důkazů z jeho domu byla zajištěna, je načase, aby ses do toho pustil.“

„Musíš být vždycky tak rozumná?“ Posadil se na okraj postele a usmál se na ni. „Když už musím z pěkně vyhřáté postýlky do odporně studeného rána, tak si můžu alespoň zabrblat.“

Natáhla ruku a pohládila po tváři. Vždycky to udělala tak váhavě, až ho píchlo u srdce. „Ta vyhřátá postýlka tu na tebe bude čekat, až se vrátíš. Teda jestli –“

„To si piš, že se vrátím,“ ujistil ji. „Už na oběd, jestli to stihnu. Každopádně jídlo přivezu s sebou. Máš nějak zvláštní přání?“

„Ani ne. Jim všechno. Jsem nenáročná.“

„Ano, to jsi.“ Sklonil se k ní, aby ji mohl políbit. „Zkus ještě chvíli spát, lásko. Pustím Maxe ven a dám mu najíst, než odejdu. Tak se tady měj.“

Cassie poslouchala, jak se jeho kroky vzdalují. Pak se zachumlala do deky, přitulila se k jeho polštáři a vdechla slabou vůni, která po tam něm ulpěla. Pěkně se jí plete do života. Postel voní po něm, ve vzduchu je cítit jeho kolínská, v koupelně si rozložil své toaletní potřeby na poličku vedle jejích, přes židli v rohu místnosti je přehozená jeho košile.

Něco trvalejšího?

Radši na to ani nebude myslet, protože jí to připadlo tak ohromující a uměla si představit, jak by to bylo nádherné. Nevěřila, že to vydrží. Život ji naučil, že ji nic dobrého nečeká, proto přijímala příjemná překvapení jen s krajní nedůvěrou.

Vždycky v tom byl nějaký háček.

Ale do té doby, než přijde na to jaký, si to chtěla Cassie užít, vychutnat si svou spokojenost. Ležela v teplounké posteli, kde ji celou noc zahříval krásný muž, a byla celá blaženě unavená.

On byl... tak vášnivý.

Při vzpomínce na tu vášeň Cassie usnula s úsměvem na rtech.

Když ji probudilo zvonění, myslela, že je to budík, a znechuceně se podívala, kolik je hodin. Když ale telefon zazvonil podruhé, vypořádala se z postele, aby ho zvedla.

„Halo?”

„Cassie, byla byste tak laskavá a vyřídila Benovi, ať pohne zadkem a okamžitě přijede,“ dožadoval se Matt rozhořčeně. „Ten zatracený obhájce po cestě sem obtelefonoval půlku státu a já se teď topím v pozornosti médií. Celonárodních médií. Nechci s nimi mluvit, sakra, to má na starosti Ben.“

Natáhla se po budíku, aby se znovu podívala, kolik je hodin. Přeběhl jí mráz po zádech. „Matte... Ben odjel před více než dvěma hodinami.“

DVACET

Následovalo dlouhé ticho, pak Matt opatrně prohlásil: „Cesty jsou strašné. Asi někomu zastavil, aby ho vytáhl z příkopu. Vždycky s sebou v džípu vozí řetězy a má naviják. To bude nejspíš ono. Pošlu tím směrem hlídkový vůz, ať se po něm podívají.“

„To by snad zavolal. Určitě by zavolal alespoň jednomu z nás.“

„Možná neměl čas. Hlavně nezačněte vyvádět, když k tomu ještě není žádný důvod.“

Cassie vyschlo v krku, nemohla ani polknout. „Okamžitě jedu do města,“ oznámila.

„Cassie, poslouvejte mě chvíli. S těmi médii jsem ani trošku nepřeháněl. Před stanicí parkují tři dodávky televizních zpravodajství a všude se to tu hemží novináři. Vážně byste sem neměla jezdit.“

„Matte -“

„Zůstaňte v klidu doma. Já to zajedu zkontrolovat a zavolám vám hned, jak budu něco vědět.“

„Ale pospěšte si,“ zašeptala. „Prosím vás, Matte pospěšte si.“ Nekonečnou hodinu chodila Cassie sem a tam a kousala si nehty, jak ji sužovaly divoké představy. I když věděla, že to nebude k ničemu, pokusila se spojit s Benem. říkala si, že přece není možné, aby se mu něco stalo a ona o tom nevěděla. Určitě by to vycítila.

Ted' ale cítila jen své vlastní zděšení.

Když před domem zaparkoval Mattův služební vůz, věděla, že ji čekají špatné zprávy. Ochromená strachem vyšla na verandu, aby přivítala Matta a

agenta Bishopa. Jejich výraz v obličeji potvrdil její domněnky.

„Není mrtvý,“ místo otázky to řekla tak, jako by se snažila přesvědčit sama sebe.

„Ne, není. Teda alespoň... si myslíme, že není.“ Matt ji vzal za ruku a vedl ji dovnitř. Skrze ten fyzický kontakt zostřeně cítila jeho obavy.

Cassie se posadila na pohovku a zírala z jednoho muže na druhého. „Co tím chcete říct, že si to myslíte?“

Matt se posadil vedle ní. „Našli jsme jeho džíp, ale Bena ne. Vypadá to, že zastavil, aby z cesty odstranil spadlý strom. Idiot. Džípem to mohl klidně projet. Ale on samozřejmě myslel na ostatní, kteří tou cestou pojedou.“

„Pořád ještě nechápu,“ řekla zmateně Cassie. „Když nebyl u svého auta, tak kde teda je? Co se to vlastně stalo?“

Bishop, který stál u krbu, jí odpověděl: „Byly tam ještě jiné stopy po pneumatikách, jak nějaké auto zastavilo za ním. A ten strom taky nespádl sám od sebe.“

„Chcete říct... že to byla past?“

Matt přikývl. „Nejspíš ano. Vypadá to, že někdo další zastavil za Benem a předstíral, že mu chce pomoci. Pak ho unesl, asi ho ještě nejdříve omráčil. Je tam... Našli jsme na místě stopy krve.“ Rychle pokračoval. „Už jsem nasadil pár lidí, kteří to tam důkladně pročešávají. Taký jsem poslal pro psy, i když ti nás asi moc daleko nezavedou. Na stanici ve městě procházíme všechny záznamy a snažíme se na něco přijít. Na někoho, kdo by na Bena mohl mít kvůli nějaké staré zášti spadeno.“

Cassie se snažila soustředit. „Kdo by to mohl být? Kdo by něco takového mohl udělat?“

„Ben je žalobce a bývalý soudce a každý takový člověk má své nepřátele. Pochopil bych, kdyby ho někdo chtěl nabourat, ale nachystat si na něho takovou past? To mi připadá... já nevím..., příliš osobní.“ Matt krátce pohlédl na Bishopa a setkal se s jeho pohledem. „Něco jsme našli na předním sedadle.“

„Co?“

Matt sáhl do kapsy od bundy a vytáhl igelitový sáček. Uvnitř byla jediná rudá růže pečlivě vyrobená z jemného papíru.

„Panebože,“ zašeptala Cassie.

Ostrá bolest v hlavě ustoupila mírnému jednotvárnému hučení. Krev na spánku už také zaschla, ale Ben se pořád cítil mizerně. Pokaždé, když se otočil příliš rychle, zatočila se mu hlava a zavalila ho vlna nevolnosti. Pokoušel se křičet a marně doufal, že ho uslyší i někdo jiný než jeho únosce. Ale výsledkem byla jen ostřejší bolest a zvednutý žaludek. Byl zmrzlý a ztuhlý. Pokoušel se hýbat prsty na rukou, aby mu úplně nestrnuly, a taky se snažil uvolnit provazy, které poutaly jeho zápěstí k bočním opěradlům židle, na které seděl.

Prostudoval každý kout místnosti, ale moc toho neviděl. Místnost byla téměř holá. Okna důkladně zakrývaly těžké závěsy a na podlaze ležel starý prošoupaný koberec plný rozličných skvrn. Jediná další židle stála u zavřených dveří. V krbu plápolal malý ohýnek a trochu zaháněl zimu. Mimo to byla jediným dalším zdrojem světla velice elegantní lampa

mezi oběma okny, která ani trochu neladila se zbytkem vybavení.

Jediné, co o místě svého nedobrovolného pobytu mohl tvrdit s jistotou, bylo zásobování elektřinou, i když se jí neplýtvalo na topení. Tahle skutečnost a jeho současná pozice Bena ujistily, že jeho únosci moc nezáleží na pohodlí svého rukojmí. Železná židle, ke které byl Ben připoután, stála přesně uprostřed místnosti a byla pevně přibitá k podlaze. Několik pokusů ho přesvědčilo, že na to, aby s ní pohnul, by potřeboval něco víc než svaly. Byl rád, že má ruce připoutané k bočním opěradlům a ne za zády. Ale v téhle pozici se nemohl zapřít, když se pokoušel vytrhnout židli z podlahy.

Zdálo se mu však, že se mu trochu podařilo uvolnit provazy. Pokud to nebyla jen jeho falešná představa.

Počáteční šok ze zajetí a bezmoci už povolil, teď ho zaplavil vztek a údiv. Očekával, že později se jistě přidá i strach. Nad čím si však lámal hlavu nejvíce během těch několika dlouhých minut naprostého ticha, bylo, kdo ho nesnášel natolik, aby mu něco takového provedl.

Matně si vzpomínal na to, jak zastavil a vystoupil z auta, aby se pokusil odklidit z cesty spadlý strom, ale dál už na nic. Pouze předpokládal, že někdo přišel zezadu a něčím těžkým ho praštil.

Ale kdo?

Během své kariéry dostal za mříže pár lidí, ale nevybavoval si nikoho, kdo by ho nesnášel až tak, aby ho unesl. I načasování mu přišlo nanejvýš podivné. Když si celé město konečně vydechlo, že pominulo nebezpečí masového vraha, kdo by si teď vzpomněl na starou nevraživost?

Pořád pracoval na tom, aby si co nejvíce uvolnil ruce, dokud je v místnosti sám, protože se domníval, že tahle výhoda nepotrvá dlouho. A měl pravdu.

Za chvíli vešel do místnosti muž a tlačil před sebou něco jako servírovací stolek zakrytý bílým ubrusem. Bena ohromilo, že toho člověka vůbec nezná. Byl středně vysoký a spíš hubený. Zkrátka jeho postava nebyla nijak impozantní, ani nesvědčila o velké fyzické síle. Měl rovné nabarvené vlasy a nezdravě bledou pleť jako někdo, kdo téměř nevychází ven. Ben si však všiml jedné fyzické zvláštnosti, měl nepřiměřeně velké dlaně a chodidla, což působilo směšným dojmem. Rysy v obličeji byly pravidelné, dokonce by se dalo říct, že měl příjemný vzhled. Na rtech mu pohrával lehký úsměv.

Právě ten úsměv Bena zamrazil více než chlad v místnosti.

„Dobrý den, pane soudce. říkají vám tak, že ano? Pane soudce?“ Pronesl ta slova hlubokým hlasem a přátelským tónem.

„Ano, někteří mi tak říkají.“ Instinkt mu napovídal, ať zachová chladnou hlavu a nedá najevo vztek. Snažil se vypadat uvolněně a znít klidně, ale vzadu na krku mu chlupy stály v pozoru.

„Ale no tak. Říkají vám tak skoro všichni. A myslím, že se vám to líbí.

„A jak říkají vám?“ zeptal se Ben.

Muž se usmál a odhalil dvě řady krásných bílých zubů. „Co to dnes nosí všichni za nápisy na tričku? Bobova žena, Bobův šéf, Bobův bratr. Proste mi říkejte Bob.“

„Dobře. Takže Bobe. Měl bych vědět, co jsem vám udělal, že jsem vás tak naštvál?“

„Měl, ale zjevně to nevíte.“ Vzal židli, která stála u dveří, a postavil ji naproti Bena jen asi metr od něj, vedle zakrytého servírovacího stolku, a posadil se. Byl ztělesněním zdvořilého zájmu, velké ruce ležely sepnuté v klíně a na rtech stále ten jemný úsměv, kterým častoval svého zajatce.

„Budeme hrát hru na ,hádejte, na co myslím“?“

Bob zavrtěl hlavou. „Ale ne, moc rád vám to prozradím, pane soudce. To je koneckonců důvod, proč jste tady. Nikdo by neměl umřít, aniž by věděl proč.“

„Tak mi to řekněte.“

„Jde o nejstarší mužskou hru na světě, pane soudce. Soupeření.“

„Aha. A o co budeme soupeřit?“

„Přece o ni. O Cassie.“

Ben potlačil nutkání zaútočit na toho chlapa před sebou, místo toho řekl klidně: „A já hlupák si myslel, že mám co dočinění akorát s jedním agentem FBI.“

Bob se rozzářil. „Bishop? Toho se ani jeden nemusíme bát, pokud jde o Cassie. Není do ní zamilovaný. Jen rád předstírá, že jí rozumí, ale to vůbec není pravda. Jediný, kdo Cassie doopravdy rozumí, jsem já.“

To, že jeho únosce znal Bishopa, bylo samo o sobě dost špatné. Ale z něžného tónu, do jakého vždy přešel, když vyslovoval Cassiino jméno, mu vyvstala husí kůže. „A co vám dává takovou schopnost porozumění, jestli se smím zeptat?“

„Je to prosté, pane soudce. Rozumím Cassie, protože na rozdíl od vás a od Bishopa nebo jakéhokoli jiného muže jsem její součástí. Už celé roky mě nosí v hlavě.“

Matt řekl: „Bishop měl velice podobnou reakci, ale odmítl mi ji vysvětlit. Tak to zkuste vy. Co pro vás oba ta papírová kytka znamená?“

Cassie hlasitě polkla a donutila se zůstat klidná. „Začalo to... před více než čtyřmi lety. V Los Angeles mě policie přizvala k vyšetřování série vražd. Bylo to velice neobvyklé, protože vrah útočil na všechny věkové kategorie, od malých holčiček až po staré ženy, a na všechny barvy pleti. Oběti měly společné jen to, že byly všechny ženského pohlaví. Zabíjel je pokaždé nějak jinak. Některé mučil a některé ne. Někdy tělo důkladně schoval a jindy zase ho nechal tak, abychom ho snadno našli. V podstatě to vypadalo, že si hraje. Že ho baví nechat nás uvažovat, co asi najdeme příště. Odborník na profily z FBI si rval vlasy.“

„Takže si policie tehdy přizvala vás,“ shrnul to Matt. „A dál?“

„Vždycky na těle oběti zanechal papírovou růži a já jsem se pak s její pomocí pokoušela spojit se s ním. Podařilo se mi to docela lehce, zrovna když sledoval svou další oběť. Policii se podařilo to děvče zachránit, ale vrah jím v tom zmatku Proklouzl a zmizel.“

„Chcete říct, že přestal vraždit?“

Cassie přikývla. „Aspoň policie tomu určitou dobu věřila. Avšak asi o půl roku později se objevila další tři těla. U každého se našla jeho značka, ta papírová růže. Znovu se mi podařilo spojit se s ním a jemu se znovu podařilo uniknout. Pár let to šlo tak, že zabil dvě tři oběti a zmizel dřív, než se k němu mohl kdokoli přiblížit, včetně mě. Nebyla v tom vůbec žádná logika.“

Nic, podle čeho bychom odhadli, kde a kdy znovu zaútočí. Až...

„Až?“

Tentokrát pokračoval věčným tónem Bishop: „Pak v rychlém sledu zabil několik malých dětí a celé město začalo bláznit. Nakonec, a to poprvé, po sobě vrah zanechal něco víc než jen růži. Našel se otisk prstu. Policii se podařilo vraha identifikovat jako jistého Conrada Vaseka, uprchlého duševně chorého pacienta. Byl v nemocnici od svých dvanácti let a za dvacet let hospitalizace děsil k smrti každého doktora, který se ho kdy pokoušel léčit.“

Matt se podívil: „A to se jim ho nepodařilo najít, i když věděli, o koho jde?“

„Přesně tak. Ten člověk má pověst šíleného génia. Sice je od narození psychopat, ale je geniální. A miluje hry.“

Bishop pohlédl na Cassie. „Zvláště nějaké nové.“

„Vy jste u toho nebyl,“ zamumlala Cassie s pohledem upřeným na růži.

„Jen jsem o tom slyšel,“ potvrdil Bishop. Podíval se na Matta. „Zhruba v tu dobu, kdy Vasek zabil jednu starší ženu a jednu mladou dívku, do tisku prosákla informace, že se ho policie v L. A. snaží vypátrat s pomocí média. Vasek to vzal jako výzvu. Unesl malou holku, ale nezabil ji hned. Místo toho, když se s ním Cassie spojila, vodil policii po širokém dalekém okolí. Pak Cassie na malou chvilku rozptýlil, aby se jí ztratil.“

„Špatně jsem si vyložila, co jsem viděla, vložila se do toho Cassie. „Poslala jsem policii špatným směrem. Když pak tu malou našli, byla ještě teplá.“

„A všichni to dávali za vinu vám?“ chtěl vědět Matt.

„Já jsem si to dávala za vinu. A bylo to... bylo toho na mě příliš. Už jsem to nezvládala. Proto jsem odjela z L. A. a usídlila se tady.“

Bishop tiše poznamenal: „Zajímalo by mě, jak dlouho mu trvalo, než vás našel.“

Cassie na něj zírala a začalo jí svítat. „Samozřejmě, proto to světlo padalo ze dvou stran, když jsem se pokoušela spojit se s Mikem Shawem. Proto mě Mike byl schopen vytlačit ze své mysli s takovou silou a pak mě tak dlouho blokovat, i když není telepat. Protože to nebyl on. Vasek se nějakým způsobem napojil na Mikovu mysl a ovládal ho. Vasek ho celou tu dobu ovládal.“

„Nosí vás v hlavě?“ zopakoval Ben pomalu.

„Samozřejmě že o tom neví. Myslela si, že jsme ve spojení pouze tehdy, když pomáhala policii vypátrat mě. Ale už dlouho jsem schopen vklouznout do její mysli, kdykoli se mi zachce. Znáám její myšlenky a sny.“

„Spíš noční můry.“ Až dosud si Ben neuměl dost dobře představit ty příšery, které Cassie tak děsí. Ale teď jednu viděl na vlastní oči. Konečně pochopil. A za to, že se mu v kostech rozlézal palčivý mráz, nemohl chlad v místnosti.

Panebože, moje milá Cassie...

Příšera, co si říká Bob, se na něj neustále zubí. „Noční můry? To ne, nemyslím si. Já ji jen... povzbuzoval... aby využívala svůj přirozený dar. Připomínal jsem ji, kdo vlastně je. Proto jsem ji

následoval i sem. Myslela si, že může utéct sama před sebou, ale to jsem nemohl připustit. Protože my jsme byli stvořeni jeden pro druhého, Cassie a já, a já jsem jí to musel ukázat. Musel jsem jí dokázat, že už jsme jedna mysl.“

„A to jste jí dokazoval dalšími vraždami?“

„Kdepak. Tím, že jsem ji donutil využívat svůj dar.“

Ben cítil, jak mu v krku roste knedlík, a jen s největším vypětím zachovával klid. „Takže jste přijel sem a hledal nějaký způsob, jak byste přitáhl její pozornost. Snažil jste se udělat na ni dojem svými schopnostmi. Potřeboval jste někoho se slabou vůlí, koho jste mohl ovládat. Někoho s pudy – ale ne nutně zkušenostmi – zabijáka. A tak jste přišel na Mika Shawa.“

„Musíte uznat, že Michael byl ideální. A měl jsem pořádné štěstí, že jsem na něj v tom vašem zapadákově vůbec narazil. Sociopat připravený poprvé udeřit. Potřeboval jen trochu vést, a to bylo jednoduché.“

„Jaký to byl pocit,“ zeptal se Ben, „zabíjet dálkovým ovládáním?“

Boba jeho otázka očividně potěšila a s radostí se s ním o své pocity podělil. „Zajímavé, opravdu. A více uspokojující, než jsem očekával. Ten člověk je samozřejmě naprosto primitivní. Žene ho vztek a utkvělé představy a jeho činy nemají žádnou eleganci. Jsem si jist, že odborníci se shodnou na tom, že není šílený. Není ani nijak zvlášť bystrý. Ale posloužil mi jako skvělý tvárný materiál, který jsem mohl přizpůsobit svým potřebám.“

„A potreboval jste udělat dojem na Cassie.“

„Jen jsem chtěl, aby konečně pochopila,“ řekl rozvážně Bob, „že jsme dvě poloviny jednoho celku,

že patříme k sobě. Věděl jsem to od první chvíle, co se dotkla mé mysli. Ale ona neviděla tu krásu v zabíjení, nechápala... jak je to osvobozující pocit. Musel jsem jí to ukázat.“

„Ale proč jste to dělal prostřednictvím cizího člověka?“ vyzvídal Ben. Možná, že když ho nechá mluvit, když ho nechá, ať se mu více otevře, pak se možná objeví nějaká trhлина. Něco, na čem by Ben mohl pracovat, stejně jako to dělá se svědky v soudní síni, aby z nich získal požadovanou informaci.

„Proč? Přece abych Cassie ukázal, jakou mám moc.“ Bob se zamyslel. „A já mám moc, víte? Velkou moc. Musel jsem s Michaelem udržovat kontakt téměř neustále, abych ho měl pořád pod kontrolou. A zároveň jsem se v jeho mysli musel schovávat před Cassie.“

„Jak jste to dokázal?“

„Bylo lehké navázat spojení s Michaelem a bez větších obtíží jsem ho mohl i udržet. Stačilo, aby se neustále dotýkal něčeho, co předtím patřilo mně. A co se týká ukrývání se před Cassie, to už jsem trénoval dobré tři roky.“

„Ale proč jste se před ní ukrýval? Pokud jste na ni chtěl udělat dojem, tak proč jste se jí rovnou neukázal?“

„Protože jsem ji chtěl překvapit.“ Bob se konečně přestal usmívat a oči se mu zvláště zaleskly. „Ovšem to bylo předtím, než jsem si uvědomil, že ji chcete zmást.“

„Já že jsem ji chtěl zmást?“

„Oba dobře víme, že to tak bylo. Ona byla nedotčená, úplně nevinná a vy jste to pokazil. Vrhli jste se jako dravec na její slabé ženské tělo, abyste

vyburcoval její pudy a smysly. Zneužil jste svých zkušeností a seznámil ji s tělesnou vášní.“ Na okamžik se zatvářil roztěkaně, jako by ho rozptýlil nějaký vzdálený zvuk, ale pak jen zavrtěl hlavou. „Zkazil jste ji.“

„Pak mě překvapuje, že o ni ještě stále stojíte.“

„Přirozeně ji budu muset očistit. Nikdy už nebude neposkvrněná jako dřív, ale ještě pořád si může zasloužit mou lásku.“

Ben se radši neptal, jakou očistu má na mysli. Místo toho jen suše prohodil: „Já jsem pro ni sice nezmasakroval bůhví kolik ženských, ale vsadím se, že Cassie dává přednost mé představě romantiky před vaší.“

„Zmátl jste ji. V Kalifornii se soustředila jen na mě a na to, co dokážu. Znovu bych se stal středem jejího světa, kdybyste se do toho nevložil vy.“ Nepříjemný úsměv mu stáhl rty do úzké linky. „Tvrdil jste jí, že ji milujete, je to tak, pane soudce?“

„Copak vy to nevíte?“ Ben si dovolil lehce výsměšný tón. „Nebyl jste v její mysli, když já byl v její posteli?“

Ten zvláštní lesk v očích jako by ještě zesílil, ale kolem rtů mu ještě pohrával zlomek úsměvu. „Víte, pane soudce, byl jsem jednou u soudu a pozoroval jsem vás. Jste hodně dobrý. Velice šikovný, když... jdete někomu po krku. Ale obávám se, že na jednu maličkost jste zapomněl.“

„Opravdu? A na jakou, Bobe?“

Bob se natáhl k vozíku, odhrnul cíp bílého ubrusu a odhalil tak širokou škálu různých nástrojů, které měly společnou jednu věc. Všechny byly pořádně ostré. Vzal do ruky jeden, co vypadal jako skalpel, a

vyzkoušel jeho ostří palcem. Pak se znovu usmál na Bena.

„Když já jdu někomu po krku, používám opravdický nůž.“

Matt zavěsil telefon a obrátil se ke Cassie. „Měla jste pravdu s těma zatracenýma botama. V podstatě je museli od Shawa odříznout. A vevnitř Vasek nepochybně vlastnoručně načmáral svoje jméno. Jak jste to -?“

„Vždycky mu byly příliš malé,“ zamumlala Cassie ze svého místa u krbu, kde stála a drbala Maxe. Už nevydržela nečinně sedět a nějakou chvíli chodila po místnosti.

Matt vypadal zmateně. „Proč ale Vasek chtěl, aby Mike nosil jeho boty?“

„Šlo o spojení. Vasek je neuvěřitelně silný telepat, ale tady se pokusil o něco naprosto neslýchaného. Aby ovládal takovým způsobem něčí mysl, i když nemocnou a slabou... potřeboval se Shawa neustále dotýkat, aby spojení bylo navázáno téměř automaticky. Podle toho, co o něm zjistila policie z L. A., je o dost menší než Shaw a žádné oblečení by mu nebylo dobré. Ale jeho fyzickou zvláštností je, že má nepřiměřeně velké dlaně a chodidla. A tak Shaw mohl nosit jeho boty, i když mu byly těsné. Jak vidět, fungovalo to dobře.“

Matt potřásl hlavou. „Jeden z mých strážníků je za chvíli doveze. Ale proč si myslíte, že se díky nim budete moci s Vasekem spojit, když s tou kytkou jste se k němu nemohla ani přiblížit?“

„Protože je používal jako spojení.“ Cassie se zhluboka nadechla. Snažila se zůstat klidná a soustředěná a zároveň šetřit energií. „Matte, já nevím, jestli to bude fungovat, ale musím to zkusit.“

Matt se ani neptal, jestli se nepokoušela spojit telepaticky s Benem. Věděl, že určitě ano, ale nepodařilo se jí to. A teď se cítila bolestně opuštěná, protože ji odmítl vpustit.

Podíval se na agenta a řekl: „Já jen nechápu, že když chce na Cassie udělat dojem, tak proč unesl Bena a odmlčel se? Jak to zapadá do jeho plánů? Snad proto, že jsme chytili Mika? Protože už nemá svůj původní nástroj?“

Bishop nespouštěl oči z Cassie. „Myslím, že unesl Ryana čistě ze žárlivosti. Posledních pár dnů bylo všemi zřejmé, že Cassie je do něj zamilovaná a že on se pasoval do role jejího ochránce.“

Trhla sebou, ale neřekla nic.

Matt se zeptal naostro: „Tak proč Bena rovnou nezabil? Proč ho chtěl živého?“

Přestože Bishopův obličej byl jako žula a nedaly se z něj vyčíst žádné pocity, bylo zřejmé, že na tuto otázku nechce odpovědět. Ale nakonec tiše vysvětlil: „Protože si s ním chce chvíli pohrát. Aby uspokojil svoji žárlivost a potrestal Cassie.“

Cassie přidušeně vzlykla a řekla: „Půjdu zavřít Maxe do kuchyně, než sem dorazí ten strážník.“ Pak rychle vyvedla psa z pokoje.

„Příště mi řekněte,“ vyčítal Matt Bishopovi, „že je to blbý dotaz, jasné?“

„Jasně. Podařilo se vám něco zjistit z těch stop po pneumatikách?“

„Moji lidé pročešávají obě strany cesty, jestli na ně zase nenarazí. Díky té hrozně břečce máme aspoň nějakou šanci.“ Na několik minut se rozhostilo ticho. Pak se znovu ozval Matt: „Myslíte, že Ben ještě žije?“

„Ano.“

Matt si ho zvědavě prohlížel. „Proč si to myslíte?“

„Protože kočka si ráda hraje s myší předtím, než ji zadává.“

„Že jsem se vůbec ptal.“

Bishop zavrtěl hlavou. „Nepůjde o fyzické násilí, alespoň ne ze začátku. Z toho, co o Vasekovi vím, bude si chtít povídat. Chvástat se, co všechno dokáže. Pravděpodobně taky ukázat, že je pro Cassie mnohem lepší partner. Taky by ho mohlo trochu vyvést z míry, že je jeho zajatcem muž. Toho by mohl Ryan využít, pokud je dost chytrý a napadne ho to.“

Matt rozhodně doufal, že jeho přítel dost chytrý je.

Když se Cassie po chvíli vrátila zpět do obývacího pokoje, tvářila se klidně. A pokud si některý z mužů všiml jejích začervenalých očí, ani jeden to nekomentoval.

„Kde je ten strážník?“ obrátila se netrpělivě na Matta.

„Do pěti minut tu musí být. Buďte trpělivá, Cassie.“

„Nemůžu být trpělivá.“

„Zkuste to. A když ty boty dostanete a budou fungovat, co vlastně hodláte dělat? Pokud je Vasek tak silný, jak tvrdíte, jak se mu, sakra, hodláte vetřít do mysli bez toho, aby o vás věděl?“

„Nějak to zvládnou, musím.“ Její tón byl věcný. „Zvládnou to.“

Matt chtěl ještě něco namítnout, ale zazvonil telefon a on ho rychle zvedl. „Přikázal jsem všem, ať vypnou

vysílačky. Ty potvory jsou slyšet na míle daleko,“ zabručel vysvětlení, o které ho nikdo nežádal.

Řekl „haló“ a několikrát za sebou „jo“. Cassie mu visela na rtech a bezděčně se jí před očima objevila úzká prашná cesta a v dálce starý dům. Vyrušilo ji zaklepání na dveře. Než Bishop otevřel a vpustil dovnitř jednoho z Mattových strážníků, šerif mezitím dotelefonoval.

„Našli ho,“ řekla Mattovi.

„Možná.“ Tvářil se spíš zasmušile než radostně. „Otisky pneumatik sedí a vedou k jednomu domu, který má být opuštěný. Určitě by pomohlo, kdybyste nám potvrdila, že jsou právě tam.“

Cassie převzala naleštěné boty z hadí kůže od mladého strážníka, který vypadal docela zmateně, ale podvolil se bez protestu.

Matt nařídil: „Stůj u dveří a drž jazyk za zuby, Danny.“

„Ano, pane.“

Cassie se usadila na pohovce. Boty držela v rukou a soustředěně si je prohlížela.

Matt si vzpomněl na Benovu obvyklou činnost a zeptal se: „Budete potřebovat spojení se životem?“

„Na tohle ne. Jen chci zkusit, jestli vůbec něco uvidím...“ Zavřela oči a už za okamžik zamumlala: „Dostanu se tam. Je tam takové malé místočko, které nehlídá. Ta část, kde byl ve spojení s Mikem Shawem. Není to velký vstup, ale aspoň něco. Dostanu se k němu.“

„Můžete mi říct, kde je a co dělá?“ vyzvídá Matt.

Trochu se zamračila, pak sebou trhla a otevřela oči. „Málem mě našel. Je rychlý. Strašně rychlý.“ Kousala se do spodního rtu, když boty odkládala na konferenční

stolek. Vyrovnaným hlasem oznámila: „Nebyla jsem dost hluboko, a tak jsem neviděla jeho očima. Ale on se na okamžik zamyslel nad tím, kde je, a viděla jsem stejný dům jako ve vaší mysli, Matte.“

„Toho jsem se bál. Ten dům je úplně na samotě, Cassie, uprostřed polí,“ vysvětloval šerif. „Nemůžeme se k němu přiblížit, aby nás nezpозoroval.“ Nejistě se podíval na Bishopa. „Jestli nás uvidí, může nás držet v šachu nekonečně dlouho. Bena má jako rukojmí. A jestli je ozbrojen -“

„Obvykle ano,“ potvrdil Bishop lakonicky.

„Do prdele. Já prostě nevím, jak bychom ho mohli překvapit. Jestli se přiblížíme a uvidí nás, tak bude mít spoustu času, aby -“

Cassie ho přerušila zvednutím ruky. Nechtěla už dál poslouchat. Postavila se a na chvíli přešla ke krbu, protože jí začalo být chladno. „Neuvidí vás. Já ho zaměstnám.“

„Jak?“ chtěl vědět Bishop.

Podívala se na něj. „Dám mu něco jiného na přemýšlení. Sebe.“

„Takže,“ řekl Ben, „se umíte vyrovnat se sokem jedině tak, že mu podřezete krk?“

„Není to jediný způsob. Ale je to ten nejlepší. Musíte zmizet z Cassiina života jednou provždy.“

„A ona vám pak padne do náruče? Nějak se mi to nezdá.“

„Ale ano, pane soudce, přijde za mnou dobrovolně a ráda,“ nedal se zvíkat. „Jakmile se postarám o vás. Jakmile pochopí.“

„Jakmile pochopí co?“

„Že patří ke mně. Že nebudu tolerovat nikoho dalšího v jejím životě. Určitě ne milence. Ale kdyby náhodou, až zmizíte ze scény, Pořád ještě nechtěla chápat, tak bych musel zabít dva tři další lidi, které považuje za své přátele. Pak už by jí to určitě došlo.“ Tvář se mu roztáhla do úsměvu. „V tom se mnou musíte souhlasit, že?“

DVACET JEDNA

„To nemůžete,“ vyhrkl Bishop.

„Chápu, že mi nevěříte, ale -“

Bishop k ní přistoupil a chytil ji za zápěstí, když se chtěla otočit. „Tak jsem to nemyslel,“ řekl drsně.

Matt si všiml, jak Cassie ztuhla a vzhlédla k agentovi s výrazem, ve kterém se mísilo překvapení s něčím nedefinovatelným. Náhlý nával emocí přelétl přes její jemný obličej jako stín. Pak Bishop znovu promluvil, trochu ostře, a ten zvláštní okamžik pominul.

„Pokud se s ním spojíte otevřeně tak, že projdete tou malou škvírou, kterou používal pro Shawa, to spojení bude stejně jeho jako vaše. Zavře za vámi ten vstup. A co se pak stane, když ho policajti náhodou zastřelí? Oba víme, že to je velice pravděpodobné, protože Vaseka živého nikdy nedostaneme. A on vás nepustí. Zůstanete příliš hluboko, Cassie.“

Matt nechápavě zareagoval: „Příliš hluboko? Chcete říct, že už by se nemusela dostat ven? I když už bude mrtvý?“

Bishop pustil Cassiino zápěstí. „Může ji držet, i když bude umírat. A stáhnout ji s sebou.“

„To nemůžete vědět.“ Cassie si nepřítomně masírovala zápěstí a nedívala se ani na jednoho z nich. „Přinejlepším je to pouze teorie. A kromě toho jsem dost silná, abych se dostala ven.“

„To nemůžete vědět,“ vrátil jí to Bishop. „Ten člověk, ten šílenec, je vámi posedlý, Cassie. Cestoval za vámi takový kus světa, a když vás našel,

chladnokrevně rozbil to málo, co zbývalo z vůle Mika Shawa, aby získal nástroj, kterým bude moci přivolat vaši pozornost a sám přitom zůstat v roli skrytého pozorovatele. Vymyslel si důmyslný scénář a zatáhl vás do hry, a to všechno jen proto, aby na vás udělal dojem svými schopnostmi. Vážně si myslíte, že když vstoupíte do jeho mysli a dobrovolně necháte odhalit svou přítomnost, že vás ještě někdy pustí?“

„Jsem dost silná,“ trvala na svém Cassie.

„Já si to nemyslím.“

Podívala se na něj a pak se otočila k šerifovi. „Jednou věcí si můžeme být jisti. Pokud Vaseka nezastavíme, tak Bena zabije. A potom nejspíš bude zabíjet dál. Další ženy, Matte. Možná přímo tady, ve vašem městě. Lidi, které znáte a na kterých vám záleží. Tohle je naše nejlepší a jediná šance, jak ho dostat. A vy to dobře víte.“

Jako policajt Matt chápal její logiku. Ale aby nechal Cassie obětovat se, to se mu přičilo. „Nemůžete ho jen tak trochu poškádlit? Upoutat jeho pozornost jen na tu chvilku, než se já se svými lidmi dostanu dovnitř? Chtělo by to jen pár minut, maximálně pět. Zvládnete to bez toho, abyste mu dala šanci stáhnout vás příliš hluboko?“

„Jasně že zvládnu.“

„Nezvládne to,“ odporoval Bishop. „Buď všechno, nebo nic, šerife. Aby toho chlapa odlákala, bude se mu muset ukázat. A můžete se vsadit, že ji chytí a nepustí. Pokud bude v jeho hlavě a vy toho chlapa zabijete, umře zároveň s ním.“ Bishop se neznatelně usmál. „Ale zachráníte svého přítele. Možná jste ochoten takovou cenu zaplatit.“

Šerif udělal krok směrem k agentovi, ale zarazil se, když Cassie promluvila. Její hlas zněl jako pohlazení: „Bishope, ještě slovo a budete litovat.“ Pak upřela oči na Matta a usmála se na něj. „Nemusíte si dělat starosti, Matte. Budu v pořádku. Nehrozí mi žádné nebezpečí, pamatujte si to. Budete si to pamatovat?“

Matt se na ni díval, jen na okamžik se zamračil, jako by ho trápilo něco neuchopitelného. Pak jí oplatil úsměv. „Budu si to pamatovat. Žádné nebezpečí. Budete v pořádku.“

„Ano, budu v pořádku. Důležité je, abyste překvapili Vaseka a zachránili Bena.“ Mluvila stále tím něžným tónem. „Připravte se na zásah, a až budete připraveni, dejte mi vědět. Pak mi nechejte přesně pět minut, než něco podniknete. Jsme domluveni?“

„Dobře, Cassie. Nechám tu Dannyho s vysílačkou a ten vám řekne, kdy budeme připraveni.“

Bishop celou dobu mlčel.

Matt ještě dodal: „Bude nám to trvat asi čtvrt hodiny, než tam dojedeme a zaujmeme pozice. Ale dám vám vědět, Cassie. A slibuju, že Bena dostanu ven živého.“

„Já vím.“ Vyslovila to tak, jako by jiná možnost ani neexistovala.

Šerif rozhodně přikývl a předtím, než odešel, podal svůj telefon mladému, zmatenému strážníkovi, který nejistě přešlapoval u dveří.

Bishop se natáhl pro židli a prudce ji přistrčil ke Cassie. „Sedněte si, než se mi tu zhroutíte.“

Poslušně dopadla na židli a doufala, že nevypadá tak hrozně, jak se cítí.

„Dost riskujete, když jste svojí cennou energií plýtvala na to, abyste uklidnila našeho dobráka šerifa.“

Kupodivu se jí Bishop nevysmíval. „Jen tak mimochodem, Ryan ví, že tohle dokážete?“

Cassie se zhluboka nadechla. „Sama jsem nevěděla, že to dokážu.“

„Šerif Dunbar se určitě bude zlobit, až zjistí, jak jste ho podfoukla.“

„Nejspíš máte pravdu. Ale bude chvíli trvat, než vůbec přijde na to, co jsem mu provedla. A až si to uvědomí, tak už na tom nebude záležet.“ Už teď se cítila strašně unavená. Vyčerpávaly ji obavy o Bena. A přitom toho musela ještě tolik udělat.

Bishop se zády opřel o římsu nad krbem, založil ruce a jeho obličej zůstal jako vždy bez výrazu. Pouze jeho jizva zbělala, jak potlačoval vztek.

Cassie uvažovala, jestli Bishop ví o tom, že ta jizva funguje jako jeho pocitový barometr.

„Je to pěkně hloupý plán,“ řekl, jako by mu na tom vůbec nezáleželo.

„Možná.“

„I kdybychom předpokládali, že to vyjde a Ryan z toho vyvázne živý, tak nám rozhodně nepoděkuje, mne ani šerifovi. Řekne, že jsme vás zneužili.“

„Určitě to pochopí.“

„Určitě? Vy snad očekáváte, že bude uvažovat rozumně, až uvidí, co jste udělala a kolik vás to stálo?“

„Budu v pořádku.“

„Mě neoblafnete,“ rozčiloval se. „Zkuste vlézt do mé mysli a já vás vyhodím jedna dvě.“

„Já vím.“

„Vážně?“

„Ano,“ chabě se usmála, „ale nemusíte se bát. Vaše tajemství u mě bude v bezpečí.“

Poprvé za celou dobu mu zjhl hlas: „Se mnou si nedělejte starosti. Cassie, tohle je šílené. I kdybyste byla v nejlepší formě a měla všechnu svou sílu, máte proti Vasekovi naprosto mizivou šanci. A v tomhle stavu, když jste vyčerpaná a strachy o Ryana málem ztrácíte rozum, nemáte ani tu nejmenší šanci, že tenhle pokus přežijete.“

„Ale já chci přežít a mám k tornu ten nejlepší důvod na světě. A pevná vůle hodně znamená, víte to stejně jako já.“ Odmlčela se, pak dodala: „Ale kdyby se mi náhodou něco stalo, vyřídíte Benovi...“

„Co mu mám, sakra, vyřídít?“ vyjel na ni ostře Bishop, když se její hlas vytratil do ticha.

Cassie zavrtěla hlavou. „Vlastně nic. Měla jsem mu to říct sama, když jsem k tornu měla příležitost.“

„Nesnáším melodrama,“ odsekl.

Cassie se neudržela a musela se zasmát. „Vždycky jsem si to myslela. Nebojte, už toho nechám.“

Na pár minut se rozhostilo ticho. Pak ho přerušil Bishop: „Cassie, byl bych rád, kdybyste mi něco slíbila.“

„Pokud budu moci.“

„Jakmile budete uvnitř, nesmíte přerušit spojení se životem. Ať vám Vasek říká, co chce, ať už vám ukáže, co chce, nesmíte se mě pustit.“

„Dobře. Budu se snažit.“

„Já taky,“ odtušil Bishop ponuře.

Opět se rozhostilo ticho jen občas přerušované praskáním ohně a vrzáním Dannyho bot, jak nervózně přešlapoval ve dveřích. Cassie seděla v křesle a civěla do ohně. Bishop ji ze strany pozoroval. Danny je oba pozoroval. A právě on se k smrti vyděsil, když zazvonil telefon, který držel v ruce.

Zvedl ho, soustředěně poslouchal, pak řekl „ano, pane“, a aniž zavěsil, obrátil se na Bishopa: „Mám zůstat na příjmu. Šerif říká, že jsou tak blízko, jak se jen odvažují, a vyrazí vpřed přesně za pět minut.“

Cassie si přesedla na pohovku, aby dosáhla na boty. Ani si nevšimla, kdy si Bishop sedl vedle ní.

„Nesmíte přerušit spojení se životem,“ připomněl jí ještě jednou.

Vzala boty do rukou, oběma rukama si je k sobě přitiskla a zavřela oči. Bishop ji pozoroval a promluvil okamžitě, jak zaznamenal nepatrné zachvění jejích očních víček.

„Mluvte se mnou, Cassie. Už jste tam?“

„Ano. Jsem tady.“ Její hlas zněl dutě a vzdáleně. Bishop se zamračil.

„Ví o tom, že tam jste?“

„Ano, ví o mně.“

„A k čemu jste potřeboval tu hrací skříňku?“ zeptal se Ben, když si jeho únosce začal pohrávat s dalším ostrým nástrojem. „Cassie si myslela, že se ji tím Mike snaží blokovat. Ale to jste byl zase vy, že?“

„Samozřejmě že jsem to byl já. Michael není o nic větší telepat než vy. Ta skříňka mi posloužila hned dvakrát: blokovala Cassie a Michael se díky ní lépe soustředil na rituál. Bylo to nutné.“

„Proč? Abyste nad ním neztratil svou moc?“

„Proč hrajete na čas?“ projevila Bob zvědavost. „Je další hodina života pro vás tak důležitá?“

„Ptal jste se na to i ostatních obětí?“ odpověděl útokem Ben.

„Některých ano, ale většina z nich ze sebe nevysoukala souvislou větu, takže uspokojivou odpověď jsem nikdy nedostal.“

Přestože v místnosti bylo chladno, Ben cítil, jak mu po krku stékají kapičky potu. Zatím se mu úspěšně dařilo udržovat konverzaci, ale přesto měl nepříjemný pocit, že stále zůstává otázkou, kdo s kým si tu hraje.

Přál si, aby se uměl spojit s Cassie. Dotknout se jí. Ale i kdyby věděl, jak na to, v žádném případě nechtěl, aby se ocitla v téhle místnosti.

Věděl však, že je velmi pravděpodobné, že Cassie přece jen najde způsob, jak se sem dostat. A toho se bál. Pokud už zjistila, že zmizel, pokusí se o spojení. Ale díky jeho tlustým zdem to určitě nebude on, s kým spojení naváže. Jestli tady ten šílenec mluvil pravdu o spojení mezi ním a Cassie, pak se zcela nevyhnutelně ponoří do temnoty a zla, kterou jeho šílená mysl překypuje.

Ben si uvědomil, jak moc Cassie riskovala kvůli lidem z Ryan's Bluff, kteří pro ni byli v podstatě cizí. Jak potom bude ochotna riskovat, aby zachránila život svého milence?

Děsil se té myšlenky.

Momentálně se dokázal soustředit jedině na to, aby s tou zrůdou neustále mluvil a hledal trhlinu v jeho nebetyčném sebevědomí. A jen doufal, že najde nějaký způsob, jak se osvobodit dřív, než se Cassie po něm začne shánět.

„Já vám odpovím souvisle,“ řekl vyzývavě svému únosci. „Je pro mě důležitá každá další hodina mého života. Každá minuta. Dokonce i každá sekunda. Protože dokud mi ještě zbývá nějaký čas, možná je to dost času.“

„Dost času na co?“

„Dost času, abych vás dokázal zabít?“

Bob na něj chvíli ohromeně zíral, pak se rozesmál. Ale náhle jeho smích odumřel. Postavil se a na nůž ve svých rukou jako by zapomněl. Vypadal roztržitě. Do očí se mu vkradl vzdálený, nesoustředěný pohled. Jeho hlas klesl do toho něžného tónu, ze kterého Benovi běhal mráz po těle a v žilách tuhla krev. Bob zamumlal: „Ale to je mi návštěva. Ahoj, láska.“

„On o vás ví?“ utvrzoval se Bishop. „Nějak ho to... překvapilo,“ zašeptala Cassie. „Nečekal, že si všimnu těch bot.“ Na chvíli se zarazila a obličej se jí stáhl odporem. „Panebože, to je hrůza, na co myslí. Jeho mysl je tak temná, tak... děsivá. Ten člověk nemá žádnou duši.“

Bishop pohlédl na hodinky. „Vidíte jeho očima, Cassie?“

„Ne,“ zněla rozrušeně. „On... mě drží příliš hluboko.“

„Drží vás?“

Mluvila už téměř neslyšně. „Chce mi ukázat svá tajemství.“

„Cassie, poslouvejte mě. Zkuste se kousek vrátit. Zkuste se podívat jeho očima.“

„Zkousím to. Tolik chci vidět Bena.“

„Buďte opatrná.“

Celou minutu vládlo naprosté ticho. Pak sebou trhla a otevřela oči. Její panenky byly obrovské a slepé.

Ben věděl, že spojení bylo navázáno. Cassie, nebo něco z ní, je tady s ním. Nevěděl, jestli ho Cassie vidí, ale jeho únosce se zjevně dostal do nějakého transu, protože jeho oči nevnímaly nic, co se děje kolem, veškerou pozornost soustředil do svého nitra.

Další šanci už nedostane.

„Cassie?“

„Nedovolí mi, abych ho viděla. Líbí se mu to. Líbí se mu... když slyší můj hlas ve své mysli. Chce mě tam mít navždy. Ten vstup. Chystá se ho zavřít -“

Bishop k ní vztáhl ruku a uchopil ji pevně za zápěstí. „Cassie? Držte se mě, Cassie! Nemůže ho zavřít, když mu to nedovolíte.“

Dýchala pomalu a mělce. Její už tak světlá plet ještě zbledla, i rty ztratily barvu. „Snažím se,“ šeptla. „Je tak silný... příliš silný. Začíná se zlobit, přímo zuřit, že bych ho... mohla odmítnout...“

„Držte se mě, Cassie. Nepouštějte se.“

Přišlas za mnou. Věděl jsem, že přijdeš.

Musela jsem přijít.

Ano. Protože my dva patříme k sobě.

Ne.

Vaseka její klidné odmítnutí šokovalo, ale jen na chvíli. Brzy ho zaplavila horká a uspokojující vlna zuřivosti. Ano. Patříme k sobě.

Já patřím k Benovi. Ta naprostá jistota.

Jsi trochu zmatená, má lásko. Ale to nic. Ukážu ti pravdu. Využil svých schopností a obklopil ji svou přítomností. Držel ji, začal ji stahovat hlouběji a snažil se odříznout jí únikovou cestu.

Nejsem tvoje láska.

Ale to víš, že jsi.

Ne. Nějak se jí pořád dařilo odporovat mu, vzpouzet se jeho objetí. A nikdy jsme k sobě nepatřili. Nezáleží na tom, co si myslíš. Ani na tom, kolikrát ses dostal do mé mysli a myslel sis, že o tobě nevím.

Vaseka to rozrušilo více, než byl ochoten si přiznat. Nikdy jsi o tom nevěděla. Nikdy!

Vážně ne?

Její smích se v jeho mysli rozléval jako rtuť.

Nikdy jsi o mně nevěděla, tvrdil, ale sám cítil, že jeho ujištění zní dutě a prázdně. Jeho vědomí nadřazenosti bylo silně otřeseno. Poprvé se cítil nejistý.

Samozřejmě že jsem o tobě věděla.

Nevěřím ti! Snažil se proniknout její jistotou, prozkoumat, odkud pramení. Ale její přítomnost byla hladká, pevná a podivně neuchopitelná. Cítil její přítomnost, ale ne její duši. A mohl nahlédnout jen do těch myšlenek, které mu zpřístupnila.

Vzedmul se v něm vztek, žhavý a divoký. Ne. To nedovolí. Nikdy ji –

Tvoje chyba.

Ben sám netušil, jak se mu podařilo uvolnit provazy, aby vytáhl ruce. Snad to bylo proto, že tenhle šílenec neměl moc zkušeností se spoutáváním obětí, když je obvykle rychle zabíjel. Nebo ho rozhodila ta zvláštnost, že jeho zajatcem byl muž, a tak si nedal příliš záležet. A možná zoufalství Benovi dalo sílu, o které ani nevěděl.

Odřel si ruce do krve, ale když se konečně uvolnil, prsty ho bezchybně poslouchaly. Sehnul se a rozvázal provazy u kotníků. Oči nespouštěl z té nehybné a dočasně nevidomé zrůdy a modlil se, ať má dost času něco podniknout. Překonat těch pár kroků, co je dělilo, stisknout ten těstovitý krk a vymáčknout z toho zloducha jeho odporný dech.

Cassie.

Kdysi se jí ptal, co se stane, kdyby zašla příliš hluboko. Tenkrát mu s lehkým úsměvem odpověděla, že už by se nevrátila. Jak hluboko mohla být teď? A co by se stalo, kdyby ta zrůda, uvnitř které se právě nachází, zemřela dřív, než bude mít možnost uniknout?

Ben zaváhal jen na sekundu a během té sekundy něco těžkého roztříštilo okna. Dva Mattovi strážníci přistáli na podlaze a mířili na toho šílence. Ten se k nim pomalu otáčel, vrhl na Bena vítězoslavný pohled a pozvedl hrozivě nůž. Každý policajt na takové nebezpečí instinktivně reaguje.

„Ne!“ vykřikl Ben a vyskočil ze židle.

Bylo však příliš pozdě.

„Cassie?“

Místnost tonula v naprostém tichu, a tak Bishop slyšel výstřely přes telefon. Zazněly téměř současně, ale Bishop napočítal tři a každý z nich otřásl Cassiiným křehkým tělem. Pak zavřela oči, dlouze vydechla a její tělo úplně ochablo.

Bishop ji opřel o polštáře a snažil se nahmatat pulz na krku. Byl tak slabý, že ho skoro necítil, a její kůže chladila jak led.

„Cassie?“ Ušetřil jí pár pořádných políčků, avšak bez jakékoli reakce. Přes rameno štkl na strážníka: „Volejte záchranku!“

„Panebože,“ drmolil Danny. „Podívejte na její vlasy.“

„Zavolejte záchranku, teď hned!“

10. BŘEZNA 1999

„Vyzkoušel jsem všechny možné testy.“ Neurochirurg, kterého Ben nechal přivést z hlavního města, se zamračil na svůj blok. „Magnetická rezonance nevykazuje žádný nádor, žádné krvácení nebo otok mozku. Nezaznamenali jsme žádné prokazatelné zranění nebo trauma, ani jsme nepřišli na žádnou nemoc. Dýchá samostatně. EEG ukazuje mozkovou aktivitu, i když trochu neobvyklou.“

Bishop, který stál u nemocničního lůžka z druhé strany a díval se z okna, se otočil k doktorovi. „Tím myslíte co?“ pronesl vyrovnaným hlasem.

Doktor Rhodes potřásl hlavou. „Znamená to, že jsme zaznamenali aktivitu v té části mozku, kde obvykle bývá aktivita minimální nebo vůbec žádná, zvláště pak při kómatu.“

„A to je dobré?“

„Nevím,“ odpověděl doktor otevřeně. „Stejně tak nevím, jak se ten bílý pramínek v jejích vlasech mohl objevit tak náhle. Kdyby mi to tvrdil kdokoli jiný, že se tam tak objevil -“

„Byl jsem u toho,“ přerušil ho Bishop. „Objevil se během několika sekund, jak upadla do bezvědomí. Začal u kořínek a postupoval až ke konečkům.“

Spíše pro sebe doktor zamumlal: „Lékařská literatura říká, že to jsou babské povídačky.“

„Budete muset tu literaturu přepsat,“ navrhl mu Bishop.

„Asi ano. A to ve více bodech. Například vůbec nerozumím tomu, co způsobuje její kóma. Z lékařského hlediska neexistuje žádné vysvětlení.“

Ben, který seděl vedle lůžka, se podrážděně zeptal: „To nám chcete říct, že nemáte nejmenší tušení, co jí je?“

„Pane soudce, s jistotou vím jen to, že je v kómatu. Nevím, co tento stav způsobilo. Ani nevím, jak dlouho potrvá. Možná se z toho dostane nějak sama od sebe.“ Rhodes nezasíral svoji bezmoc. „Je mi to opravdu líto, ale nemohu pro ni nic udělat.“ Pohlédl z jednoho muže na druhého a odešel z pokoje.

„Sama od sebe se neuzdraví,“ konstatoval Bishop.

„Vy jste byl její spojení se životem,“ vyjel na něj ostře Ben. „Proč jste ji pustil?“

„Kdybych ji pustil, byla by už mrtvá.“ Bishopův klidný, mírný tón kontrastoval s Benovým.

Ben lehce pohladil Cassie po tváři. Díval se na ni upřeně, stejně jako celé ty dlouhé hodiny posledních pár dní. Její obličej byl děsivě strnulý. „Tak co se, sakra, stalo?“

„Už jsem vám to vysvětloval. Zůstala uvězněná v mysli toho maniaka, když umíral. Neměla dost sil úplně se odtrhnout od jeho psychické energie.“

„Úplně se odtrhnout? Tak kde je teď?“

„Někde mezi.“

Ben se krátce zasmál, ale jeho smích nenesl ani stopu veselí. „Kristepane, to jste mi vážně pomohl.“

„Vy jste se ptal.“

„Poslouchejte. Jestli tu hodláte stát a častovat mě kusými informacemi, tak mi alespoň poradte, co mám dělat, abych ji dostal zpět.“

„Dobře. Pokud ji chcete zpátky, musíte jít za ní.“

„Jak? Nejsem telepat.“

Bishop se přesunul od okna směrem ke dveřím a pokrčil rameny. „Pak zůstane tam, kde je. Dejte za ni sloužit mši a začněte nový život.“

„Jste parchant.“

Ve dveřích se agent ještě otočil a věnoval Benovi jeden dlouhý zkoumavý pohled. „Vy jste jediný, komu dovolila, aby se k ní v posledních deseti letech přiblížil. Jediný, kdo s ní máte spojení doslova tělesné. Proto jste jediný, kdo ji může přivést zpátky.“ A vyšel z pokoje.

Ben chvíli zíral do prázdných dveří, pak se znovu otočil ke Cassiinu nehybnému bledému obličej. Už si pomalu zvykl na ten oslnivě bílý pramínek, který v jejích černých vlasech zářil na levém spánku, ale její nehybnost ho pořád ještě ubíjela.

Zkoušel na ni mluvit. Prosil ji. Pozoroval, jak doktor Rhodes se svým týmem experimentují s různými hlučnými a očividně bolestivými metodami, aby ji probudili, ale vše marně. Srdce bilo pravidelně. Dýchala. A mozek vykazoval aktivitu.

Ale přesto tu nebyla.

„...spojení, které je doslova tělesné.“

Co to mělo znamenat? Protože byli milenci, tak sdíleli nějaké pouto? Ben by si to rád myslel. Ale během nekonečného minulého týdne, kdy tu seděl, hypnoticky na ni upíral zrak, mluvil na ni a snažil se s ní spojit, se nedočkal vůbec žádné reakce.

Ten bílý pramínek mu připomněl její tetu, a tak v zoufalství prohledával deníky Alexandry Meltonové, jestli v nich náhodou nenajde něco, čím by Cassie mohl pomoci. Našel nečekané a ohromující informace. Například i to, že Alexandra zanechala své neteři varování, aby se mu vyhnula, jinak ji zničí.

Tohle varování Cassie očividně nevzala na vědomí.

Zjistil, že se její matka a teta pohádaly kvůli její výchově. Matka trvala na tom, aby dceři byla vštěpována zodpovědnost využívat svůj dar k pomoci druhým. Teta naopak varovala před nebezpečím, kdy ji využívání tohoto daru může zničit, stejně jako její vlastní psychické schopnosti málem zničily ji.

Ben si pomyslel, že už našel odpověď. To, jak Alexandra přežila určitý psychický šok, musí věštit dobro i pro Cassie. Ale zjistil, že Alexandra přežila hlavně díky tornu, že její šok nebyl tak hluboký jako Cassiin. Museli ji odtrhnout od mysli šilence, ale ne umírajícího.

Nakonec její deníky Benovi vůbec nepomohly a neposkytly mu ani jiskřičku naděje.

„Bene?“

Otočil se ke dveřím a uviděl Matta. „Nic nového,“ ohlásil tiše.

Matt stále cítil výčitky svědomí z té nevědomé role, kterou hrál v tom, co se Cassie stalo. A bylo to na něm vidět. „Abby ji chtěla navštívit. Řekl jsem jí, že bude lepší, když přijde až zítra.“

„Jo.“

„Vzkazuje ti, že si nemáš dělat starosti o Maxe, že je mu u nás dobře.“

Ben přikývl. „Dík.“

„Slíbil jsem Mary, že ji odvezu domů, ale Rhodes se ochotně nabídl.

Navzdory všemu se Ben musel smutně usmát. „Zdá se mi to, nebo se ti dva do sebe zakoukali?“

„Nezdá se ti to.“ I Matt se usmál. „Rhodes vypadá úplně očarovaný a Mary na setkání vykládá, že Alexandra Meltonová jí kdysi dávno předpověděla, že díky svému synovi se zamiluje do vysokého, tmavovlasého muže a vezme si ho.

„Díky mně. No, je to fakt, že jsem ho nechal z Raleigh přiletět já.“ Ben se podíval na Cassie. „Jsem rád, že to alespoň někomu prospělo.“

„Bude v pořádku, Bene.“

„Já vím. Ví, že bude v pořádku.“ Musel si to pořád opakovat. Nesměl tomu přestat věřit.

Matt už se pomalu otočil k odchodu, ale pak se zarazil. „Vím, že teď tě to nejspíš ani trochu nezajímá, ale Shaw konečně promluvil. A my konečně víme, k čemu sloužily ty mince.“

„K čemu?“ zeptal se Ben absolutně bez zájmu.

„Vymyslel to Vasek. Podle svých sadistických fantazií musel oběti zanechat důkaz své náklonnosti. Věděl, že jeho obvyklé papírové růže by ho hned prozradily, tak přišel s těmi mincemi. Pocházejí ze sbírky jeho otce, byly dvacet let uloženy v bezpečnostní schránce v bance. Jejich vlastnictví je naprosto prokazatelné. To máme první hmatatelné spojení mezi Shawem a Vasekem.“

„To je dobře.“

„Zjistili jsme ještě něco. O těch koťatech, co Cassie viděla v mysli Lucy Shawové. Prý kdysi měla kočku, kterou naprosto zbožňovala. Byla úplně šťastím bez sebe, když se jí narodila koťata. Jednou přišla domů a

našla Mika na podlaze v obývacíku, jak ta koťata rozřezává na kousky svým skautským nožkem. Tehdy mu bylo osm.“

„Ježíšikriste,“ zhrozil se Ben.,

„Jo. Russell přišel domů a našel Lucy... jak se pokouší sesbírat všechny kousíčky. A to dělá od té doby pořád.“

Ben se zadíval do Cassiiny tváře a uvnitř se v něm všechno stáhlo bolestí. Takové zrůdnosti. Dobrý bože, kolik takových příšerných příběhů musí Cassie ukrývat ve své mysli? A jaká neuvěřitelná síla ji dohnala tenkrát k němu do kanceláře, aby nabídla svou pomoc k odhalení další zrůdy, která terorizovala jeho město?

„Bene? Nepotřebuješ něco?“

„Ne, nic. Díky, Matte.“

„Tak dobře. Uvidíme se zítra.“

„Jo.“ Ben chvíli seděl a nevnímal nic než naprosté ticho, které vládlo v pokoji. Pak se zvedl a zavřel dveře. Vrátil se na svou židli vedle Cassiina lůžka.

Dlouho přemýšlel nad tím, jak do křehké a unavené mysli stále vstupují děsivé příšery a ona je navzdory strachu přijímá. A pak se zamyslel nad zdi, které si vystavěl, aby se bránil minulosti. Jeho minulost nebyla příjemná, ale ani v ní nestrašily opravdové příšery. Ty zdi nepustily dovnitř jeho bolestné vzpomínky, ale stejně tak bránily vstupu ženě, kterou miloval.

Uchopil Cassiinu ruku do své dlaně, sklonil se k ní a začal strhávat své zdi.

EPILOG

12. BŘEZNA 1999

„Mělo mě to napadnout,“ Cassie zavrtěla hlavou. „Přišlo mi divné, že ten vrah střídá klidné vraždy s naprosto nekontrolovatelnými výlevy vzteku, že mění metody a polohu obětí. Měla jsem si uvědomit, že to je Vasekův pracovní postup.“

Matt, který stál v nohách jejího nemocničního lůžka, ji chlácholil: „Jak vás to mohlo napadnout, když to bylo tak daleko a tak dávno? A pokud říkal Benovi pravdu, pak se ten parchant moc snažil, abyste ho nepoznala.“

„Jinými slovy, ozval se Ben, „neneseš sebemenší vinu za to, co tu Vasek napáchal.“ Nech to být, dodal v myšlenkách. Když se k němu otočila, znovu ucítil to teplo jejího pohledu, jako kdyby se ho dotkla. Ale také zaznamenal, jak ho v mysli zalechtalo její lehké pobavení.

Pořád mi jen rozkazuješ.

To není pravda

Přiznej se. Rád mi říkáš, co mám dělat.

Rád ti říkám, co si myslím. V tom je velký rozdíl.

Cassie natáhla ruku a propletla své prsty s jeho. Protože si byl vědom šerifova pohledu, nepolíbil ji, ale pomyslel na to a Cassiin úsměv se ještě více rozzářil.

Matt, který nevnímal nic z jejich myšlenkové hry, pokračoval: „Ted', když je Vasek mrtvý, Mike Shaw se úplně zhroutil a dokonce i to právnické eso, které ho zastupuje, přiznává, že už zůstává jediná otázka: jestli dostane plynovou komoru, nebo jestli bude doživotně

zavřený mezi čtyřmi polstrovanými stěnami. Pokud se můj hlas počítá, tak bych radši, aby se moje daně utratily za něco jiného, než ho udržovat při životě.“

„Většina by hlasovala jako ty,“ poznamenal Ben. „Ale vsadím se, že bude shledán nesvéprávným a soud ani neproběhne.“

Matt potřásl hlavou. „Pak bychom ho ale měli poslat někam pěkně daleko. Zdejší lidi jsou docela zmatení z toho, jakou roli tu hrál Vasek, ale o Mikovi ví všichni, že jsme ho načapali při činu, s rukama na Abbyině krku.“ Ta vzpomínka mu vehnala krev do tváře.

Ben řekl: „Vzhledem k tomu, že tu stejně nemáme takové zařízení, ať už vězení nebo nemocnici, které by bylo schopno se o něj postarat, určitě ho pošlou někam jinam.“

„A co bude s Lucy?“ zeptala se Cassie Matta.

„Konečně se jí dostane odborné pomoci, kterou potřebuje už léta. Tváří v tvář tornu, co provedl jeho syn, Russell si musel přiznat, že ne všechno se má držet v rodině pod pokličkou. Celý život žije s tím, že Shawovi mají v rodině náběh k psychické labilitě, což se už táhne několik generací. Doufal, že to zvládne: ochránit matku a zabránit zhoršení Mikova stavu. A možná by se mu to i povedlo. Kdyby se neobjevil Vasek a nehledal vhodný nástroj.“

Což v žádném případě není tvoje chyba, důrazně připomněl Ben Cassie.

Já vím, já vím.

„No, každopádně už je to za námi,“ oddychl si Matt. „Všechno se zase vrací do starých kolejí. A vás zítra propustí z nemocnice. Na něco jsem si vzpomněl. Ben

říkal, že se vám úplně seškvařilo vaše parapsychické vnímání.“

„Přesně takhle jsem to nepodal,“ protestoval Ben.

„Ale podobně. Je to pravda, Cassie? Už mě neumíte přechíst?“

„Neumím číst nikoho kromě Bena.“

Šerif se zašklebil na svého přítele. „Tak jak se cítíš coby otevřená kniha?“

Ben se usmál na Cassie. „Budeš se divit, ale skvěle.“ A cítil hluboké, nečekané uspokojení.

Matt potřásl hlavou. „Hlavně že se to netýká mě. Už to tak zůstane natrvalo?“

Cassie odpověděla: „Podle toho, co jsem si dnes přečetla v deníku tety Alex, to tak vypadá. I když časem získala některé své schopnosti zpátky. To však trvalo dvacet let a už nebyly tak silné jako předtím.“

„Před čím?“

„Před tím než byla uvězněna v mysli nějakého silence. Moc se o tom nerozepisovala, ale dala jsem si dohromady, že než se pohádala s mou matkou, byla požádána o pomoc v případě pohřešovaného dítěte. Únosce byl naprostý blázen a teta zůstala nějakou dobu uvězněna v jeho mysli.“

„Brrr, z toho jde na člověka husí kůže,“ otrásl se Matt.

„Ano.“ Cassie mu neprozradila, že sama už musela čelit tornu, že se Conrad Vasek nesčetněkrát vetřel do její mysli, aniž by si toho byla vědoma. „Tetu Alex to změnilo. Citově, psychicky i fyzicky.“ Volnou rukou si bezděčně přejela po bílém pramínku vlasů na levém spánku.

„A co vy? Litujete toho?“

„Ani v nejmenším.“

Matt se na ni zadíval. „Musím říci, že vypadáte mnohem klidnější. Ticho nad zlato, co? Samozřejmě až na Bena.“

Cassie se usmála. „To si ani neumíte představit.“

„A kdybych někdy do budoucna potřeboval důkladněji nahlédnout do některého ze svých případů -“

„Tak zkuste čajové lístky. Nebo křišťálovou kouli.“

„Cokoli, jen ne vás?“

„Přesně tak.“

„Hm. Ale zůstáváte tady, že?“

„Ano,“ odpověděl mu Ben. „Zůstane tady.“

Už zase mi poroučíš.

To není pravda.

„To rád slyším,“ pronesl Matt vážně. Pak si je oba změřil a dodal: „Asi bych už měl jít.“

„Nechceme tě vyhazovat,“ řekl Ben mírně.

Matt se zazubil. „Dobrá, já už jdu. Ale ještě než za mnou zamknete dveře, musím vás varovat, protože se za vámi chce zastavit Bishop. Asi aby se rozloučil.“

Ben počkal, až se jeho přítel taky rozloučí, pak se otočil ke Cassie. „Kčertu, Bishop může mluvit o štěstí, když ho na rozloučenou nepošlu jednou ranou k zemi.“

„Napověděl ti, jak mě získat zpátky,“ připomněla mu Cassie s úsměvem.

„To jo, ale nechal mě, parchant jeden, ať na to přijdu sám. Kdyby mi to rovnou řekl, tak jsi nemusela ležet týden v kómatu a já se nemusel málem zbláznit strachy.“

Cassie se zamyslela. „Možná jsme oba ten čas potřebovali. Já... jen se tak vznášet v limbu, kde jsem nemohla dělat nic než přemýšlet o všem možném. A ty, aby ses ochotně otevřel a spojil se mnou.“

Zvedl její ruku a přejel jí svou tvář. „Bůhví, proč mi to trvalo tak dlouho, proč jsem nebyl schopen přiznat sám sobě, že tě miluju. Jsi to nejlepší, co mě kdy potkalo, a já měl strach si to přiznat. Málem jsem tě kvůli tomu strachu ztratil.“

„Ale neztratil jsi mě.“ Její hlas i její úsměv vyzařovaly klid. „Všechno se děje z nějakého důvodu, Bene. Teta Alex věděla, že když se zapojím do pátrání po vrahovi, zachráním Abby. Ale taky věděla, co se stane se mnou, že budu uvězněna v mysli šílence v okamžiku jeho smrti, a myslela, že tam zůstanu navždy. Proto se pokusila obému předejít. Varovala Abby a doufala, že sama nějak bude moci změnit svůj osud. A pro mě nechala varování, ať se ti vyhnu. Věřila, že tak zůstanu v bezpečí. Měla jsem její varování dostat včas, ale souhra okolností ho zdržela. Tím pádem jsem měla dost času seznámit se s tebou a zamilovat se do tebe, jediného člověka, který mě mohl zachránit. Všechno se stalo tak, jak mělo.“

„Když to říkáš,“ zamumlal Ben. Ale pořád ještě ho děsilo, že o ni mohl přijít. Naklonil se k ní a políbil ji, protože si nemohl pomoci.

„Můžu přijít později,“ ozval se Bishop ode dveří.

Ben si významně odkašlal, ale Cassie uvítala agenta s úsměvem. „Kdepak, pojd'te dál.“

„Jen jestli se chcete rozloučit,“ dodal Ben.

Bishopa nijak zjevně nezamrzelo, jak rád ho už nikdo neuvidí. „To chci,“ potvrdil klidně.

Cassie se na Bena škaredě podívala a ten povolil. „Díky za pomoc,“ řekl agentovi.

„A ať se propadnu, že jsem ji nenabídl dřív. Přečetl jsem vás správně, pane soudce?“

„Jsem rád, že mi tak rozumíte.“

Cassie to vzdala a sama se vložila do hovoru: „Tak vy už nás opouštíte. Musíte odhalit další falešné médium?“

„Ne. Nic tak zajímavého mě nečeká. Byl jsem povolán zpátky do kanceláře ke zcela všedním záležitostem.“

„Řekl bych, že mě těšilo, ale oba dobře víme, že by to byla lež. Určitě to však bylo zajímavé.“

„I pro mě.“ Bishop se na chvíli zadíval na Bena, pak řekl Cassie: „Určitě mě pozvěte na křtiny. Do té doby se mějte krásně.“

„Vy taky.“ Cassie čekala, až agent dojde ke dveřím, pak zavolala: „Bishope?“

Obrátil se a tázvě zvedl jedno obočí.

„Hodně štěstí. Věřím, že ji najdete.“

Jeho tvrdý, zjizvený obličej zůstal klidný a záhadný. Pak jen kývl, spíš jen v odpověď než na souhlas, a odešel.

„Koho že najde?“ zajímal se Ben.

Cassie se usmála: „Tu, kterou hledá.“

„A to je kdo?“

„To není moje věc.“

Ben se na chvíli zamyslel, pak zamrkal. „A co ty křtiny?“

„Nevím, proč si myslí, že budou křtiny,“ řekla Cassie nepřítomně. „Já přece nechodím do kostela.“

„Jaké křtiny?“

Cassie mu ovinula paže kolem krku, když se k ní Ben naklonil, a měkce, hřejivě se zasmála. „No, jasně si vzpomínám, že když jsem se probouzela z kómatu, někdo tady říkal, že je každopádně připraven na dlouhodobý vztah. Ve skutečnosti to tvrdil velice vehementně.“

„To ano, ale... Víš to jistě? Tak brzy?“

„Naprosto jistě. Nevadí ti to?“

Miláčku...

Miluju tě, Bene.

Cassie... moje milá Cassie... strašně moc tě miluju.

Trvalo dlouho, než Ben zase zvedl hlavu. „Spojení, které je doslova tělesné. Tak to řekl, když jsi ležela v kómatu. Domníval jsem se, že myslí to, že jsme milenci, ale on myslel něco úplně jiného. A teď se ještě pozve na křtiny. On to věděl. Ztraceně. Jak o tom mohl vědět?“

Cassie pronesla s klidem: „Zřejmě to vyčetl z čajových lístků. Záleží na tom?“

Když se na něj usmívaly její šedé oči a v náruči držel její křehké tělo, když ho ta její důvěrná blízkost hrála někde hluboko uvnitř, Ben si řekl, že na ničem jiném nezáleží.

Už vůbec na ničem.